

GLĀBŠANA TIKAI TICĪBĀ: VĒSTULE ROMIEŠIEM

PIEAUGUŠO BĪBELES IZPĒTES VADĪTĀJU KOMANDA

**BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2017. GADA 4. CETURKSNIM**

Šeit mēs stāvam: Luters par Vēstuli romiešiem

Šajā mēnesī pirms piecsimt gadiem Mārtiņš Luters, 33 gadus vecs teoloģijas profesors, darīja zināmas savas 95 tēzes. Lai gan viņš sākumā gribēja tikai atspēkot pāvesta melus, ar kuru palīdzību tika slaukti ticīgie, pārdodot indulgences, Lutera nepakļaušanās kļuva par dzirksteli, kas aizdedzināja protestantu reformāciju – un pasaule kopš tā laika nekad vairs nav bijusi tāda kā iepriekš.

Protams, kopš tās dienas 1517. gadā daudz kas ir mainījies. Bet tas, kas nav mainījies, ir Dieva Vārds un patiesības Vārdā, kas deva Luteram teoloģisku pamatojumu, lai stātos pretī Romai un lai labo vēsti par glābšanu tikai ticībā nodotu miljoniem cilvēku.

Mūsu šī ceturkšņa Vēstules romiešiem pētījuma centrā ir šis pamatojums. Luters savos "Vēstules romiešiem komentāros" rakstīja: "Vēstule patiešām ir Jaunās Derības galvenā daļa un vistīrākais evaņģēlijs. Vērtīgi ir, ka ikviens kristietis ne tikai to zina vārds vārdā, no galvas, bet ka to pārdomā katru dienu, kā dienišķo dvēseles maizi." (Mārtiņš Luters "Commentary on Romans", (Grand Rapids, Mich.: Kregel Publications, 1976), 8. lpp.)

Jā, tieši Vēstulē romiešiem Luters atrada lielo patiesību par "taisnošanu tikai ticībā". Tā šis vīrs, cīnīdamies ar pārliecību par glābšanu, atklāja lielo patiesību – ne tikai Vēstules romiešiem, ne tikai Jaunās Derības, bet visas Bībeles patiesību – patiesību par glābšanas plānu, "kas mums dots Kristū Jēzū vēl pirms mūžības laikiem" (2. Tim. 1:9). Un tā ir patiesība, ka glābšana ir atrodama tikai Kristus taisnībā. Tā ir taisnība, kas mums ir piešķirta ticībā, taisnība, kas mums ir uzdāvināta, neskatoties uz to, vai mēs ievērojam vai neievērojam likumu. Kā Pāvils to skaidri ir izteicis Vēstulē romiešiem: "Jo nu esam pārliecināti, ka cilvēks tiek attaisnots ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem." (Rom. 3:28)

Luters arī attiecībā uz šo patiesību -- izaicinot pasaules un Romas hierar-

hijas varas un valdības – 1521. gadā stājās Vormsas reihstāga priekšā un paziņoja: "Es nevaru atsaukt un to nedarīšu, jo kristietim nav droši runāt pret savu sirdsapziņu. [...] Šeit es stāvu un nevaru darīt neko citu." (J. H. Merle D'Aubigné D.D. „History of the Reformation”, translated by H. White (New York: American Tract Society, 1848), 249. lpp.)

Un mūsdienās uzticīgie protestanti arī nevar darīt neko citu, kā stāvēt uz Dieva Vārda pāri un pret visām nebībeliskajām tradīcijām un dogmām.

Nav šaubu, ka kristietība kopš Lutera laikiem ir lielā mērā gājusi uz priekšu, atbrīvojoties no gadsimtiem ilgas māņticības un nepareizām doktrīnām, kas ne tikai ir sagrozījušas evaņģēliju, bet būtībā arī to uzurpējušas.

Tomēr garo gadu laikā reformācija ir iestigusi. Dažkārt progresu ir aizstājis auksts formālisms, citviet cilvēki principā pievēršas atkal Romai. Tagad, eku-menisma un plurālisma laikmetā, daudzas īpašas patiesības, kas pamodināja reformāciju, ir kļuvušas neskaidras, ar sajauktām nozīmēm, tādējādi apslēpjot fundamentālās atšķirības, kas tagad nav vairāk atrisinātas kā Lutera dienās. Dan. 7:23-25, 8:9-12 pravietotais, kā arī lieliskā vēsts par glābšanu ticībā, kādu to lasām Vēstulē romiešiem, parāda, kāpēc tiem, kas ir uzticīgi Bībelei, ir stingri jāpieķeras patiesībām, ko aizstāvēja mūsu protestantu priekšteči, pat liekot uz spēles savu dzīvību.

Mēs esam septītās dienas adventisti, un mums ir jābalstās uz principu "sola scriptura" -- "tikai Raksti". Tāpēc mēs nelokāmi noraidām visus mēģinājumus vilkt kristiešus atpakaļ uz Romu un pirmsreformācijas laikmeta ticību. Tieši otrādi, Raksti norāda pretējā virzienā (Atkl. 18:4), un šajā virzienā mēs dodamies uz priekšu, pasludinot "mūžīgo evaņģēliju" (Atkl. 14:6) pasaulei, to pašu mūžīgo evaņģēliju, kas iedvesmoja Luteru pirms 500 gadiem.

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

APUSTULIS PĀVILS ROMĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 15:20-27, Ap. d. 28:17-31, Fil. 1:12, Rom. 1:7, Ef. 1. nod., Rom. 15:14.

ATMIŅAS PANTS:

“Vispirms es pateicos savam Dievam caur Jēzu Kristu par jums visiem, ka jūsu ticība tiek daudzinaāta visā pasaulē.” (Rom. 1:8)

Bēstules romiešiem pētniekam ir svarīgi saprast grāmatas vēsturisko kontekstu. Tas ir vienmēr svarīgi, mēģinot saprast Dieva Vārdu. Mums ir jāzina un jāsaprot jautājumi, par ko ir runa. Pāvils rakstīja īpaši kristiešu grupai īpašā laikā un īpaša iemesla dēļ. Šī iemesla lielāka izpratne lielā mērā palīdzēs mūsu pētījumos.

Tāpēc atgriezīsimies laikā pārcelsimies uz 1. gadsimta Romu, kļūsim par turienes draudzes locekļiem un tad kā pirmā gadsimta draudzes locekļi ieklausīsimies Pāvilā un vārdos, ko Svētais Gars viņam deva, lai tos nodotu ticīgajiem Romā.

Un tomēr, lai arī cik lokalizēti ir tiešie jautājumi, ko Pāvils aizskāra, principi aiz tiem – šajā gadījumā jautājums par to, kā cilvēks var tikt glābts, – ir universāli. Jā, Pāvils uzrunāja īpašu ļaužu grupu. Jā, viņam prātā bija īpašs jautājums, kad viņš rakstīja šo vēstuli. Bet, kā mēs zinām, daudzus gadsimtus vēlāk, pilnīgi citā laikā un kontekstā, šie vārdi Mārtiņam Luteram bija tikpat aktuāli kā Pāvilam, kad viņš tos uzrakstīja. Un tie ir aktuāli arī mūsdienās.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. oktobrī.

Apustuļa Pāvila vēstule

Rom. 16:1, 2 norāda, ka Pāvils, iespējams, rakstīja Vēstuli romiešiem grieķu pilsētā Kenhrejā, kas atradās netālu no Korintas. Tas, ka Pāvils min Foibi, norāda, ka šī vieta varētu būt vēstules tapšanas vieta.

Viens no iemesliem, kāpēc Jaunās Derības vēstulēm tiek noteikta izcelsmes vieta, ir rakstīšanas laika noteikšana. Tā kā Pāvils bieži ceļoja, zinot viņa atrašanās vietu noteiktā laikā, mēs varam uzzināt, kad viņš vēstuli ir rakstījis.

Draudzi Korintā Pāvils nodibināja sava otrā misijas ceļojuma beigās 49.–52. gadā (sk. Ap. d. 18:1-18). Savā trešajā ceļojumā 53.–58. gadā viņš atkal apmeklēja Grieķiju (Ap. d. 20:2, 3) un tuvu sava ceļojuma beigām saņēma ziedojumu svētajiem Jeruzālemē (Rom. 15:25, 26). Tāpēc Vēstule romiešiem, iespējams, ir sarakstīta 58. gada pirmajos mēnešos.

Kādas svarīgas draudzes Pāvils vēl apmeklēja sava trešā misijas ceļojuma laikā? Ap. d. 18:23. _____

Apmeklējot Galatijas draudzes, Pāvils atklāja, ka viņa prombūtnes laikā viltus skolotāji bija pārliecinājuši draudzes locekļus par apgraižšanu un citu Mozus likuma priekšrakstu ievērošanu. Baidoties, ka viņa oponenti varētu aizsniegt Romu, pirms viņš ir ieradies, Pāvils steidza rakstīt vēstuli romiešiem, lai neļautu šādai pašai traģēdijai notikt Romā. Ir uzskats, ka arī Vēstule galatiešiem ir rakstīta no Korintas, kamēr Pāvils tur atradās trīs mēnešus sava trešā misijas ceļojuma laikā, iespējams, īsi pēc viņa ierašanās.

“Savā Vēstulē romiešiem Pāvils apstiprināja lielos evaņģēlija principus. Viņš apliecināja savas pozīcijas jautājumos, kas satrauca jūdu un pagānu draudzes, un parādīja, ka cerības un apsoliņumi, kas reiz bija piederējuši īpaši jūdiem, tagad tika piedāvāti arī pagāniem.” (E. Vaita “Apustuļu darbi”, 373. lpp.)

Tātad, jebkuru Bībeles grāmatu pētot, ir svarīgi zināt, kāpēc tā ir sarakstīta. Tas ir, kādās situācijā tā tika rakstīta. Lai saprastu Vēstuli romiešiem, ir svarīgi zināt, kādi jautājumi satrauca jūdu un pagānu draudzes. Nākamās nedēļas tēma būs par šiem jautājumiem.

Kāda veida jautājumi satrauc jūsu draudzi šobrīd? Vai draudi vairāk nāk no iekšpuses vai ārpusē? Kāda ir tava loma šajās debatēs? Cik bieži jūs esat apstājušies, lai pārdomātu savu lomu, pozīcijas un attieksmes, lai arī kādas cīņas piedzīvotu? Kāpēc šāda veida sevis pārbaude ir tik svarīga? _____

Pāvila ilgas apmeklēt Romu

Nav šaubu, ka personīga tikšanās lielākajā daļā gadījumu ir vislabākais veids, kā sazināties. Mēs varam zvanīt, sūtīt e-pastu, īsziņas, pat skatīt viens otru un sarunāties ar interneta tehnoloģiju palīdzību, bet būt klātienē joprojām ir vislabākais saziņas veids. Tāpēc Pāvils savā vēstulē paziņoja romiešiem, ka viņš ir nodomājis viņus satikt klātienē. Viņš gribēja, lai viņi zina, ka viņš nāk un kāds ir ierašanās iemesls.

Izlasi Rom. 15:20-27. Kādus iemeslus Pāvils min, kāpēc viņš nav apmeklējis Romu agrāk? Kas viņam lika pieņemt lēmumu doties turp tieši tad? Cik centrāla viņam bija viņa misija? Ko mēs varam mācīties par misiju un liecināšanu no šeit izteiktajiem Pāvila vārdiem? Kādas interesantas un svarīgas domas Pāvils izsaka Rom. 15:27 par jūdiem un pagāniem? _____

Lielais pagānu misionārs pastāvīgi jutās pamudināts nest evaņģēliju uz jauniem laukiem, atstājot citus strādāt vietās, kur evaņģēlijs jau bija iedibināts. Dienās, kad kristietība bija jauna un strādnieku maz, tā būtu izšķērdība, ja vērtīgs misijas spēks strādātu jau apgūtos laukos. Viņš teica: "Tā man ir goda lieta – pasludināt evaņģēliju tur, kur Kristus vārds vēl nav ticis piesaukts, lai man nebūtu jāceļ uz pamata, ko līcis kāds cits; bet kā ir rakstīts: kam nebija par viņu pasludināts, tie redzēs un, kas nav dzirdējuši, tie sapratīs." (Rom. 15:20, 21)

Pāvila nolūks nebija apmesties Romā. Viņa mērķis bija evaņģelizēt Spānijā. Viņš cerēja no kristiešiem Romā gūt atbalstu šim riskantajam pasākumam.

Kādu svarīgu principu misijai mēs varam gūt no fakta, ka Pāvils meklēja palīdzību no esošas draudzes, lai nestu evaņģēliju uz jauniem laukiem? _____

Izlasi vēlreiz Rom. 15:20-27. Ievēro, cik lielā mērā Pāvila lielā vēlēšanās bija kalpot. Kas motivē tevi un tavu rīcību? Cik liela ir tava vēlēšanās kalpot? _____

Pāvils Romā

"Kad ieradāmie Romā, Pāvilam atļāva dzīvot atsevišķi kareivja uzraudzībā." (Ap.d. 28:16). Ko šis pants mums stāsta, kā Pāvils beidzot nokļuva Romā? Ko mēs varam mācīties par negaidītiem un negribētiem notikumiem, kas tik bieži nāk mūsu ceļā? _____

Jā, Pāvils beigās nonāca Romā, kaut arī kā cietumnieks. Cik bieži mūsu plāni neizvēršas tādi, kā mēs bijām gaidījuši un cerējuši, pat ja mums ir bijuši vislabākie nodomi?

Pāvils sasniedza Jeruzālemi sava trešā misijas ceļojuma beigās ar ziedoju-
mu nabagiem, ko viņš bija ievācis no draudzēm Eiropā un Mazāzijā. Bet viņu
gaidīja negaidīti notikumi. Viņš tika arestēts un ieslodzīts. Pēc tam, kad viņš
divus gadus bija turēts Cēzarejā kā cietumnieks, viņš izteica lūgumu Cēzaram.
Trīs gadus pēc sava aresta viņš ieradās Romā, visticamāk, ne tādā veidā, kā
viņš bija iecerējis, kad pirms vairākiem gadiem rakstīja Romas draudzei par
savu nodomu viņus apmeklēt.

Ko Ap.d. 28:17-31 mums stāsta par Pāvila laiku Romā? Vēl svarīgāk, ko mēs varam no tā mācīties? _____

"Galma uzmanību kristietībai pievērsa nevis Pāvila svētrunas, bet viņa saites. Pats būdams gūsteknis, viņš daudzas dvēseles atbrīvoja no grēka verdzības. Bet tas vēl nebija viss. Viņš varēja ziņot, ka "ticības brāļu vairākums, kas uzticējušies manām važām, ar vēl lielāku drosmi bezbailīgi sludina Dieva Vārdu". (Filip. 1:14)." (E. Vaita "Apustuļu darbi" 464. lpp.)

Cik daudzas reizes jūs esat piedzīvojuši negaidītus pavērsienus savā dzīvē, kas beigās ir izrādījušies uz labu? (Sk. Fil. 1:12.) Kā tu vari un kā tev vajadzētu gūt ticību no šiem piedzīvojumiem un uzticēties Dievam tur, kur šķiet, ka nekas labs nebūs? _____

“Svētie” Romā

Šeit ir Pāvila sveiciens draudzei Romā: "Jums visiem, Dieva mīļotajiem, aicinātiem svētajiem, kas esat Romā: žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus!" (Rom. 1:7). Kādus patiesības, teoloģijas un ticības principus mēs varam paņemt no šiem vārdiem? _____

"Dieva mīļotie." Lai gan ir patiesība, ka Dievs mīl pasauli, īpaši Dievs mīl tos, kas ir izvēlējušies Viņu, kas ir atsaukušies Viņa mīlestībai.

Mēs to redzam cilvēku dzīvē. Mēs mīlam īpašā veidā tos, kas mīl mūs; ar viņiem mums ir savstarpējas pieķeršanās jūtas. Mīlestība prasa atbildes reakciju. Kad nav reakcijas, mīlestība savā pilnīgākajā izteiksmē tiek ierobežota.

"Aicināti būt par svētajiem" (NKJV). Dažos tulkojumos frāze "būt" ir slīprakstā, kas nozīmē, ka tulkotāji vārdus ir pievienojuši. Bet šos vārdus var arī izlaist, nemainot nozīmi. Kad tie tiek izlaisti, mēs iegūstam izteicienu "aicināti svētie" jeb "ieceltie svētie".

"Svētie" tulkots no grieķu vārda "hagioi". "Svēts" nozīmē "ziedojies". Svētais ir tas, kurš ir Dieva "nošķirts". Mums vēl joprojām var būt garš ceļš ejams uz svētīšanu, bet fakts, ka esam izvēlējušies Kristu kā Kungu, ir tas, kas nošķir mūs kā svētos Bībeles izpratnē.

Pāvils saka, ka viņi ir "aicināti svētie". Vai tas nozīmē, ka daži cilvēki nav aicināti? Kā Ef. 1:4, Ebr. 2:9 un 2. Pēt. 3:9 palīdz mums saprast, ko Pāvils ar to domā? _____

Lieliskā evaņģēlija ziņa ir, ka Kristus nāve bija universāla. Tā bija domāta visiem cilvēkiem. Visi ir aicināti būt glābti Viņā, "aicināti būt svētie" pat pirms pasaules radīšanas. Dieva sākotnējais nodoms bija, lai visi cilvēki atrod glābšanu Jēzū. Pēdējās elles ugunis ir domātas tikai velnam un viņa eņģeļiem (Mat. 25:41). Tas, ka daži cilvēki neizmanto to, kas viņiem ir piedāvāts, nepadara šo dāvanu mazāku, tieši tāpat kā izvēloties bada streiku tirgus laukumā, nevis iegādājoties brīnišķīgās veltes, kas tur atrodamas.

Pat pirms pasaules radīšanas Dievs aicināja tevi gūt glābšanu Viņā. Kāpēc nedrīkst ļaut jebkam atturēt tevi no uzmanības pievēršanas šim aicinājumam? _____

Ticīgie Romā

“Vispirms es pateicos savam Dievam caur Jēzu Kristu par jums visiem, ka jūsu ticība tiek daudzināta visā pasaulē.” (Rom. 1:8)

Nav zināms, kā draudze Romā tika izveidota. Tradicionālais uzskats, ka draudzi dibināja Pēteris vai Pāvils, ir bez vēsturiska pamatojuma. Varbūt to dibināja vienkāršie draudzes locekļi, kas atgriezās Vasarsvētku dienā Jeruzālemē (Ap.d. 2. nod.) un pēc tam apmeklēja Romu vai pārcēlās uz turieni. Vai arī varbūt vēlāk atgrieztie, pārcēlušies uz Romu, liecināja par savu ticību šajā pasaules galvaspilsētā.

Tas ir pārsteidzoši, ka tikai dažus gadu desmitus pēc Vasarsvētkiem draudze, ko acīmredzami nebija apmeklējis neviens apustulis, bija tik plaši pazīstama. “Neskatoties uz pretestību, divdesmit gadus pēc Kristus krustā sišanas Romā bija dzīva, nopietna draudze. Šī draudze bija stipra un dedzīga, un Kungs strādāja tās labā.” (E. Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary”, 6. sēj. 1067. lpp.)

“Ticība” šeit, iespējams, ietver plašāku uzticības nozīmi; tas ir, uzticība jaunam dzīves veidam, ko viņi ir atklājuši Kristū.

Izlasī Rom. 15:14. Kā Pāvils apraksta draudzi Romā? _____

Šeit ir trīs lietas, ko Pāvils izvēlas kā pieminēšanas vērtas Romas kristiešu pieredzē:

1. “Bagāti labestībā.” Vai cilvēki varētu to pašu teikt par taviem piedzīvojumiem? Vai tad, kad viņi ar mums satiekas, viņu uzmanību piesaista labestības bagātība mūsos?

2. “Pilnīgi zināšanā.” Bībele atkārtoti uzsver skaidrības, informācijas un zināšanu svarīgumu. Kristieši ir aicināti pētīt Bībeli un kļūt labi informēti par tās mācībām. “Vārdi “jaunu sirdi Es jums došu” nozīmē “jaunu prātu Es jums došu”. Sirds izmaiņu vienmēr pavada skaidra pārliecība par kristieša pienākumu, izpratne par patiesību.” (E. Vaita “My Life Today”, 24. lpp.)

3. “Spējīgi cits citu pamācīt.” Neviens nevar uzplaukt garīgi, esot izolēts no citiem ticīgajiem. Mums ir jābūt spējīgiem citus iedrošināt un vienlaikus saņemt iedrošinājumu no citiem.

Kā ir ar jūsu vietējo draudzi? Kāda ir tās reputācija? Vēl svarīgāk, vai tai tāda vispār ir? Ko jūsu atbilde stāsta jums par jūsu vietējo draudzi? Ja nepieciešams, kā jūs varat palīdzēt uzlabot situāciju? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Liecības draudzei" 5. sēj. "The Mysteries of the Bible", 706. lpp., kā arī grāmatā "Apustuļu darbi" nodaļu "Glābšana jūdiem", 372.–374. lpp. Izlasi arī "The SDA Bible Dictionary" 922. lpp. un "The SDA Bible Commentary" 6. sēj. 467., 468. lpp.

"Cilvēka glābšana nav rezultāts Dieva novēlotai domai vai improvizācijai, kas ieviesta negaidīta notikumu pavērsiena dēļ pēc grēka rašanās. Šis dievišķais plāns cilvēces glābšanai formulēts jau pirms pasaules radīšanas (1. Kor. 2:7; Ef. 1:3, 14; 2. Tes. 2:13, 14) un ir iesakņojies Dieva mūžīgajā mīlestībā pret cilvēci (Jer. 31:3).

Šis plāns ietver mūžību pagātnē, vēsturisko tagadni un mūžību nākotnē. Tas ietver tādas realitātes un svētības kā izredzētību un iepriekšnolemtību būt Dieva svētajiem ļaudīm un nest Kristus līdzību, glābšanu un piedošanu, visu lietu vienotību Kristū, apzīmogotu ar Svēto Garu, mūžīgā mantojuma saņemšanu un pagodināšanu (Ef. 1:3-14). Centrālas šajā plānā ir Jēzus ciešanas un nāve, kas nebija vēstures negadījums vai tikai cilvēciska lēmuma produkts, bet bija iesakņots Dieva glābšanas nodomā (Ap.d. 4:27, 28). Jēzus patiešām bija 'pirms pasaules radīšanas nokautais Jērs' (Atkl. 13:8, RV)." („The Handbook of Seventh-day Adventist Theology" (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing, 2000), 275., 276. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet protestantu reformācijas nozīmi. Padomājiet īpaši par šo jautājumu: cik atšķirīga būtu pasaule mūsdienās, ja reformācija nebūtu notikusi?

2. Pārdomājiet vairāk domu, ka mēs jau pirms pasaules radīšanas bijām aicināti saņemt glābšanu (sk. arī Tit. 1:1, 2; 2. Tim. 1:8, 9). Kāpēc mums vajadzētu šo uzskatīt par iedrošinājumu? Ko tas mums stāsta par Dieva mīlestību pret visiem cilvēkiem? Kāpēc ir tik traģiski, ka cilvēki pagriež savas muguras tam, kas viņiem ir tik žēlsirdīgi piedāvāts?

3. Pakavējieties pie jautājuma ceturtdienas tēmas beigās. Kā jūsu grupa varētu palīdzēt uzlabot jūsu draudzes reputāciju, ja tas nepieciešams?

CĪŅA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr. 8:6, Mat. 19:17, Atkl. 12:17, 3. Moz. 23, Ap.d. 15:1-29, Gal. 1:1-12.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo bauslība ir dota caur Mozu, bet žēlastība un patiesība nākusi caur Jēzu Kristu.” (Jāņa 1:17)

Agrīnā draudze lielā mērā sastāvēja no jūdiem, kas pat ne uz brīdi neiedomājās, ka, pieņemot jūdu Mesiju Jēzu, viņi kaut kādā veidā novērstos no derības apsolījumiem, ko Dievs bija devis Viņa Jaudīm. Agrīno jūdu ticīgo galvenais jautājums bija, vai jūdiem ir jāklūst par kristiešiem, lai pieņemtu Jēzu. Vēl viens jautājums daudziem no viņiem bija, vai pagāniem ir jāklūst par jūdiem, pirms viņi var pieņemt Kristu.

Tikai vēlāk Jeruzālemes koncilā tika pieņemta noteikta atbilde. Tajā pieņēma lēmumu netraucēt pagānus ar likumu un noteikumu daudzumu. Tas ir, pagāniem nebija vispirms jāklūst par jūdiem, lai pieņemtu Jēzu.

Neskatoties uz šo lēmumu, daži skolotāji tomēr turpināja mocīt draudzes, uzstājot, ka pagānu jaunatgrieztajiem ir jāturas pie šiem noteikumiem un likumiem, ieskaitot apgraižīšanu (tā nebūt nav procedūra, kas padarītu pievienošanos kristietībai sevišķi uzrunājošu, īpaši pieaugušam vīrietim). Tas ir, viņi domāja, ka šiem pagāniem, lai kļūtu par derības apsolījumu līdzdalībniekiem, bija jārespektē noteikumi un likumi, kas tika uzskatīti par nosacījumiem Israēla tautas dalībniekiem.

Kas bija šie jautājumi un kā tie bija jārisina?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. oktobrī.

Labāka derība

Izlasi Ebr. 8:6. Kāda ir šeit izteiktā vēsts? Kā mēs saprotam, kas ir šie "labākie apsolījumi"? _____

Varbūt vislielākās atšķirības starp Vecās un Jaunās Derības reliģijām ir fakts, ka Jaunās Derības laikmetu iesāka Mesijas, Jēzus no Nācaretes, nākšana. Viņš bija Dieva sūtīts kā Glābējs. Cilvēki nevarēja viņu ignorēt un gaidīt citu glābšanu. Viņu grēki varēja tikt piedoti tikai caur salīdzināšanu, ko Dievs tādējādi nodrošināja. Tikai pieņemot Viņa pilnīgo dzīvi, viņi Dieva priekšā varēja stāvēt bez nosodījuma. Citiem vārdiem, glābšana nāca, pateicoties Jēzus taisnībai un nekam citam.

Vecās Derības svētie gaidīja Mesijas laikmeta svētības un glābšanas apsolījumu. Jaunās Derības laikos cilvēkiem bija jāatbild uz jautājumu, vai viņi pieņems Jēzu no Nācaretes, ko Dievs ir sūtījis kā Mesiju, viņu Glābēju. Ja viņi tic Viņam – tas ir, ja pieņem Viņu par to, kas Viņš patiesībā ir un nododas Viņam –, viņi būs glābti, pateicoties taisnībai, ko Viņš viņiem brīvi piedāvā.

Vienlaikus morālās prasības Jaunajā Derībā paliek nemainīgas, jo tās ir pamatotas Dieva un Kristus raksturā. Paklausība Dieva morālajam likumam ir tikpat nemainīgi nozīmīga daļa kā Jaunajā, tā Vecajā Derībā.

Izlasi Mat. 19:17, Atkl. 12:17, 14:12 un Jēk. 2:10, 11. Ko šie panti mums stāsta par morāles likumu Jaunajā Derībā? _____

Vienlaikus viss rituālu un ceremoniālo likumu kopums, kas bija īpašs israēliešiem – un bija īpaši saistīts ar Veco Derību un norādīja uz Jēzu, Viņa nāvi un Augstā Priestera kalpošanu –, tika pārtraukts un sākās jauna kārtība, kas balstījās uz "labākiem apsolījumiem".

Palīdzēt gan jūdiem, gan pagāniem saprast, kas ir ietverts jūdaisma pārtapšanā par kristietību, bija viens no Pāvila galvenajiem mērķiem Vēstulē romiešiem. Lai šī pārmaiņa varētu notikt, bija vajadzīgs laiks. Daudzi jūdi, kas bija pieņēmuši Jēzu, vēl joprojām nebija gatavi lielajām pārmaiņām, kas tuvojās.

Kādi ir tavi mīļākie Bībeles apsolījumi? Cik bieži tu tos izmanto? Kā tavi ikdienas lēmumi var stāvēt ceļā tam, lai šie apsolījumi tavā dzīvē piepildītos?

Jūdu likumi un noteikumi

Atkarībā no tā, cik daudz tev ir laika, pāršķirsti 3. Mozus grāmatu (ielūkojies, piemēram, 3. Moz. 12, 16, 23). Kādas domas nāk tavā prātā, lasot visus šos noteikumus, regulējumus un rituālus? Kāpēc daudzus no tiem Jaunās Derības laikos ievērot būtu neiespējami? _____

Mums ir ērti Vecās Derības likumus sadalīt dažādās kategorijās: (1) morāles likums, (2) ceremoniālais likums, (3) civillikums, (4) statūti un spriedumi un (5) veselības likumi.

Šis sadalījums daļēji ir mākslīgs. Patiesībā dažas no šīm kategorijām ir savstarpēji saistītas un lielā mērā pārklājas. Senatnē šos likumus neuzskatīja kā sadalītus un atšķirīgus.

Morāles likums ir apkopots desmit baušļos (2. Moz. 20:1-17). Šis likums apkopo cilvēces morālās prasības. Šie desmit noteikumi ir paplašināti un izmantoti dažādos statūtos un spriedumos viscaur pirmajās piecās Bībeles grāmatās. Šie paplašinājumi parāda, ko nozīmē ievērot Dieva likumu dažādās situācijās. Civilie likumi nav kaut kas nesaistīts. Tie arī ir balstīti uz morāles likumu. Tie definē pilsoņu attiecības ar civilajām autoritātēm un līdzpilsoņiem. Tie apraksta dažādus sodus dažādu likumu pārkāpumu gadījumos.

Ceremoniālais likums regulēja svētnīcas rituālus, aprakstot dažādas upurēšanas un pilsoņu individuālās atbildības. Tādējādi tika noteiktas svētku dienas un to ievērošana.

Veselības likumi pārklājas ar citiem likumiem. Dažādie likumi, kas bija saistīti ar šķīstību, definēja ceremoniālo nešķīstību, un tie arī sniedz pāri šim un iekļauj higiēnas un veselības principus. Likumi, kas ir saistīti ar šķīstu un nešķīstu gaļu, ir balstīti uz fiziskās veselības apsvērumiem.

Lai gan jūdi, iespējams, lielā mērā visus šos likumus uztvēra kā kopumu un kā no Dieva nākušu, savā prātā viņi droši vien tos kaut kādā veidā nodalīja. Desmit baušļus Dievs izteica cilvēkiem tiešā veidā. Šis fakts tos nodala kā sevišķi svarīgus. Citi likumi bija nākuši caur Mozu. Svētnīcas rituāli varēja tikt ievēroti tikai tik ilgi, kamēr darbojās svētnīca.

Civilie likumi, vismaz lielākā daļa no tiem, nevarēja ilgāk būt spēkā, kad jūdi zaudēja neatkarību un nokļuva citas tautas civilajā pārvaldībā. Daudzi no ceremoniālajiem priekšrakstiem nevarēja tikt ilgāk ievēroti pēc tam, kad tika iznīcināts templis. Arī pēc tam, kad nāca Mesija, daudzi simboli bija kļuvuši par īstenību un vairs nebija vajadzīgi.

Kā to prasa Mozus likums

Izlasi Ap.d. 15:1. Kāds jautājums izraisīja strīdu? Kāpēc daži cilvēki uzskatīja, ka tas nebija tikai jūdu tautai domāts? Sk. 1. Moz. 17:10. _____

Kamēr apustuļi apvienojās ar kalpotājiem un vienkāršajiem draudzes locekļiem Antiohā, lai ar nopietnām pūlēm mantotu dvēseles Kristum, daži jūdu ticīgie no Jūdejas, no "farizeju sektas", izplatīja jautājumu, kas drīz noveda pie plašas cīņas draudzē un izraisīja apjukumu starp ticīgajiem pagāniem. Ar lielu pārliecību šie skolotāji apgalvoja, ka, lai būtu glābts, ir jātiek apdrauztam un jāievēro visa ceremoniālā bauslība. Jūdi galu galā vienmēr bija lepojušies ar savu dievišķi iecelto kalpošanu, un daudzi, kas bija pievērsušies Kristus ticībai, vēl joprojām jūta, ka, tā kā Dievs bija skaidri norādījis ebreju pielūgsmes veidu, bija neiespējami, ka Viņš jebkad atzītu jebkādas. Viņi uzstāja, ka jūdu likums un ceremonijas ir jāietver kristīgās reliģijas rituālos. Viņi nespēja ieraudzīt, ka visa upurēšanas sistēma bija norādījusi uz Dieva Dēla nāvi, kur simbols satikās ar īstenību, un Mozus noteiktie rituāli un ceremonijas vairs nebija saistoši.

Izlasi Ap.d. 15:2-12. Kā šim strīdam vajadzēja tikt izšķirtam? _____

"Raugoties uz Dievu un meklējot tiešu Viņa vadību, viņš [Pāvils] bija gatavs atzīt autoritāti, kas bija piešķirta ticīgo kopumam, kas apvienojušies draudzes sadraudzībā. Viņš izjuta vajadzību pēc padoma un, kad radās svarīgi jautājumi, viņš bija priecīgs tos nest draudzes priekšā un apvienot savus brāļus Dieva gudrības meklēšanā, lai pieņemtu pareizos lēmumus." (E. Vaita "Apustuļu darbi", 200. lpp.)

Interesanti, ka Pāvils, kas bieži runāja par savu pravietisko aicinājumu un to, kā Jēzus bija viņam iedevis viņa misiju, bija tik labprātīgs strādāt ar draudzi kopumā. Tas ir, lai arī kāds bija viņa aicinājums, viņš saprata, ka viņš ir daļa no draudzes kā veseluma un ka viņam ir jāstrādā ar to kopā, cik vien tas ir iespējams.

Kāda ir tava attieksme pret draudzes vadību? Kā tu spēj sadarboties? Kāpēc sadarbība ir tik svarīga? Kā mēs varētu darboties, ja ikviens darītu tikai to, ko vēlas, neatkarīgi no lielā draudzes organisma? _____

Pagānu ticīgie

Izlasi Ap.d. 15:5-29. Pie kāda lēmuma nonāca koncils un kā viņi sprieda? _____

Lēmums bija pret jūdaiskotāju apgalvojumiem. Šie ļaudis apgalvoja, ka pagānu jaunatgrieztajiem ir jātiek apdrauzātiem un jāievēro viss ceremoniālais likums un ka "jūdu likumam un ceremonijām vajadzētu būt ietvertām kristīgās reliģijas rituālos". (E. Vaita "Apustuļu darbi", 189. lpp.)

Interesanti atzīmēt Ap.d. 15:10, kur Pēteris attēloja šos vecos likumus kā "jūgu", ko viņiem nebija iespējams nest. Vai Kungs, kas bija izveidojis šos likumus, padarītu tos par jūgu saviem ļaudīm? Šķiet, ka tā nevajadzētu būt. Tā vietā ar gadiem daži vadītāji mutvārdu tradīciju dēļ bija pārvērtuši daudzus likumus no svētības par lāstu. Concils šīs nastas mēģināja pagāniem aiztaupīt.

Ievēro arī, ka šeit nav minēts, ka pagāniem nevajadzētu ievērot desmit baušļus. Galu galā vai mēs varam iedomāties, ka koncils viņiem teiktu, lai neēd asinis, bet laulības pārkāpšana vai slepkavība ir pieņemama?

Kādi noteikumi bija uzlikti pagānu ticīgajiem (Ap.d. 15:20, 29) un kāpēc bija šādi īpaši noteikumi? _____

Lai gan jūdu ticīgajiem nebija jāuzspiež savi noteikumi un tradīcijas pagāniem, koncils gribēja pārliecināties, ka pagāni nedara kaut ko tādu, ko jūdi, kas bija vienoti ar viņiem Jēzū, varētu uzskatīt kā aizvainojošu. Apustuļi un vecaji tāpēc nolēma pamācīt pagānus atturēties no gaļas ēšanas, kas tika upurēta elkiem, no ārlaulības sakariem, no nožņaugtu dzīvnieku gaļas un no asinīm. Daži saka, ka tāpēc, ka sabata ievērošana nav īpaši pieminēta, tas neattiecas uz pagāniem (protams, arī baušļi, kas runā par melošanu un slepkavību nav pieminēti, tāpēc šis arguments neko neizsaka).

Vai mēs kaut kādā veidā uzliekam cilvēkiem nastas, kas nav nepieciešamība, bet drīzāk nāk kā tradīcija, nevis dievišķs likums? Ja jā, tad kā? Līdzdali savas domas Bībeles izpētes grupā. _____

Pāvils un galatieši

Lai arī cik skaidri izteicās koncils, bija tādi, kas centās iet savu ceļu un kas turpināja uzstāt, lai pagāni ievēro jūdu tradīcijas un likumus. Pāvilam tas kļuva par ļoti nopietnu jautājumu. Tas ir, tā nebija niekošanās ar sīkumiem ticības jautājumos. Tas bija kļuvis par Kristus evaņģēlija noliegumu.

Izlasi Gal. 1:1-12. Cik nopietns Pāvilam ir jautājums, kas viņam ir jārisina Galatijā? Ko tas mums stāsta par šī jautājuma svarīgumu?_____

Kā jau iepriekš minēts, situācija Galatijā bija tā, kas lielā mērā noteica uz Romu sūtītās vēstules saturu. Vēstulē romiešiem Pāvils tālāk attīsta Vēstules galatiešiem tēmu. Daži jūdu ticīgie aizstāvēja uzskatu, ka ar Mozus starpniecību dotais Dieva likums ir svarīgs un ka pagānu ticīgajiem tas ir jāievēro. Pāvils centās parādīt tā patieso vietu un funkciju. Viņš negribēja, lai šie cilvēki iegūtu stingras pozīcijas Romā, kā tas bija noticis Galatijā.

Šis jautājums būtu pārāk vienkāršots, ja mēs tikai jautātu, vai Pāvils Vēstulē galatiešiem un Vēstulē romiešiem runā par ceremoniālo vai morāles likumu. Vēsturiski jautājums bija tāds, vai pagānu atgrieztajiem vajadzētu prasīt apgrāzīšanu un Mozus likuma ievērošanu. Jeruzālemes koncils jau bija šo jautājumu pieņēmis, bet daži atteicās ievērot šo lēmumu.

Daži, lasot Pāvila vēstules, ierauga pierādījumus, ka morāles likums, desmit baušļi (jeb patiesībā tikai ceturtais bauslis) kristiešiem vairs nav saistošs. Tomēr viņi neievēro galveno domu vēstulēs, vēsturisko kontekstu un jautājumus, par kuriem Pāvils runā. Pāvils, kā mēs redzēsim, uzsvēra, ka glābšana ir tikai ticībā, nevis likuma ievērošanā, pat ja tas ir morāles likums. Tomēr tas nav tas pats kas pateikt, ka morāles likums vairs nav jāievēro. Paklausība desmit baušļiem nekad nav bijis strīdus jautājums. Ja kāds to padara par strīdus jautājumu, šajos pantos ieliek mūsdienu jautājumu, nevis to, par ko runāja Pāvils.

Kā tu atbildi tiem, kas apgalvo, ka sabats kristiešiem vairs nav saistošs? Kā tu vari parādīt patiesību par sabatu tādā veidā, kas neizjauc evaņģēlija vienotību?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Apustuļu darbi" nodaļas "Jūdi un pagāni" 188.–192. lpp., 194.–197. lpp., "Atkrišana Galatijā" 383.–388. lpp., grāmatā "Sentēvi un pravieši" nodaļas "Israēlam dotais likums" 310.–312. lpp., "Likums un derības" 370.–373. lpp., grāmatā "Laikmetu ilgas" nodaļu "Izredzētā tauta" 27.–30. lpp.

Nav šaubu, ka mūsu draudze piedzīvo cīņas un nevienprātību. Bet tas nav nekas jauns. Sātans vienmēr ir karojis ar draudzi. Pat agrīnajās kristietības dienās ticīgo rindās radās nevienprātība un cīņas. Un bija viena cīņa, kas, ja netiks atrisināta, varēja iznīcināt draudzi tās iesākumā.

"Viltus skolotāju ietekmē, kas bija radušies starp ticīgajiem Jeruzālemē, šķelšanās, maldu mācības un baudkāre ātri izplatījās starp ticīgajiem Galatijā. Šie viltus skolotāji sajauca jūdu tradīcijas ar evaņģēlija patiesībām. Ignorējot Jeruzālemes ģenerālkoncila lēmumu, viņi uzspieda pagānu jaunatgrieztajiem ceremoniālā likuma ievērošanu." (E. Vaita "Apustuļu darbi", 383. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz trešdienas pēdējo jautājumu. Kādos veidos jūsu vietējā draudze vai jūs paši savās mājās vai varbūt pat paši sev uzliekat nevajadzīgas nastas citiem (vai sev)? Kā mēs varam zināt, vai patiešām to darām? Vai mēs varam būt briesmās, aizejot pārāk tālu citā virzienā? Tas ir, kā mēs varam zināt, vai neesam kļuvuši pārāk vaļīgi savā dzīvesveidā un standartos, līdz tādām līmenim, kur mūsu dzīve vairs neatspoguļo augsto aicinājumu, kāds mums ir Kristū?

2. Kādi ir daži argumenti, ko cilvēki izmanto, lai paziņotu, ka desmit baušļi vairs nav saistoši mūsdienu kristiešiem? Kā mēs atbildam uz šiem apgalvojumiem? Kāpēc šie argumenti ir tik nepareizi un kāpēc daudzos gadījumos tie, kas tos izsaka, patiesībā nedzīvo tā, it kā viņi uzskatītu, ka desmit baušļi vairs nav saistoši?

3. Izlasi vēlreiz Gal. 1:1-12. Ievēro, cik nelokāms, cik dogmatisks un cik dedzīgs Pāvils bija attiecībā uz savu izpratni par evaņģēliju. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, ka mums ir jāstāv absolūti stingri – nesvārstoties par noteiktiem ticības uzskatiem, īpaši plurālisma un relatīvisma laikmetā? Kā tas parāda, ka noteiktas mācības nekādā veidā nevar pakļaut kompromisiem?

4. Grupā pārrunājiet jautājumus par to, kas izsauca protestantu reformāciju. Kādas galvenās atšķirības netika atrisinātas?

CILVĒKA STĀVOKLIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 1:16, 17, 22-32, 2:1-10, 17-24, 3:1, 2, 10-18, 23.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības.” (Rom. 3:23)

Jau pašā sākumā Vēstulē romiešiem Pāvils mēģina nostiprināt svarīgu patiesību, kas evaņģēlijā ir būtiska: cilvēka bēdīgo stāvokli. Šī patiesība pastāv tāpēc, ka kopš grēkā krišanas mēs visi esam grēka samaitāti. Tas ir ierakstīts mūsu gēnos tieši tāpat kā mūsu acu krāsa.

Mārtiņa Lutera “Vēstules romiešiem komentāros” lasām: “Izteiciens “visi ir grēkojuši” ir jāsaprot garīgā nozīmē; tas ir, nevis tā, kā cilvēkiem izskatās pašiem savās acīs vai citu acīs, bet kādi viņi stāv Dieva priekšā. Viņi visi atrodas zem grēka [lāsta] – gan tie, kas ir pārkāpēji cilvēku acīs, gan tie, kas šķiet taisni paši savās acīs un arī citu priekšā. Tie, kas ārēji dara labus darbus, to dara aiz bailēm no soda, labuma vai pagodinājuma dēļ vai arī kādas konkrētas patikas dēļ, bet ne no labprātīga un kalpot gatava prāta. Šādā veidā cilvēks pastāvīgi ārēji trenējas darīt labus darbus, bet iekšēji viņš ir pilnībā iegrimis grēcīgās ilgās un jaunās iekārēs, kas ir pretējas labiem darbiem.” (Mārtiņš Lutens “Commentary on Romans”, 69. lpp.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. oktobrī.

Dieva spēks

"Es nekaunos evaņģēlija: tas ir Dieva spēks pestīšanai ikvienam, kas tic, jūdam vispirms un arī grieķim, jo tajā Dieva taisnība atklājas no ticības uz ticību, kā ir rakstīts: taisnais no ticības dzīvos." (Rom. 1:16, 17) Ko Rom. 1:16, 17 pasaka? Kā tu esi piedzīvojis apsolījumus un cerību, kas šajos pantos lasām? _____

Šajos pantos ir vairāki atslēgvārdi:

1. Evaņģēlijs. Šis vārds ir tulkojums no grieķu valodas vārda, kas burtiski nozīmē "laba vēsts" vai "laba ziņa". Atsevišķi šis vārds varētu attiekties uz jebkuru labu vēsti, bet šajos pantos kopā ar vārdu "Kristus" tas nozīmē "labā vēsts par Mesiju" ("Kristus" ir tas pats, kas "Mesija" grieķu valodā). Labā vēsts ir tāda, ka Mesija ir atnācis un cilvēki var tikt glābti, ticot Viņam. Cilvēks var atrast glābšanu vienīgi Jēzū un Viņa pilnīgajā taisnībā – nevis mūsos pašos vai pat Dieva likumā.

2. Taisnība. Šis vārds attiecas uz īpašību "taisns" Dieva priekšā. Vēstulē romiešiem ir attīstīta specifiska šī vārda nozīme, kas mums ir jāizceļ, turpinot grāmatas pētījumu. Ir jānorāda, ka Rom. 1:17 šis vārds ir frāzē "Dieva taisnība". Tā ir taisnība, kas nāk no Dieva, taisnība, ko ir nodrošinājis pats Dievs. Kā mēs redzēsim, šī ir vienīgā taisnība, kas ir pietiekami laba, lai dotu mums mūžīgās dzīvības apsolījumu.

3. Ticība. Grieķu valodā vārdi, kas ir tulkoti kā "ticēt" un "ticība" šajos pantos un šī paša vārda lietvārda forma: "pisteuo" (ticēt), "pistis" (ticība). Ticības nozīme, kā tā attiecas uz glābšanu, tiks attīstīta, lasot tālāk Vēstuli romiešiem.

Vai tu kādreiz cīnies ar pašpārliecību? Un vai tev pienāk tādi brīži, kad tu patiešām šaubies, vai esi vai neesi glābts un vai tu vispār vari tikt glābts? Kas rada šīs bailes? Uz ko tās ir balstītas? Vai tās ir balstītas realitātē? Tas ir, vai ir iespējams, ka tavs dzīvesveids noliedz tavu ticības apliecību? Ja jā, kas tev jāmaina, lai tev piederētu tie apsolījumi, kas tev ir Jēzū? _____

Visi ir grēkojuši

Izlasi Rom. 3:23. Kāpēc mums kā kristiešiem ir tik viegli ticēt šai vēstij? Kas varētu likt dažiem cilvēkiem apšaubīt šī panta patiesumu? _____

Pārsteidzoši, ka daži cilvēki mēģina apgāzt domu par cilvēka grēcīgumu, apgalvojot, ka cilvēks pamatā ir labs. Tomēr problēma rodas no izpratnes trūkuma par to, kas ir patiess labums. Cilvēki var salīdzināt sevi ar citiem un justies labi attiecībā uz sevi. Galu galā mēs vienmēr varam atrast kādu, kas ir sliktāks par mums, ar ko sevi salīdzināt. Bet tas nepadara mūs labus. Ja mēs salīdzinām sevi ar Dievu un Viņa svētumu un taisnību, neviens no mums nenonāktu ne pie kā cita kā milzīga riebuma sajūtas un pretīguma pret sevi.

Rom. 3:23 arī runā par "Dieva godu". Frāze ir skaidrota dažādos veidos. Varbūt visvienkāršākais skaidrojums ir piešķirt tai to nozīmi, kāda tai ir 1. Kor. 11:7: "Viņš [cilvēks] ir Dieva attēls un gods." Grieķu valodas vārds "godība" var tikt uzskatīts kā ekvivalents vārdam "līdzība". Grēks ir sabojājis Dieva līdzību cilvēkos. Grēcīgi cilvēki nespēj atspoguļot Dieva godības attēlu.

Izlasi Rom. 3:10-18. Vai mūsdienās kaut kas ir mainījies? Kurš no šiem aprakstiem vislabāk apraksta tevi? Vai arī – kāds tu būtu, ja tavā dzīvē nebūtu Kristus? _____

Lai arī cik slikti mēs būtu, mūsu situācija nav bezcerīga. Pirmais solis ir tas, ka mēs atzīstam savu galējo grēcīgumu un arī savu bezpalīdzīgumu kaut ko darīt lietas labā. Radīt šādu pārliecību ir Svētā Gara darbs. Ja grēcinieks Viņam nepretojas, Gars vada grēcinieku pie pašai aizsardzības un taisnošanās masku aizmešanas un nodošanas Kristum, lūdzot pēc Viņa žēlastības: "Dievs, esi man, grēciniekam, žēlīgs!" (Lūk. 18:13)

Kad bija pēdējā reize, kad tu tā kārtīgi un ar vēsu skatienu paskatījies uz sevi, saviem motīviem, saviem darbiem un jūtām? Tā varētu būt ļoti satraucoša pieredze, vai ne? Kāda ir tava vienīgā cerība? _____

Progress?

20. gs. sākumā cilvēki dzīvoja ar domu, ka cilvēce kļūst aizvien labāka, ka tikumība pieaug un ka zinātne un tehnoloģijas palīdzēs radīt paradīzi zemes virsū. Tika uzskatīts, ka cilvēki lielā mērā ir ceļā uz pilnību. Uzskatīja, ka ar pareizu audzināšanu un morālu treniņu cilvēki lielā mērā var uzlabot sevi un sabiedrību ap sevi. Tam visam vajadzēja sākties, kad mēs iesojām drosmīgajā jaunajā 20. gs. pasaulē.

Diemžēl tā nenotika. 20. gadsimts bija viens no visvardarbīgākajiem un barbariskākajiem visā vēsturē, pateicoties lielā mērā zinātnes sasniegumiem (paradoksāli, vai ne?), kas darīja iespējamu nogalināt citus tādos apmēros, par ko visjaunākie cilvēki pagātnē varēja tikai sapņot.

Kur bija problēma?

Izlasī Rom. 1:22-32. Kādā veidā mēs redzam pirmajā gadsimtā aprakstīto atklājamies mūsdienās, 21. gadsimtā? _____

Mums ir vajadzīga ticība, lai ticētu daudziem ar kristietību saistītiem jautājumiem – starp tiem ir augšāmcelšanās no mirušajiem, Kristus otrā nākšana, jaunas debesis un jauna zeme. Bet kam ir vajadzīga ticība, lai ticētu cilvēces grēcīgajam stāvoklim? Mūsdienās mēs katrs izdzīvojam šī kritušā stāvokļa sekas.

Īpaši pievērsies Rom. 1:22, 23. Kā mēs šeit redzam atklājamies šo principu? Ko cilvēki mūsu gadsimtā pielūdz un padara par elkiem, atmetot Dievu? Kā viņi ir apmulžoti, to darot? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā. _____

Kas kopīgs jūdiem un pagāniem

Rom. 1. nodaļā Pāvils īpaši runāja par pagānu grēkiem – pagāniem, kas jau sen bija zaudējuši no skata Dievu un tādējādi bija iegrimuši visdegradējošākajā rīcībā.

Tomēr viņš runā arī par savu tautu, par saviem tautiešiem. Neskatoties uz visām priekšrocībām, kas viņiem bija dotas (Rom. 3:1, 2), viņi arī bija grēcinieki, Dieva likuma notiesāti un ar vajadzību pēc Kristus glābjošās žēlastības. Šajā ziņā jūdi un pagāni ir vienādi grēcinieki, kas pārkāpuši Dieva likumu un kuriem vajadzīga dievišķa žēlastība, lai tiktu glābti.

Izlasi Rom. 2:1-3, 17-24. No kā Pāvils šeit brīdina? Kādu vēsti vajadzētu mums visiem, jūdām vai pagānam, ņemot no šī brīdinājuma? _____

“Pēc tam, kad apustulis bija parādījis, ka visi pagāni ir grēcinieki, viņš nu īpašā un vislīdzjūtīgākajā veidā parāda, ka arī jūdi dzīvo grēkā, visvairāk jau tāpēc, ka viņi paklausa likumam tikai ārēji, tas ir, saskaņā ar burtu, nevis ar garu.” (Mārtiņš Luters “Commentary on Romans”, 61. lpp.)

Ir tik viegli redzēt un norādīt uz citu cilvēku grēkiem. Cik bieži tomēr mēs esam vainīgi tajās pašās lietās, pat vēl Jaunākās? Problēma ir tā, ka mēs sliecamies būt akli pret sevi vai arī liekam sev justies labāk, redzot, cik slikti ir pārējie, salīdzinot ar mums.

Pāvils negrib neko no tā. Viņš brīdina savus tautiešus nebūt ātriem nosodīt pagānus, jo jūdi – pat būdami izredzētā tauta – arī ir grēcinieki. Dažos gadījumos viņi bija pat vēl vainīgāki nekā pagāni, ko viņi tik ātri nosodīja, jo kā jūdiem viņiem bija dota lielāka gaisma nekā pagāniem.

Pāvila galvenā doma visā šajā ir tāda, ka neviens no mums nav taisns, neviens no mums neatbilst dievišķajam standartam, neviens no mums nav piedzimis labs vai mantojis svētumu. Jūds vai pagāns, sieviete vai vīrietis, bagāts vai nabags, dievbijīgs vai Dieva noliedzējs – visi ir atzīti par nešķīstiem. Bez Dieva žēlastības, kāda tā atklāta evaņģēlijā, nevienam no mums nebūtu cerības.

Cik bieži tu, kaut arī tikai savā prātā, nosodi citus par tādām lietām, kurās pats esi vainīgs? Ņemot vērā, ko Pāvils šeit raksta, kā mēs varam mainīties? _____

Evaņģēlijs un nožēla

"Vai varbūt tu nicini viņa labestības, pacietības un lēnprātības bagātību, nesaprazdams, ka Dieva labestība tevi vada uz atgriešanos?" (Rom. 2:4) Kāda šeit ir vēsts mums attiecībā uz visu nožēlas jautājumu? _____

Mums jāievēro, ka Dieva labestība vada, nevis spiež grēciniekus nožēlot. Dievs neizmanto nekādus spaidus. Viņš ir bezgalīgi pacietīgs un cenšas visus cilvēkus vilkt pie sevis ar Savu mīlestību. Piespiedu nožēla iznīcinātu nožēlas nolūku. Ja Dievs spiestu nožēlot, vai tad visi nebūtu glābti, jo kāpēc tad lai Viņš dažus spiestu nožēlot, bet citus ne? Nožēlai ir jābūt no brīvas gribas, atsaucoties Svētā Gara pamudinājumiem mūsu dzīvē. Jā, nožēla ir dāvana no Dieva, bet mums ir jābūt gataviem un atvērtiem to saņemt. Tā ir izvēle, ko tikai mēs varam izdarīt savā labā.

Kas nāk pār tiem, kas pretojas Dieva mīlestībai, atsakās nožēlot un paliek nepaklausībā? Rom. 2:5-10. _____

Rom. 2:5-10 un bieži visā Vēstulē romiešiem Pāvils uzsver labo darbu lomu. Taisnošanu ticībā bez likuma darbiem nekad nevajadzētu skaidrot tā, ka labiem darbiem nebūtu nekādas lomas kristieša dzīvē. Piemēram, Rom. 2:7 ir rakstīts, ka glābšana nāk pie tiem, kas to meklē "neatlaidīgi ar labiem darbiem". Lai gan cilvēciskas pūles nevar atnest glābšanu, tā ir daļa no visas glābšanas pieredzes. Ir grūti noskatīties, kā cilvēks var lasīt Bībeli un nonākt pie domas, ka darbi vispār nav svarīgi. Patiesai nožēlai, kas nāk labprātīgi no sirds, vienmēr sekos apņemšanās uzvarēt un nolikt malā to, kas mums ir atkārtoti jānožēlo.

Cik bieži tu esi ar nožēlas attieksmi? Vai tas nāk no sirds, vai arī tu vienkārši centies nomazgāt savas vainas, nepilnības un grēkus? Ja otrs variants, kā tu vari mainīties? Kāpēc tev vajadzētu mainīties? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Tādējādi Bībeles terminoloģija parāda, ka grēks nav posts, kas cilvēkam ir uzkrītis negaidīti, bet tas ir aktīvas cilvēka attieksmes un izvēles rezultāts. Bez tam, grēks nav labā trūkums, bet tas nozīmē nespēt aizsniegt to, ko Dievs sagaida. Tas ir ļauns virziens, ko cilvēks ir labprātīgi izvēlējis. Tas nav vājums, par ko cilvēki nevar nest atbildību, jo cilvēks grēka attieksmē vai rīcībā brīvi izvēlas sacelšanās ceļu pret Dievu, Viņa likuma pārkāpumu, un viņam neizdodas sadzirdēt Dieva Vārdu. Grēks mēģina pārkāpt ierobežojumus, ko Dievs ir nolīcis. Īsāk sakot, grēks ir sacelšanās pret Dievu.” („The Handbook of Seventh-day Adventist Theology” (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2000), 239. lpp.)

“Man rādīja šausmu pilnu ainu par pasaules stāvokli. Netikumība ir visapkārt. Izlaidība ir šī laikmeta īpašais grēks. Nekad iepriekš ļaunums nav cēlis savu izkropļoto galvu ar tādu drosmi kā tagad. Cilvēki šķiet paralizēti, un tie, kas mīl tikumu un patiesu labestību, ir gandrīz zaudējuši drosmi tā pārdrošības, spēka un izplatības dēļ. Visur valdošā nekrietnība ir izplatīta ne tikai starp neticīgajiem un zobgaļiem. Kaut tas tā būtu, bet tas tā nav. Vainojami daudzi vīrieši un sievietes, kas apliecina Kristus reliģiju. Daži, kas apliecina, ka gaida Viņa nākšanu, nav vairāk sagatavoti šim notikumam kā pats sātans. Viņi nav šķīstījuši sevi no samaitātības. Viņi ir tik ilgi kalpojuši savām iekārēm, ka viņu domām ir dabiski būt nešķīstām un iztēlei samaitātai.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 2. sēj., 346. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādu atbildi to dod tiem, kas, neskatoties uz visu, kas notiek, apgalvo, ka cilvēce kļūst labāka? Kādi ir viņu argumenti un kā tu reaģē uz tiem?

2. Aplūko E. Vaitas citātu piektdienas pētījumā. Ja ieraugi sevi tajā, kāda ir atbilde? Kāpēc ir svarīgi nepadoties izmisumam, bet turpināt balstīties uz Dieva apsolījumiem – pirmkārt, uz piedošanas apsolījumu, otrkārt, šķīstīšanu? Kurš ir tas, kas grib, lai tu beidzot pateiktu: “Tam nav nekādas jēgas. Es esmu pārāk sabojāts. Es nevaru tikt glābts, tāpēc tikpat labi varu padoties”? Vai nu tu klausies ienaidniekā vai Jēzū, kas mums saka: “Arī es tevi nenotiesāju; ej un no šī brīža vairs negrēko!” Jāņa 8:11.

3. Kāpēc ir tik svarīgi mums kā kristiešiem saprast cilvēka grēcīguma un izvirtības pamatus? Kas var notikt, ja mēs zaudējam no skata šo skumjo, bet patieso realitāti? Kādos maldos mūs var ievest nepareiza izpratne par mūsu patieso stāvokli?

4. Padomā par daudzajiem protestantiem, kas izvēlējas drīzāk mirt nekā atstāt ticību. Cik stipriem mums ir jābūt ticībā? Vai pietiekami stipriem, lai mirtu tās dēļ?

TAISNOŠANA TICĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 3:19-28.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo nu esam pārliecināti, ka cilvēks tiek attaisnots ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem.” (Rom. 3:28)

Sajā nedēļā mēs nonākam pie Vēstules romiešiem galvenās tēmas: taisnošana ticībā – lielā patiesība, kas vairāk nekā jebkura cita patiesība izraisīja protestantu reformāciju. Neskatoties uz visiem apgalvojumiem par pretējo, Roma attiecībā uz šo ticības apliecības punktu nav mainījusies kopš tālā 1520. gada, kad pāvests Leo izdeva bullu, nosodīdams Luteru un viņa mācības. Lutera bullas dokumentu sadedzināja, jo, ja būtu kaut vai tikai viena mācība, ko nevar pakļaut kompromisiem, tad tā, bez šaubām, ir taisnošana ticībā.

Pati frāze ir balstīta uz likumu. Likuma pārkāpējs nāk tiesneša priekšā un tiek nosodīts uz nāvi par saviem pārkāpumiem. Bet uzrodas aizstāvis un uzņemas pārkāpēja noziegumu uz sevi, tādējādi attaisnojot noziedznieku. Pieņemot šo vietnieku, noziedznieks tagad stāv tiesneša priekšā ne tikai atbrīvots no vainas, bet viņš tiek uzskatīts kā tāds, kas nekad nav izdarījis noziegumus, par kuriem sākumā tika vests uz tiesu. Un tas ir tāpēc, ka vietnieks – kurš ir pilnīgi bez vainas – piedāvā apžēlotajam noziedzniekam pats savu pilnīgo likuma ievērošanu.

Glābšanas plānā katrs no mums ir noziedznieks. Mūsu aizvietotājs Jēzus ir pilnīgi bez kādas vainas, un Viņš stāv tiesā mūsu vietā, Viņa taisnība tiek pieņemta mūsu netaisnības vietā. Tādējādi mēs esam attaisnoti Dieva priekšā nevis savu darbu dēļ, bet Jēzus dēļ, kura taisnība kļūst par mūsu taisnību “ticībā”.

Pārrunājiet labo vēsti! Nevar būt labākas ziņas par šo.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. oktobrī.

Likuma darbi

Izlasi Rom. 3:19, 20. Ko Pāvils šeit saka par likumu, ko tas dara, ko tas nedara un nevar izdarīt? Kāpēc visiem kristiešiem būtu svarīgi saprast šo jautājumu?

Pāvils izmanto jēdzienu "likums" tā plašākajā nozīmē, kā to saprata jūdi tajos laikos. Ar terminu "Tora" (ebreju valodas vārds "likums") jūdi pat mūsdienās saprot īpašus Dieva norādījumus pirmajās piecās Mozus grāmatās, kā arī vispārīgi visā Vecajā Derībā. Morāles likums – kā arī tā papildinājumi statūtos un spriedumos un ceremoniālajos priekšrakstos – bija daļa no šīm pamācībām. Šī iemesla dēļ mēs šeit likumu varam uzskatīt par jūdaisma sistēmu.

Būt zem likuma nozīmē būt tā pakļautībā. Likums atklāj cilvēka nepilnības un vainu Dieva priekšā. Likums nevar atņemt šo vainu. Tas var vadīt grēcinieku meklēt kādu līdzekli pret to.

Attiecinot Vēstuli romiešiem uz mūsu dienām, kad jūdu likums vairs nav aktuāls, mēs domājam par likumu īpaši morāles likuma kontekstā. Šis likums nevar mūs izglābt, tāpat kā jūdaisma sistēma nevarēja izglābt jūdus. Glābt grēcinieku nav morāles likuma funkcija. Tā funkcija ir atklāt Dieva raksturu un parādīt cilvēkiem, kur viņiem neizdodas atspoguļot šo raksturu.

Lai arī kāds likums tas būtu – morāles, ceremoniālais, civilais vai visi kopā –, tā ievērošana pati par sevi nevienu cilvēku nepadarīs taisnu Dieva acīs. Likums nekad nav bijis ieviests ar tādu nolūku. Tieši pretēji, likumam ir jānorāda uz mūsu nepilnībām un jāvada mūs pie Kristus.

Likums mūs nevar izārstēt, tāpat kā slimības simptomi nevar izārstēt slimību. Simptomi nedziedina. Tie norāda uz vajadzību pēc dziedināšanas. Lūk, kā darbojas likums.

Cik sekmīgas ir bijušas tavas pūles ievērot likumu? Ko šai atbildei vajadzētu mums stāstīt par to, cik veltīgi ir mēģināt glābties, ievērojot likumu? _____

Dieva taisnība

"Bet tagad neatkarīgi no bauslības ir atklājusies Dieva taisnība, par ko liecina bauslība un pravieši." (Rom. 3:21) Kā lai mēs saprotam, ko šis pants nozīmē?

Šī jaunā taisnība tiek pretstatīta likuma taisnībai, kuru pazina jūdi. Jaunā taisnība tiek saukta par "Dieva taisnību" – tā ir taisnība, kas nāk no Dieva; taisnība, ko nodrošina Dievs; vienīgā, ko Viņš pieņem kā patieso taisnību.

Šī, protams, ir taisnība, ko Jēzus īstenoja Savā dzīvē, būdams cilvēka miesā; tā ir taisnība, ko Viņš piedāvā visiem, kas to pieņem ticībā, kas to pieprasa sev, ne tāpēc, ka būtu to pelnījuši, bet tāpēc, ka viņiem tā ir nepieciešama.

"Taisnība ir paklausība likumam. Likums pieprasa taisnību, un to grēcinieks ir parādā likumam, bet viņš to nespēj sniegt. Vienīgais veids, kā viņš var iegūt taisnību, ir ticībā. Ticībā viņš var nest pie Dieva Kristus nopelnu, un Kungs piešķir grēciniekam Sava Dēla paklausību. Kristus taisnība tiek pieņemta cilvēka kļūdu vietā, un Dievs pieņem, piedod, taisno nožēlojošu, ticošu dvēseli, izturas pret viņu tā, it kā viņš būtu taisns, un mīl viņu tā, kā Viņš mīl Savu Dēlu." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis", 1. sēj., 367. lpp.) Kā tu vari mācīties pieņemt šo brīnišķīgo patiesību savai dzīvei? Sk. arī Rom. 3:22.

Šeit ir Jēzus Kristus ticība, bez šaubām, ticība Jēzum Kristum. Ticība kristīgajā dzīvē ir kaut kas vairāk nekā tikai intelektuāla piekrišana, tā ir vairāk nekā noteiktu Kristus dzīves un Viņa nāves faktu atzīšana. Patiesa ticība Jēzum Kristum pieņem Viņu kā Glābēju, Vietnieku, Drošību un Kungu. Tā izvēlas Viņa dzīvesveidu. Tā uzticas Viņam un ticībā cenšas dzīvot saskaņā ar Viņa baušļiem.

Viņa žēlastībā

Paturot prātā, ko mēs līdz šim esam pētījuši par likumu un ko likums nevar izdarīt, izlasi Rom. 3:24. Ko Pāvils šeit pasaka? Ko nozīmē tas, ka glābšana ir Jēzū? _____

Kas ir "taisnošana" šajā pantā? Grieķu valodas vārds, kas tulkots kā "taisnot", var nozīmēt "padarīt taisnu", "pasludināt par taisnu" vai "uzskatīt par taisnu". Vārds ir balstīts uz to pašu sakni kā "dikaiosune" ("taisnība") un "dikaioma" ("taisna prasība"). Tādējādi pastāv cieša saistība starp "taisnošanu" un "taisnību", saistība, ko ne visos tulkojumos var pamanīt. Mēs esam taisnoti, kad Dievs mūs ir "pasludinājis par taisniem".

Pirms šīs taisnošanas cilvēks ir netaisns un tādējādi nepieņemams Dievam; pēc taisnošanas tiek uzskatīti par taisnu un tāpēc kļūstam Viņam pieņemami.

Un tas notiek tikai Dieva žēlastībā. Žēlastība nozīmē labvēlību. Kad grēcinieks nāk pie Dieva, lai iegūtu glābšanu, tas ir žēlastības darbs, lai uzskatītu vai pasludinātu šo cilvēku par taisnu. Tā ir nepelnīta labvēlība, un ticīgais ir taisnots bez kāda sava nopelna, bez kādas prasības, ar ko nākt Dieva priekšā un sevi aizstāvēt, izņemot savu galējo bezpalīdzību. Cilvēks tiek taisnots, pateicoties glābšanai, kas ir Kristū Jēzū, glābšanai, ko Jēzus piedāvā kā grēcinieka vietnieks un drošība.

Taisnošana Vēstulē romiešiem ir atklāta kā notikums, kas notiek konkrētā laikā. Pirms taisnošanas grēcinieks ir ārpusē, netaisns un nepieņemts. Pēc taisnošanas cilvēks iekļūst iekšā – pieņemts un taisns.

Cilvēks, kas ir Kristū, uz taisnošanu skatās kā uz pagātnes notikumu, kas ir noticis pirms sevis nodošanas Kristum. "Attaisnotajiem" (Rom. 5:1) burtiski norāda uz notikumu pagātnē.

Protams, ja taisnotais grēcinieks atkrīt un tad atkal atgriežas pie Kristus, taisnošana notiek vēlreiz. Pat ja uzskatām, ka atgriešanās ir ikdienas piedzīvojums, tad zināmā mērā taisnošanu var uzskatīt par atkārtotu piedzīvojumu.

Ja jau labā vēsts par glābšanu ir tik laba, kas gan attur cilvēkus no tās pieņemšanas? Kas tavā dzīvē attur tevi no visa, ko Kungs apsola un piedāvā tev? _____

Kristus taisnība

Rom. 3:25 Pāvils turpina skaidrot labo vēsti par glābšanu. Viņš izmanto interesantu vārdu "izlīgums". Grieķu valodas vārds šeit ir "hilasterion", un Jaunajā Derībā tas parādās vēl tikai Ebr. 9:5, kur tas tulkots kā "izlīguma vāks". Tā kā Rom. 3:25 tas ir lietots, lai aprakstītu taisnošanas un glābšanas piedāvājumu Kristū, izlīgums, šķiet, izsaka visa tā piepildījumu, kas simboliski tika attēlots kā žēlastības krēsls Vecās Derības svētnīcā. Tas nozīmē, ka, pateicoties Viņa upura nāvei, Jēzus ir glābšanas līdzeklis un ir ainots kā Tas, kas nodrošina izlīgumu. Īsāk sakot, tas nozīmē, ka Dievs, lai mūs glābtu, darīja visu nepieciešamo.

Pants arī runā par "grēka atlaišanu". Mūsu grēki ir tie, kas padara mūs Dievam nepieņemamus. Mēs nevaram neko darīt, lai izdzēstu savus grēkus. Bet glābšanas plānā Dievs ir nodrošinājis ceļu, kā šie grēki var tikt atlaisti ticībā Kristus asinīm.

Vārds "atlaišana" grieķu valodā ir "paresis", kas burtiski nozīmē "palaist garām". Palaīšana garām nekādā gadījumā nav grēku ignorēšana. Dievs var "palaist garām" pagātnes grēkus, jo Kristus ar Savu nāvi ir samaksājis sodu par visu cilvēku grēkiem. Tāpēc ikviens, kam ir "ticība Viņa asinīm", var piedzīvot savu grēku atlaišanu, jo Kristus jau ir nomiris par viņu (1. Kor. 15:3).

Izlasi Rom. 3:26, 27. Kādu domu Pāvils šeit izsaka? _____

Labā vēsts, ar ko Pāvils dedzīgi dalījās ar visiem klausītājiem, bija tā, ka cilvēcei ir pieejama "Viņa [tas ir, Dieva] taisnība", kas pie mums nonāk nevis mūsu darbu dēļ, nevis mūsu nopelna dēļ, bet ticībā Jēzum un tam, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā.

Pateicoties Golgātas krustam, Dievs var pasludināt grēciniekus par taisniem un joprojām tikt uzskatīts taisns un godīgs Universa acīs. Sātans nevar celt nevienu apsūdzību pret Dievu, jo Debesis ir pienesušas galēju upuri. Sātans ir apsūdzējis Dievu par to, ka Viņš no cilvēces ir prasījis vairāk, nekā ir bijis gatavs dot. Krusts noraida šo apsūdzību.

Sātans visdrīzāk gaidīja, ka Dievs pēc grēkā krišanas iznīcinās pasauli.

Bet Dievs sūtīja Jēzu, lai to glābtu. Ko tas mums stāsta par Dieva raksturu?

Kā mūsu zināšanām par Viņa raksturu vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu?

Ko tu nākamajās 24 stundās darīsi citādāk, uzzinot, kāds ir Dievs? _____

Bez likuma darbiem

"Jo nu esam pārliecināti, ka cilvēks tiek attaisnots ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem." (Rom. 3:28) Vai tas nozīmē – ja likums mūs neglābj, tad mums tam nav jāpaklausa? Paskaidro savu atbildi. _____

Vēsturiskā kontekstā Pāvils Rom. 3:28 runāja par likumu tā plašākajā jūdaisma sistēmas nozīmē. Nav svarīgi, cik apzinīgi jūds cenšas dzīvot pēc šīs sistēmas, cilvēks nevar tikt taisnots, ja nepieņem Jēzu kā savu Mesiju.

Rom. 3:28 ir Pāvila secinājums no viņa apgalvojuma, ka ticības likums izslēdz lielīšanos. Ja cilvēks tiek taisnots ar saviem darbiem, viņš ar to var lielīties. Bet, ja viņš tiek taisnots tāpēc, ka Jēzus ir viņa ticības centrā, tad tas ir skaidri Dieva nopelns, kas ir attaisnojis grēcinieku.

E. Vaita dod interesantu atbildi uz jautājumu, kas ir taisnošana ticībā. Viņa rakstīja: "Tas ir Dieva darbs nolikt cilvēka godību pišļos un darīt cilvēka labā to, ko viņš nevar izdarīt savā labā." (E. Vaita "Testimonies to Ministers and Gospel Workers", 456. lpp.)

Likuma darbi nevar izpirkt pagātnes grēkus. Taisnošanu nevar nopelnīt. To var saņemt tikai ticībā Kristus salīdzinošajam upurim. Tāpēc šajā ziņā likuma darbiem nav nekā kopīga ar taisnošanu. Būt taisnotam bez darbiem nozīmē būt taisnotam neatkarīgi no mūsu pūliņiem nopelnīt taisnošanu.

Tomēr daudzi kristieši ir pārpratuši un nepareizi skaidro šo pantu. Viņi saka, ka viss, kas cilvēkam ir jādara, ir jātic, tādējādi noniecinot darbus vai paklausību, pat paklausību morāles likumam. To darot, viņi pilnīgi nepareizi uztver Pāvila rakstīto. Vēstulē romiešiem un citviet Pāvils lielu nozīmi piešķir morāles likuma ievērošanai. Arī Jēzus to darīja, kā arī Jēkabs un Jānis (Mat. 19:17, Rom. 2:13, Jēk. 2:10, 11, Atkl. 14:12). Pāvila raksta – kaut arī paklausība likumam nav taisnošanas līdzeklis, cilvēks, kurš ir taisnots ticībā, tik un tā ievēro Dieva likumu un patiesībā ir vienīgais, kurš var ievērot likumu. Neatjaunots cilvēks, kas nav taisnots, nevar piepildīt likuma prasības.

Kāpēc ir tik viegli nonākt lamatās, spriežot šādi: tā kā likums mūs neglābj, mums nav jāraizējas par tā ievērošanu? Vai esi kādreiz mēģinājis loģiski izskaidrot grēku, piesaucot taisnošanu ticībā? Kāpēc šīs ir ļoti bīstamas domas? Kur mēs būtu bez glābšanas apsolījuma, arī tad, kad tiekam kārdināti to jaunprātīgi izmantot? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Izmeklētas vēstis" 1. sēj. nodaļu "Kristus taisnība likumā" 236.–239. lpp., "Nākt, meklēt un atrast" 331.–335. lpp., "Pilnīga paklausība Kristū" 373., 374. lpp., kā arī grāmatā "Kristus līdzības" nodaļu "Jaunas un vecas lietas" 128., 129. lpp.

"Kaut arī likums nevar atlaist grēka sodu, bet apsūdz grēcinieku ar visiem viņa parādiem, Kristus ir apsolījis bagātīgi piedošanu visiem, kas nožēlo un tic Viņa žēlastībai. Dieva mīlestība bagātīgi plūst pār nožēlojošu, ticīgu dvēseli. Grēka kaunu no dvēseles var izdzēst tikai ar salīdzinošā Upura asinīm [...], kas bija vienlīdzīgs Tēvam. Kristus darbs – Viņa dzīve, pazemošana, nāve un aizlūgšana par bojā ejošajiem cilvēkiem – pastiprina likumu un padara to godājamu." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis", 1. sēj., 371. lpp.)

"Kristus raksturs stājas tava rakstura vietā un tu esi pieņemts Dieva priekšā tā, it kā nebūtu grēkojis." (E. Vaita "Ceļš pie Kristus", 62. lpp.)

"Kad apustulis saka, ka mēs esam taisnoti "bez likuma darbiem", viņš nerunā par ticības un žēlastības darbiem; jo tas, kurš dara šādus darbus, neuzskata, ka viņš tiek taisnots, darot šos darbus. Darot šādus ticības darbus, ticīgais cenšas būt taisnots ticībā. Tas, ko apustulis domā ar "likuma darbiem", ir darbi, uz kuriem paļaujas paštaisnais tā, it kā, tos darot, viņš tiktu taisnots un tāpēc būtu taisns, pateicoties viņa darbiem. Citiem vārdiem, darot labu, viņi nemeklē taisnību, bet tikai vēlas lielīties, ka ir jau ieguvuši taisnību ar saviem darbiem." (Mārtiņš Luters "Commentary on Romans", 80. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārlasi vēlreiz šīs nedēļas pantus un tad saviem vārdiem uzraksti vienu rindkopu, kurā būtu apkopots tas, kas tajos ir pateikts. Nolasiet savus kopsavilkumus cits citam Bībeles izpētes grupā.

2. Izlasi augstāk citētos Lutera vārdus. Kāpēc tāda patiesība kā šī tik ļoti pamudināja viņu rīkoties? Kāpēc to, ko viņš teica, ir tik svarīgi saprast pat mūsdienās?

3. "Septītās dienas adventisti redz sevi kā reformācijas mantiniekus un tālākvirzītājus Bībeles mācībā par taisnošanu žēlastībā tikai caur ticību, kā arī apustuliskā evaņģēlija pilnības, skaidrības un līdzsvara atjaunotājus un skaidrotājus." (Ivan T. Blazen "Salvation," Handbook of Seventh-day Adventist Theology (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2000), 307. lpp.) Kādi ir mūsu iemesli tā domāt par sevi?

ĀBRAHĀMA TICĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 15:6, 2. Sam. 11, 12, Rom. 3:20, 31, 4:1-17, Gal. 3:21-23, 1. Jāņa 3:4.

ATMIŅAS PANTS:

“Vai tā mēs caur ticību iznīcinām bauslību? Nē, taču! Mēs bauslību apstiprinām.” (Rom. 3:31)

Daudzos veidos Rom. 4. nodaļa apspriež pamatu Bībeles mācībai par taisnošanu tikai ticībā un aizskar to, ar ko arī sākās reformācija. Patiešām, pirms 500 gadiem šajā nedēļā viss sākās ar Luteru, un uzticīgie protestanti nekad nav skatījušies atpakaļ.

Izmantojot Ābrahāmu – svētuma un tikumības paraugu – kā piemēru kādam, kam ir jātiek glābtam žēlastībā bez bauslības darbiem, Pāvils lasītājam neatstāj vietu pārpratumiem. Ja cilvēka vislabākie darbi un likuma ievērošana nav pietiekama, lai taisnotu viņu Dieva priekšā, kāda tad ir viņa cerība? Ja Ābrahāmam tas notika žēlastībā, tad tā jābūt arī ar ikvienu citu, vai tas būtu jūds vai pagāns.

Rom. 4. nodaļā Pāvils atklāj trīs galvenos glābšanas plāna posmus: (1) dievišķās svētības apsolījums (žēlastības apsolījums), (2) cilvēka atsaukšanās šim apsolījumam (atsaukšanās ticībā) un (3) dievišķs paziņojums par taisnošanu, kas piešķirts tiem, kas tic (taisnošana). Tā tas darbojās Ābrahāmam, un tā tas darbojas mums.

Ir svarīgi atcerēties, ka Pāvilam glābšana notika žēlastībā. Tā mums tiek iedota, kaut arī mēs neesam to pelnījuši. Ja mēs to būtu pelnījuši, tad mums tā pienāktos, un, ja mums tā pienāktos, tad tas būtu parāds, nevis dāvana. Tik kritušām un samaitātām būtnēm kā mums glābšana var būt tikai dāvana.

Lai pierādītu šo domu par glābšanu tikai ticībā, Pāvils aiziet līdz pat 1. Mozus grāmatai, citējot 1. Moz. 15:6 – “Un viņš ticēja Kungam, un tas tika pieskaitīts viņam par taisnību.” Šī ir viena no pirmajām vietām Bībeles lappusēs, kur ir minēta taisnošana ticībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. novembrī.

Likums

Izlasi Rom. 3:31. Kāda ir šeit izteiktā Pāvila doma? Kāpēc tas ir tik svarīgi mums kā adventistiem? _____

Šajos pantos Pāvils emocionāli apliecina, ka ticība neatceļ Dieva likumu. Bet pat tie, kas ievēroja likumu, pat visu Vecās Derības likumu kopumu, nebija tāpēc glābti. Vecās Derības reliģija, tāpat kā Jaunā Derība, vienmēr ir bijusi žēlastības reliģija, kas grēciniekiem dota ticībā.

Izlasi Rom. 4:1-8. Kā tas parāda, ka pat Vecajā Derībā glābšana notika ticībā, nevis ar likuma darbiem? _____

Saskaņā ar šo Vecās Derības stāstījumu Ābrahāms tika uzskatīts par taisnu, jo viņš "ticēja Dievam". Tāpēc Vecā Derība pati par sevi māca taisnošanu ticībā. Tāpēc jebkurš apgalvojums, ka ticība "atceļ" (grieķu val. "katargeo" – "padarīt nevajadzīgu", "atzīt par spēkā neesošu") likumu, ir nepareizs; glābšana ticībā lielā mērā ir daļa no Vecās Derības. Viscaur tajā tiek mācīta žēlastība. Kas, piemēram, bija viss svētnīcas rituāls, ja ne atainojums tam, kā grēcinieks tiek glābts, ne ar saviem darbiem, bet ar aizvietojošo nāvi viņa vietā?

Kas vēl var izskaidrot, kā Dāvidam tika piedots pēc zemiskās dēkas ar Batšebu? Tā noteikti nebija likuma ievērošana, kas viņu glāba, jo viņš bija pārkāpis ļoti daudzus likuma principus. Ja Dāvids varēja tikt glābts, pateicoties likumam, tad viņš noteikti nebija glābts.

Pāvils izmanto dievišķās labvēlības atjaunošanu Dāvidam kā piemēru taisnošanai ticībā. Piedošana ir Dieva žēlastības darbs. Šeit ir vēl viens piemērs no Vecās Derības par taisnošanu ticībā. Tomēr, lai arī cik formāli daudzi bija Israēlā kļuvuši, jūdu reliģija vienmēr ir bijusi žēlastības reliģija. Burta kalpība bija tās izkropļojums, nevis pamats.

Pakavējies dažas minūtes pie Dāvida grēka un atjaunošanas (2. Sam. 11, 12; Ps. 51). Kādu cerību no šī skumjā stāsta tu vari gūt sev? Vai šeit ir kāda mācība, kā mums draudzē vajadzētu izturēties pret tiem, kas ir krituši? _____

Parāds vai žēlastība?

Jautājums, ko Pāvils šeit risina, ir kaut kas daudz vairāk nekā tikai teoloģija. Tas aiziet līdz glābšanas un attiecību ar Dievu pašai sirdij un dvēselei. Ja kāds uzskata, ka pieņemšana ir jānopelna – jāsasniedz noteikts standarts, pirms viņam var piedot –, tad cik dabiski ir pievērsties sev un skatīties uz sevi un saviem darbiem. Reliģija var kļūt pārmērīgi vērsta uz sevi, kas mums nemaz nav vajadzīgs.

Pretēji tam, ja kāds aptver labo ziņu, ka taisnošana ir pilnībā nepelnīta dāvana no Dieva, cik daudz vieglāk un dabiskāk šim cilvēkam ir pievērst savu skatu Dieva mīlestībai un žēlastībai, nevis sev.

Un galu galā kurš visdrīzāk atspoguļos Dieva mīlestību un raksturu – tas, kurš ir iegrimis sevī, vai tas, kurš dzīvo Dievā?

Izlasi Rom. 4:6-8. Kā Pāvils šeit paplašina tēmu par taisnošanu ticībā? _____

“Grēciniekam ir jānāk pie ticības Kristum, jāpieķeras Viņa nopelnam, jāuzliek savi grēki Grēku Nesējam un jāsaņem Viņa piedošana. Šī iemesla dēļ Kristus nāca uz šo pasauli. Tādējādi Kristus taisnība tiek uzlikta nožēlojošam, ticīgam grēciniekam. Viņš kļūst par ķēnišķīgās ģimenes locekli.” (E. Vaita “Izmeklētas vēstis”, 1. sēj., 215. lpp.)

Tad Pāvils turpina, paskaidrojot, ka glābšana ticībā nav tikai jūdiem, bet arī pagāniem (Rom. 4:9-12). Būtībā Ābrahāms nemaz nebija jūds. Viņa senči bija pagāni (Joz. 24:2). Dalīšana pagānos un jūdus tajā laikā nepastāvēja. Kad Ābrahāms tika taisnots (1. Moz. 15:6), viņš pat nebija apgraizīts. Tādējādi Ābrahāms kļuva par tēvu gan apgraizītajiem, gan neapgraizītajiem, kā arī par ērtu paraugu Pāvilam, lai ilustrētu savu domu par glābšanas universālo raksturu. Kristus nāve bija domāta ikvienam, neskatoties uz rasi vai tautību (Ebr. 2:9).

Pārdomājot krusta universālo raksturu un ko krusts mums atklāj par katra cilvēka vērtību, kāpēc rasistiski, etniski vai nacionāli aizspriedumi ir tik briesmīgi? Kā mēs varam mācīties saskatīt, kur mums pašiem ir šādi aizspriedumi un tad Dieva žēlastībā tos iztīrīt no sava prāta? _____

Apsolījums

Šajā dienā pirms 500 gadiem Mārtiņš Luters piekāra 95 tēzes pie Vitenbergas baznīcas durvīm. Cik pārsteidzoši, ka arī šodienas tēma skar pašu sirdi glābšanai ticībā.

Rom. 4:13 tiek salīdzināts apsolījums un likums. Pāvils mēģina rast savai mācībai par taisnošanu ticībā Vecās Derības pamatu. Viņš atrod paraugu Ābrahāmā, ko visi jūdi pieņēma kā savu priekšteci. Pieņemšanu jeb taisnošanu Ābrahāms bija saņēmis šķirti no likuma. Dievs bija izteicis Ābrahāmam apsolījumu, ka viņš būs "pasaules mantinieks". Ābrahāms ticēja šim apsolījumam; tas ir, viņš pieņēma lomu, ko tas ietvēra. Rezultātā Dievs pieņēma viņu un strādāja ar viņa starpniecību, lai glābtu pasauli. Tas ir spēcīgs paraugs tam, kā žēlastība darbojas Vecajā Derībā, un tieši tāpēc Pāvils to izmantoja.

Izlasi Rom. 4:14-17. Kā Pāvils šeit turpina parādīt, cik centrāla glābšana ticībā ir Vecajā Derībā? Sk. arī Gal. 3:7-9. _____

Kā mēs minējām sākumā, ir svarīgi atcerēties, kam Pāvils raksta. Šie jūdu ticīgie bija iegrīmuši Vecās Derības likumā, un daudzi bija sākuši uzskatīt, ka viņu glābšana balstās uz to, cik labi viņi ievēro likumu, pat ja tas nebija tas, ko mācīja Vecā Derība.

Mēģinot labot šo nepareizo izpratni, Pāvils skaidro, ka Ābrahāms – pat pirms likuma došanas Sinaja kalnā – saņēma apsolījumus nevis pēc likuma darbiem (kas būtu visai sarežģīti, jo likums – visa Tora un ceremoniālā sistēma – vēl nebija iedibināts), bet ticībā.

Ja Pāvils šeit atsauca tikai uz morāles likumu, kas principu veidā pastāvēja arī pirms Sinaja, doma paliek tā pati vai pat nostiprinās. Meklējot Dieva apsolījumu likumā, kā Pāvils raksta, ticība kļūst tukša, pat nederīga. Šie ir spēcīgi vārdi, bet viņa doma ir, ka ticība glābj, bet likums nosoda. Viņš mēģina izskaidrot, cik veltīgi ir meklēt glābšanu tajā, kas nes pazudināšanu. Mēs visi, jūdi un pagāni, esam pārkāpuši likumu un tāpēc mums visiem ir vajadzīgs tas pats, kas Ābrahāmam: Jēzus glābjošā taisnība, kas mums piešķirta ticībā. Tieši šī patiesība visbeidzot noveda pie protestantu reformācijas.

Likums un ticība

Kā mēs Pāvila rakstos uzzinājām vakar, Dieva rīcība ar Ābrahāmu pierādīja, ka glābšana atrodama žēlastības apsolījumā, nevis likumā. Tāpēc, ja jūdi vēlētos tikt glābti, viņiem būtu jāpārstāj uzticēties saviem glābšanas darbiem un jāpieņem Ābrahāma apsolījums, kas nu piepildījies Mesijas nākšanā. Tas vienādi attiecas uz visiem, gan jūdiem, gan pagāniem, kas domā, ka viņu "labie" darbi ir viss, kas ir vajadzīgs, lai darītu viņus taisnus Dieva priekšā.

"Princips, ka cilvēks var izglābt sevi ar saviem darbiem, ir pamatā jebkurai pagānu reliģijai. [...] Kur vien tas notiek, cilvēkiem nav aizsardzības pret grēku."
(E. Vaita "Laikmetu ilgas", 35., 36. lpp.) Ko tas nozīmē? Kāpēc ideja, ka mēs varam izglābt sevi ar saviem darbiem, atstāj mūs atvērtus grēkam? _____

Kā Pāvils izskaidroja attiecības starp likumu un ticību Vēstulē galatiešiem?
Gal. 3:21-23. _____

Ja vispār ir bijis likums, kas var piešķirt dzīvību, tad tas noteikti ir bijis Dieva likums. Un tomēr Pāvils skaidro, ka neviens likums nevar dot dzīvību, pat ne Dieva likums, jo visi ir pārkāpuši šo likumu un tādējādi nosodījuši.

Bet ticības apsolījums, kas daudz pilnīgāk ir atklājies Kristū, atbrīvo visus, kas tic, no atrašanās "zem likuma", tas ir, no nosodījuma un nastas, cenšoties nopelnīt glābšanu caur to. Likums kļūst par nastu, kad tas tiek atklāts bez ticības, bez žēlastības, jo bez ticības, bez žēlastības, bez taisnības, kas nāk no ticības, atrašanās zem likuma nozīmē atrasties zem grēka nastas un soda.

Cik centrāla ir taisnošana ticībā tavā dzīvē? Ko tu vari darīt, lai pārliecinātos, ka to nenomāc citi patiesības aspekti, līdz tādām līmenim, kur tu zaudē skatu no šīs svarīgās mācības? Galu galā kas labs ir šajās citās mācībās bez šīs vienas? _____

Likums un grēks

Mēs bieži dzirdam cilvēkus sakām, ka Jaunajā Derībā likums ir atcelts, un tad viņi citē pantus, kas, pēc viņu domām, pierāda šo viedokli. Ne loģika, ne teoloģija aiz šī apgalvojuma tomēr nav visai veselīga.

Izlasi 1. Jāņa 2:3-6, 3:4 un Rom. 3:20. Ko šie panti mums stāsta par attiecībām starp likumu un grēku? _____

Pirms dažiem simtiem gadu īru rakstnieks Džonatans Svifts rakstīja: "Bet vai kāds teiktu, ka, ja vārdi "dzeršana", "krāpšana", "melošana", "zagšana" ar Parlamenta lēmumu būtu izņemti no angļu valodas un vārdnīcām, mums visiem vajadzētu nākamajā rītā pamosties atturīgiem, godīgiem un taisniem, kā arī patiesības mīlētājiem? Vai tās ir godīgas sekas?" (Jonathan Swift „A Modest Proposal and Other Satires” (New York: Prometheus Books, 1995), 205. lpp.)

Tādā pašā veidā, ja Dieva likums ir atcelts, tad kāpēc melošana, slepkavība un zagšana vēl joprojām ir grēcīga vai nepareiza? Ja Dieva likums ir izmainīts, tad grēka definīcija arī ir jāmaina. Vai, ja Dieva likums ir atcelts, tad arī grēkam jābūt atceltam, bet kurš gan tam tic? (Sk. arī 1. Jāņa 1:7-10, Jēk. 1:14, 15.)

Jaunajā Derībā ir gan likums, gan evaņģēlijs. Likums parāda, ka grēks ir. Evaņģēlijs norāda uz šī grēka dziedināšanas līdzekli, kas ir Jēzus nāve un augšāmcelšanās. Ja nav likuma, tad nav grēka, un no kā tad mēs tiekam glābti? Evaņģēlijam dod jēgu tikai likuma un tā nepārtrauktās spēkā esamības konteksts.

Mēs bieži dzirdam, ka krusts ir atcēlis likumu. Tas drīzāk ir ironiski, jo krusts tieši parāda, ka likums nevar tikt atcelts vai izmainīts. Ja Dievs neatceļ un pat neizmaina likumu, pirms Kristus nomira pie krusta, kāpēc to darīt pēc tam? Kāpēc neatbrīvojies no likuma pēc tam, kad cilvēce grēkoja un tādējādi aiztaupīja cilvēcei likumīgu sodu, ko nes likuma pārkāpšana? Ja tā, tad Jēzum nekad nebūtu jāmirst. Jēzus nāve parāda, ka, ja likumu varētu izmainīt vai atcelt, tad to vajadzētu darīt pirms krusta nāves, nevis pēc tam. Tādējādi nekas neparāda likuma spēkā esamību vairāk kā Jēzus nāve – nāve, kas notika tikai tāpēc, ka likumu nevarēja mainīt. Ja likumu varētu izmainīt, lai pietuvotos mūsu kritušajam stāvoklim, vai tas nebūtu bijis labāks risinājums grēka problēmai nekā Jēzus nāve?

Ja nebūtu dievišķa likuma pret laulības pārkāpšanu, vai tad šī rīcība izraisītu mazāk sāpju tiem, kas ir tās upuri? Kā tava atbilde palīdz saprast, kāpēc Dieva likums vēl joprojām ir spēkā? Kāda ir bijusi tava personīgā pieredze ar Dieva likuma pārkāpšanas sekām? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Izmeklētas vēstis" 1. sēj. nodaļu "Kristus – vēsts centrs", 388. lpp., grāmatā "Sentēvi un pravieši" nodaļu "Likums un derības", 363., 364. lpp., grāmatā "Laikmetu ilgas" nodaļas "Kalna svētruna", 307., 308. lpp., "Cīņa", 608. lpp., "Ir piepildīts", 762., 763. lpp.

"Kas dara darbu, tam alga netiek aprēķināta pēc žēlastības, bet gan pēc tā, kas pienākas." (4:4) Apustulis šeit paskaidro citēto pantu (1. Moz. 15:4-6), lai no tā izsecinātu un pierādītu, ka taisnošana notiek ticībā, nevis ar darbiem. To viņš pirmkārt dara, izskaidrojot nozīmi vārdiem 'tas viņam tika pieskaitīts par taisnību'. Šie vārdi paskaidro, ka Dievs pieņem grēcinieku žēlastībā un nevis viņa darbu dēļ." (Mārtiņš Lutērs "Commentary on Romans", 82. lpp.)

"Ja sātans var gūt panākumus, vadot cilvēku pie savu paša darbu kā taisnības un nopelna vērtēšanas, viņš zina, ka viņš var viņu uzvarēt ar savām kārdināšanām un padarīt viņu par savu upuri un laupījumu. [...] Noslaciniet durvju stenderes ar Golgātas Jēra asinīm, un jūs būsiet drošībā." (E. Vaita "Advent Review and Sabbath Herald", 1889. gada 3. sept.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc ir tik svarīgi saprast glābšanu tikai ticībā, bez likuma darbiem? No kāda veida kļūdām šīs zināšanas var mūs pasargāt? Kādas briesmas sagaida tos, kas zaudē no skata šo svarīgo Bībeles mācību?

2. Kādus vēl iemeslus tu vari nosaukt Dieva likuma spēkā esamībai, pat ja mēs saprotam, ka likums un paklausība nav tas, kas mūs glābj?

3. Galvenais reformācijas jautājums ir: kā mēs tiekam glābti? Kādos veidos mēs varam atklāti un tieši runāt par atšķirībām starp protestantiem un katoļiem šajā svarīgajā jautājumā, nevienam personīgi neuzbrūkot?

4. Kā taisnoti grēcinieki mēs esam padarīti par žēlastības un nepelnītas labvēlības saņēmējiem no Dieva, pret kuru esam grēkojuši. Kā šim faktam vajadzētu ietekmēt to, kā mēs izturamies pret citiem? Cik pilni žēlastības un labvēlības mēs esam pret tiem, kas mums ir izdarījuši pāri un nav pelnījuši mūsu žēlastību un labvēlību?

ĀDAMS UN JĒZUS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 5. nodaļa.

ATMIŅAS PANTS:

“Tā nu starp mums, ticībā attaisnotajiem, un Dievu ir iestājies miers caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, caur Viņu mēs ticībā esam mantojuši ceļu uz šo zēlastību, kurā mēs stāvam un lepojamies par cerību uz dievišķo godību.” (Rom. 5:1, 2)

Pāvils nostiprina domu, ka taisnošana jeb Dieva pieņemšana nāk tikai ticībā Jēzum Kristum, jo tikai Viņa taisnība ir pietiekama, lai mēs būtu pareizās attiecībās ar mūsu Kungu. Balstoties uz šo lielo patiesību, Pāvils nu šo tēmu paplašina. Parādot, ka glābšanai jānotiek ticībā, nevis ar darbiem, pat ja mēs būtu tik “taisni” kā Ābrahāms, Pāvils pakāpjas atpakaļ, lai paskatītos uz kopainu – ko ir izraisījis grēks, ciešanas un nāve un kā ir rasts risinājums Kristū un tajā, ko Viņš ir izdarījis cilvēces labā.

Viena cilvēka – Ādama – kritiena dēļ visa cilvēce ir piedzīvojusi nosodījumu, atsvešināšanos un nāvi; pateicoties viena cilvēka – Jēzus – uzvarai, visa pasaule tika novietota uz citas platformas Dieva priekšā. Ticībā Jēzum viņu grēku sarakstu un sodu par šiem grēkiem varēja atlaist, varēja apžēlot un piedot uz mūžīgiem laikiem.

Pāvils pretstata Ādamu un Jēzu, parādot, ka Kristus nāca, lai atrisinātu to, ko bija izdarījis Ādams, un parādot, ka Jēzus, mūsu Glābējs, var glābt Ādama grēka upurus. Tā visa pamatā ir Kristus krusts un Viņa aizvietojošā nāve – kas paver ceļu ikvienam cilvēkam, vai tas būtu jūds vai pagāns, saņemt glābšanu no Jēzus, kas ar Savām asinīm ir atnesis taisnošanu visiem, kas Viņu pieņem.

Šī noteikti ir tēma, ko ir vērts aplūkot sīkāk, jo tā ir visu mūsu cerību pamats.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. novembrī.

Taisnošana ticībā

Izlasi Rom. 5:1-5. Uzraksti Pāvila vēsts kopsavilkumu. Ko tu no tā vari paņemt sev? _____

“Būt taisnotam” burtiski nozīmē, ka cilvēks ir taisnots. Grieķu valodā šis vārds apraksta pabeigtu darbību. Mēs esam pasludināti par taisniem jeb uzskatīti par taisniem, nevis pateicoties likuma darbiem, bet tāpēc, ka esam pieņēmuši Jēzu Kristu. Pilnīgā dzīve, ko Jēzus nodzīvoja uz šīs zemes, Viņa pilnīgā likuma ievērošana ir piedēvēta mums.

Vienlaikus visi mūsu grēki ir uzlikti Jēzum. Dievs pieņem, ka Jēzus ir izdarījis šos grēkus, nevis mēs, un tādā veidā mums var tikt aiztaupīts sods, ko mēs esam pelnījuši. Šis sods ir nācis pār Kristu mūsu dēļ, mūsu labā, tāpēc mums pašiem ar to nekad nebūs jāsaskaras. Vai grēciniekiem var būt vēl labāka vēsts?

Grieķu valodas vārds, kas Rom. 5:3 tulkots kā “lepojāties”, ir tas pats vārds, kas izmantots Rom. 5:2. Tas skaidrāk parāda saistību starp Rom. 5:2 un Rom. 5:3. Taisnoti cilvēki var priecāties pārbaudījumos, jo viņi ir nostiprinājuši savu ticību un uzticību Jēzū Kristū. Viņiem ir pajāvība, ka Dievs visu vērsīs par labu. Viņi uzskata par pagodinājumu ciest Kristus dēļ (sk. 1. Pēt. 4:13).

Ievēro arī progresiju Rom. 5:3-5.

1. Izturība. Grieķu valodas vārds, kas šādi tulkots, ir “hupomone” un tas nozīmē “neatļaidīga izturība”. Tā ir tāda veida izturība, ko attīsta pārbaudījumi tādā cilvēkā, kas saglabā ticību un kas nezaudē no skata cerību, kas viņam ir Kristū, pat ciešanu un pārbaudījumu vidū, kas reizēm var padarīt dzīvi tik nožēlojamu.

2. Uzticība. Grieķu valodas vārds “dokime”, kas šādi tulkots, burtiski nozīmē “rakstura īpašība, kas norāda, ka tu esi atzinīgi novērtēts”, tātad “atzinīgi novērtēts raksturs”. Tas, kurš pacietīgi iztur pārbaudījumos, var attīstīt atzinīgi novērtētu raksturu.

3. Cerība. Izturība un atzinīgi novērtēts raksturs dabiski vada pie cerības, kas atrodama Jēzū, un pie glābšanas apsolījuma Viņā. Kamēr mēs pieķeramies Jēzum ticībā, nožēlā un paklausībā, mums ir, uz ko cerēt.

Kas ir tā viena lieta tavā dzīvē, uz ko tu ceri vairāk nekā uz jebko citu? Kā šī cerība var tikt piepildīta Jēzū? Ja nevar, vai tu esi drošs, ka gribi likt tik lielas cerības uz to? _____

Kamēr vēl bijām grēcinieki

Izlasi Rom. 5:6-8. Ko šis pants mums stāsta par Dieva raksturu un kāpēc tas mums ir tik cerības pilns? _____

Kad Ādams un Ieva tik apkaunojoši un nepiedodami pārkāpa dievišķo prasību, Dievs spēra pirmos soļus izlīgšanas virzienā. Kopš tā laika Dievs ir uzņēmies iniciatīvu, nodrošinot glābšanas ceļu un aicinot vīriešus un sievietes to pieņemt. "Bet, kad pienāca laiku beigas, Dievs sūtīja savu Dēlu." (Gal. 4:4)

Rom. 5:9 saka, ka mēs varam tikt glābti no Dieva dusmām, pateicoties Jēzum. Kā mēs saprotam, ko tas nozīmē? _____

Iepriekšējā vakarā pirms izešanas no Ēģiptes asinis uz israēliešu durvju stenderēm pasargāja pirmsdzimtos no dusmām, kas nāca pār Ēģiptes pirmsdzimtajiem. Tādā pašā veidā Jēzus Kristus asinis garantē, ka tas, kurš ir saņēmis taisnošanu un saglabā šo statusu, tiks pasargāts, kad Dieva dusmas iznīcinās grēku laiku beigās.

Daži cilvēki cīnās ar domu, kā mīlošam Dievam var būt dusmas. Bet tieši Viņa mīlestības dēļ šis dusmas eksistē. Kā Dievs, kas mīl pasauli, varēja nebūt dusmīgs pret grēku? Ja Viņš būtu vienaldzīgs pret mums, Viņš neraizētos par to, kas šeit notiek. Paskaties apkārt pasaulē un redzi, ko grēks ir izdarījis ar Savu radību. Kā Dievs varēja nebūt dusmīgs par tādu ļaunumu un postu?

Kādi vēl iemesli priekam mums ir doti? Rom. 5:10, 11. _____

Daļa teologu Rom. 5:10 redz atsauksmi uz dzīvi, ko Kristus dzīvoja uz šīs zemes, kuras laikā Viņš attīstīja pilnīgu raksturu, ko Viņš tagad piedāvā piešķaitīt mums. Lai gan tas noteikti ir tas, ko Kristus pilnīgā dzīve paveica, šķiet, ka Pāvils vairāk uzsver faktu, ka, lai arī Kristus nomira, Viņš augšāmcelās un ir mūžīgi dzīvs (sk. Ebr. 7:25). Mēs esam glābti tāpēc, ka Viņš ir dzīvs. Ja Viņš būtu palicis kapā, mūsu cerības būtu gājušas bojā līdz ar Viņu. Rom. 5:11 turpina, minot iemeslus, kas mums ir, lai priecātos Kungā – pateicoties tam, ko Jēzus ir paveicis mūsu labā.

Nāve grēka dēļ

Nāve ir ienaidnieks, galējs ienaidnieks. Kad Dievs radīja cilvēces ģimeni, Viņš bija paredzējis, ka tās locekļi dzīvos mūžīgi. Cilvēki negrib mirt, protams, ar retiem izņēmumiem. Tie, kas grib, bieži vien grib tāpēc, ka ir piedzīvojuši neizturamas sāpes un ciešanas. Nāve ir pretēja mūsu pamatbūtībai. Un tas ir tāpēc, ka no iesākuma mēs esam radīti, lai dzīvotu mūžīgi. Nāve mums bija sveša.

Izlasi Rom. 5:12. Ko Pāvils šeit apraksta? Ko tas izskaidro? _____

Teologi par šo pantu ir strīdējušies vairāk nekā par citiem. Varbūt iemesls ir, kā teikts "The SDA Bible Commentary" 6. sējuma 529. lpp., ka šie Bībeles komentētāji "mēģina izmantot pantus citam nolūkam, nekā Pāvils bija domājis".

Viens punkts, par ko viņi strīdas, ir: kādos veidos Ādama grēks tika nodots nākamajām paaudzēm? Vai Ādama pēcteči dalīja Ādama grēka vainu, vai arī viņi ir vainīgi Dieva priekšā savu grēku dēļ? Cilvēki ir mēģinājuši rast atbildes uz šo jautājumu no šī panta, bet tas nav tas, par ko runā Pāvils. Viņa prātā bija pavisam kas cits. Viņš vēlreiz uzsver to, ko jau bija apliecinājis: "... jo visi ir grēkojuši." (Rom. 3:23) Mums ir jāatzīst, ka esam grēcinieki, jo tas ir vienīgais ceļš, lai mēs saprastu savu vajadzību pēc Glābēja. Šeit Pāvils cenšas lasītājam likt saprast, cik slikts ir grēks un ko tas ir ienesis pasaulē caur Ādamu. Tad viņš parāda, ko Dievs piedāvā mums Jēzū kā vienīgo dziedināšanas līdzekli traģēdijā, kas mūsu pasaulē ir ienākusi Ādama grēka dēļ.

Tomēr šis pants runā tikai par problēmu, nāvi Ādamā, nevis par risinājumu – dzīvi Kristū. Viens no visbrīnīgākajiem evaņģēlija aspektiem ir tas, ka nāve ir aprīta dzīvībā. Jēzus izgāja cauri kapam un sarāva tā saites. Viņš saka: "Es biju miris, un redzi – es esmu dzīvs mūžu mūžam, un man pieder nāves un elles atslēgas." (Atkl. 1:18) Tā kā Jēzum ir atslēgas, ienaidnieks nevar ilgāk turēt savus upurus kapā.

Kāda ir bijusi tava personīgā pieredze ar nāves realitāti un traģēdiju? Kāpēc, sastopoties ar tādu nežēlīgu ienaidnieku, mums ir jācer vismaz uz kaut ko lielāku nekā mēs paši vai uz kaut ko lielāku, nekā jebkas, ko piedāvā šī pasaule? _____

No Ādama līdz Mozum

Izlasi Rom. 5:13, 14. Ko Pāvils šeit māca par likumu? _____

Par ko Pāvils šeit runā? Frāze "pirms bauslības" ir paralēla apgalvojumam "no Ādamam līdz Mozum". Viņš runā par laiku no radīšanas līdz Sinajam, kad notika formāla iepazīšanās ar Israēla noteikumiem un likumiem, kas, protams, iekļāva desmit baušļus.

"Pirms likuma" nozīmē līdz Dieva prasību izklāstīšanai dažādos likumos, kas doti Israēlam Sinaja kalnā. Grēks pastāvēja pirms Sinaja. Kā tad ne?! Vai melošana, nogalināšana, laulības pārkāpšana un elkdievība nebija grēks viņu skatījumā? Protams, bija.

Tā ir patiesība, ka pirms Sinaja cilvēcei vispārīgi bija tikai ierobežota Dieva atklāsme, bet viņi acīmredzot zināja pietiekami, lai būtu atbildīgi. Dievs ir taisns un nevienu nesodīs negodīgi. Cilvēki pirms Sinaja pasaulē nomira, kā Pāvils šeit norāda. Nāve nāca pār visiem. Lai gan viņi nebija grēkojuši pret skaidri izteiktu pavēli, viņi vienalga bija grēkojuši. Viņiem bija Dieva atklāsme dabā, uz ko viņi nebija atsaukušies, un tādējādi tika uzskatīti par vainīgiem. "Tas prātam atklājas Dieva redzamajos darbos, kas darīti kopš pasaules radīšanas. Tā ka viņiem nav ar ko aizbildināties." (Rom. 1:20)

Kāda iemesla dēļ Dievs atklāj Sevi daudz pilnīgāk "likumā"? Rom. 5:20, 21.

Norādījumi, kas ir doti Sinajā, iekļāva morāles likumu, lai gan tas ir pastāvējis pirms tam. Šī bija pirmā reize saskaņā ar Bībeli, kad likums bija uzrakstīts un plaši pasludināts.

Kad israēlieši sāka salīdzināt sevi ar dievišķajām prasībām, viņi atklāja, ka neatbilst tām. Citiem vārdiem, "pārkāpums" bija pārpilnībā. Viņi pēkšņi aptvēra pārkāpuma plašumu. Šādas atklāsmes nolūks bija palīdzēt viņiem ieraudzīt vajadzību pēc Glābēja un mudināt viņus pieņemt žēlastību, ko brīvi piedāvā Dievs. Kā iepriekš uzsvērts, Vecās Derības ticības patiesā versija nebija burta kalpība.

Kā jūsu valsts likumi atklāj jums cilvēku izpratni par to, kas ir pareizs un kas nepareizs? Ja cilvēku likumi to var izdarīt, tad kā ir ar Dieva mūžīgo likumu?

Jēzus, otrais Ādams

"Kā par viena cilvēka pārkāpumu visiem cilvēkiem nākusi pazudināšana, tāpat caur viena Cilvēka taisnību visiem cilvēkiem nākusi attaisnošana, kas ved dzīvībā. Kā viena cilvēka nepaklausības dēļ daudziem bija jāklūst par grēciniekiem, tāpat caur viena paklausību daudzi tiks darīti taisni." (Rom. 5:18, 19) Kāds pretstats mums šeit ir atklāts? Kāda cerība mums ir piedāvāta Kristū?

Mēs, cilvēki, no Ādama esam saņēmuši vienīgi nāves spriedumu. Taču mūsu dēļ iestājās Kristus un tika pāri vietai, kur Ādams krita, izturot ikkatru pārbaudījumu cilvēku labā. Viņš izpirka Ādama kaunpilno neveiksmi un kritienu. Tādējādi kā mūsu Aizvietotājs Viņš ir nolcis mūs izdevīgā stāvoklī Dieva priekšā. Tāpēc Jēzus ir "otrais Ādams".

"Otrais Ādams bija morāli brīvs aģents, no kā prasīja atbildību par Viņa uzvedību. Ļoti viltīgu un maldinošu ietekmju apņēmts, Viņš bija daudz neizdevīgākās pozīcijās nekā pirmais Ādams, lai vadītu bezgrēcīgu dzīvi. Tomēr grēcinieku vidū Viņš pretojās katram kārdinājumam grēkot un saglabāja Savu nevainību. Viņš bija bezgrēcīgs." (E. Vaitas komentārs "The SDA Bible Commentary", 6. sēj., 1074. lpp.)

Kā ir pretstatīta Ādama un Kristus rīcība Rom. 5:15-19? _____

Ievērojiet šeit pretstatītās domas: nāve/dzīvība, nepaklausība/paklausība, notiesāšana/attaisnošana, grēks/taisnība. Jēzus nāca un izlaboja visu, ko Ādams bija izdarījis!

Fascinējoši arī tas, ka vārds "dāvana" Rom. 5:15-17 minēts piecas reizes. Piecas reizes! Doma ir vienkārša: Pāvils uzsver, ka taisnošana netiek nopelnīta. Tā nāk kā dāvana. Tā ir kaut kas tāds, kas mums nepienākas, ko mēs neesam pelnījuši. Kā visas citas dāvanas, mums tā ir jāpieņem, un šajā gadījumā mēs saņemam šo dāvanu ticībā.

Kas ir labākā dāvana, ko tu jebkad esi saņēmis? Kas to padarīja tik labu, tik īpašu? Kā fakts, ka tā bija dāvana, pretēji kaut kam nopelnītam, liek tev to vērtēt daudz vairāk? Kā šo dāvanu var salīdzināt ar to, kas mums ir Jēzū?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Kristus dziedinošā kalpošana" nodaļu "Palīgs ikdienā", 470.–472. lpp., grāmatā "Izmeklētas vēstis", 1. sēj., nodaļu "Kristus – vēsts centrs", 383., 384. lpp., grāmatā "Sentēvi un pravieši" nodaļu "Kārdināšana un krišana" 60.–62. lpp., grāmatā "The SDA Encyclopedia" nodaļu "Justification" 712.–714. lpp.

"Daudzi tiek piekrāpti attiecībā uz savu sirds stāvokli. Viņi nesaprot, ka dabiskā sirds ir visviltīgākā no visām lietām un ārkārtīgi ļauna. Viņi ietin sevi paši savā taisnībā un ir apmierināti, sasniedzot paši savu cilvēcisko rakstura standartu." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis", 1. sēj., 320. lpp.)

"Ir liela vajadzība Kristu sludināt kā vienīgo cerību un glābšanu. Kad tika atklāta patiesība par taisnošanu ticībā [..], tā nāca pie daudziem kā ūdens pār izslāpušu ceļinieku. Doma, ka Kristus taisnība mums ir pieskaitīta nevis kāda mūsu nopelna dēļ, bet kā brīva dāvana no Dieva, likās dārga." (Turpat, 360. lpp.)

"Pirmtēls tam, kas nāks." (5:14) Kā Ādams bija Kristus pirmtēls? Kā Ādams kļuva par savu pēcnācēju nāves cēloni, lai gan viņi nebija ēduši no aizliegtā koka, tā Kristus kļuva par Taisnību tiem, kas ir no Viņa, lai gan viņi nav pelnījuši taisnību; jo, pateicoties krustam, Viņš ir nodrošinājis taisnību visiem cilvēkiem. Ādama pārkāpuma pirmtēls ir mūsos, jo mēs mirstam, it kā būtu grēkojuši tā, kā viņš to darīja. Kristus tēls ir mūsos, jo mēs dzīvojam, it kā mēs būtu piepildījuši visu taisnību tā, kā Viņš to izdarīja." (Mārtiņš Luters "Commentary on Romans", 96., 97. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs saprotam šo citātu no E. Vaitas: "Ir nepieciešama daudz dziļāka Dieva Vārda izpēte; īpaši Daniēla un Atklāsmes grāmatai vajadzētu pievērst lielāku uzmanību nekā jebkad iepriekš mūsu darba vēsturē. Mums var būt mazāk ko teikt par dažiem jautājumiem, attiecībā uz Romas varu un pāvestību; bet mums vajadzētu piesaistīt uzmanību tam, ko pravieši un apustuļi ir rakstījuši Dieva Svētā Gara iedvesmoti." (E. Vaita "Evaņģelizācija", 577. lpp.)

2. Padomā par nāves realitāti, ko tā dara ne tikai ar dzīvi, bet ar dzīves jēgu. Daudzi rakstnieki un filosofi ir vaimanājuši par dzīves galējo bezjēdzību, jo tā beidzas ar mūžīgu nāvi. Kā mēs kā kristieši varam viņiem atbildēt? Kāpēc cerība, kas mums ir Jēzū, ir vienīgā atbilde šai bezjēdzībai?

3. Tieši tāpat kā Ādama krišana uzlika mums visiem kritušo dabu, Jēzus uzvara piedāvā mūžīgās dzīvības apsolījumu mums visiem, kas pieņemam to ticībā, bez izņēmuma. Kas ir tas, kas attur cilvēkus no citu cilvēku aizsniegšanas un dedzīgas atsaukšanās, ja mums ir šāds brīnišķīgs nodrošinājums? Kā katrs no mums var palīdzēt tiem, kas meklē labāku izpratni par to, ko Kristus piedāvā un ko Viņš ir izdarījis mūsu labā?

UZVAROT GRĒKU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 6. nodaļa, 1. Jāņa 1:8-2:1.

ATMIŅAS PANTS:

“Grēks vairs nevaldīs pār jums, jo jūs neesat padoti bauslībai, bet gan žēlastībai.” (Rom. 6:14)

Sa darbi nevar mūs izglābt, kāpēc tad vispār ar tiem sevi apgrūtināt? Kāpēc vienkārši neturpināt grēkot?

6. nodaļa ir Pāvila atbilde uz šo svarīgo jautājumu. Pāvils šeit runā par to, ko vispārīgi saprot ar “svētdarīšanas” procesu, ar kura palīdzību mēs uzvaram grēku un arvien vairāk un vairāk atspoguļojam Kristus raksturu. Vārds “svētdarīšana” Vēstulē romiešiem parādās tikai divas reizes – Rom. 6:19, 22 “hagiasmos”, kas no grieķu valodas nozīmē „svētdarīšana”. Latviešu valodā tas šajos divos pantos ir tulkots ar vārdu “svētums”.

Vai tas nozīmē, ka Pāvilam nav ko teikt par to, ko saprot ar svētdarīšanu? Nepavisam ne.

Bībelē “svētdarīt” nozīmē “veltīt”, parasti Dievam. Tādējādi svētdarīšana bieži ir atklāta kā pabeigts darbs pagātnē. Piemēram, “līdz ar visiem svētajiem” (Ap.d. 20:32). Svētdarītie pēc šīs definīcijas ir tie, kas ir nodoti Dievam.

Bet šis vārda “svētdarīt” lietojums Bībelē nekādā gadījumā nenoliedz svarīgo mācību par svētdarīšanu vai faktu, ka svētdarīšana ir visas dzīves darbs. Bībele spēcīgi apstiprina šo doktrīnu, bet tā vispārīgi lieto citus terminus, lai to aprakstītu.

Šajā nedēļā aplūkosim vēl vienu aspektu glābšanai ticībā, ko var viegli pārprast: apsolījumi uzvarai pār grēku cilvēka dzīvē, ko Jēzus ir izglābis.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. novembrī.

Kur vairojies grēks

Rom. 5:20 Pāvils izsaka spēcīgu apgalvojumu: "Kur vairojies grēks, tur pār pārēm vairojas žēlastība." Viņa doma ir – lai arī cik liels ir grēks un cik šausmīgas ir grēka sekas, Dieva žēlastība ir pietiekama, lai ar to tiktu galā. Kādu cerību tam vajadzētu dot katram no mums, īpaši kad mēs esam kārdināti domāt, ka mūsu grēki ir pārāk lieli, lai tos piedotu! Rom. 5:21 Pāvils parāda, ka, lai gan grēks ir vadījis nāvē, Dieva žēlastība caur Jēzu ir sakāvusi nāvi un var dot mums mūžīgo dzīvību.

Izlasi Rom. 6:1. Par kādu loģiku Pāvils šeit runā un kā Rom. 6:2-11 viņš atbild uz šāda veida domāšanu? _____

Pāvils sniedz interesantu argumentu virkni 6. nodaļā, kāpēc taisnotam cilvēkam nevajadzētu grēkot. Sākumā viņš raksta, ka mums nevajadzētu grēkot, jo mēs esam miruši grēkam. Tad viņš paskaidro, ko viņš ar to domā.

Iegremdēšana kristību ūdeņos aino bēres. Kas tiek apglabāts? "Vecais" grēka cilvēks – tas ir, miesa, kas dara grēku, miesa, ko pārvalda vai kontrolē grēks. Rezultātā šī "grēka miesa" tiek iznīcināta, un mēs vairs ilgāk nekalpojam grēkam. Rom. 6. nodaļā grēks ir personificēts kā kungs, kas valda pār saviem kalpiem. Ja reiz "grēka miesa", kas ir kalpojusi grēkam, ir iznīcināta, grēka kundzība pār to izbeidzas. Tas, kurš pieceļas no ūdens kapa, kļūst par jaunu cilvēku, kas vairs ilgāk nekalpo grēkam, bet staigā jaunā dzīvībā.

Kristus nomirstot ir nomiris reizi par visām reizēm, bet Viņš ir tagad dzīvs uz visiem laikiem. Tāpēc kristietis, kas ir kristīts, ir nomiris grēkam reizi par visām reizēm un viņam nevajadzētu atkal nonākt tā pārvaldībā. Protams, kā jebkurš kristīts kristietis zina, grēks nepazūd automātiski no mūsu dzīves, kad mēs izkāpjām no ūdens. Nebūt grēka pārvaldībā nav tas pats kas necinīties ar to.

"No tā mēs skaidri redzam, ko nozīmē apustuļa vārdi. Visi šādi apgalvojumi kā "mēs esam miruši grēkam", "mēs dzīvojam Dievā" utt. norāda, ka mēs nepakļaujamies savām grēcīgajām kaislībām un grēkam, pat ja grēks mūsos turpinās. Neskatoties uz to, grēks paliek mūsos līdz mūža galam, kā mēs lasām Gal. 5:17: "Jo miesa iekāro pretēji Garam, bet Gars – pretēji miesai. Tādēļ ka tie abi stāv viens otram pretī, jūs nevarat darīt visu, ko gribat." Tāpēc visi apustuļi un svētie atzīst, ka grēks un grēcīgās kaislības paliek mūsos, kamēr miesa ir pārvērtusies pelnos, un jaunā (apskaidrotā) miesa ir augšāmcēlusies, kas ir brīva no kaislībām un grēka." (Mārtiņš Lutērs "Commentary on Romans", 100. lpp.)

Kad valda grēks

Kāds padoms mums ir dots Rom. 6:12? _____

Vārds "valdīt" parāda, ka "grēks" šeit ir attēlots kā karalis. Vārds, kas šeit tulkots kā "valdīt", grieķu valodā burtiski nozīmē "būt karalim" vai "darboties kā karalim". Grēks ir arī pārāk labprātīgs pieņemt valdīšanu mūsu mirstīgajās miesās un diktēt mūsu uzvedību.

Kad Pāvils saka "neļaujiet grēkam valdīt" (KJV), viņš šeit ietver domu, ka taisnots cilvēks var izvēlēties neļaut grēkam kļūt par viņa dzīves kungu. Šeit ienāk cilvēka griba.

"Jums ir jāsaprot gribas patiesais spēks. Tā ir valdošā vara cilvēka dabā, lēmuma pieņemšanas jeb izvēles spēks. Viss ir atkarīgs no pareizas gribas darbības. Izvēles spēku cilvēkiem ir devis Dievs, viņiem ir tas jāvingrina. Tu nevari izmainīt savu sirdi, tu nevari pats no sevis atdot Dievam savas pieķeršanās jūtas, bet tu vari izvēlēties Viņam kalpot. Tu vari atdot Viņam savu gribu, tad Viņš strādās tevī, lai tu gribētu un darītu saskaņā ar Viņa labo gribu. Tādējādi visa tava būtība tiks nodota Kristus Gara pārvaldībā. Tavas pieķeršanās jūtas būs vērstas uz Viņu, tavas domas būs saskaņā ar Viņu." (E. Vaita "Ceļš pie Kristus", 47. lpp.)

Vārds Rom. 6:12, kas tulkots kā "iekāre", grieķu valodā nozīmē "ilgas". Šīs ilgas var būt vai nu uz labām, vai uz sliktām lietām. Kad valda grēks, tas liks mums ilgoties pēc sliktā. Ilgas būs spēcīgas, pat neuzvaramas, ja mēs paši pret tām cīnīsimies. Grēks var būt nežēlīgs tirāns, kas nekad nav apmierināts, bet kas vienmēr atgriežas, lai dabūtu vairāk. Tikai ticībā, tikai balstoties uz uzvaras apsolījumiem, mēs varam atmest šo nežēlīgo kungu.

Vārds "tāpēc" Rom 6:12 (RV) ir svarīgs. Tas rada saikni ar to, kas ir pateikts iepriekš, īpaši ar to, kas ir pateikts Rom. 6:10, 11. Kristītais cilvēks tagad dzīvo Dievam. Tas ir, Dievs ir viņa jaunās dzīves centrā. Cilvēks kalpo Dievam, darot to, kas iepriecina Dievu, un tāpēc viņš nevar kalpot vienlaikus grēkam. Viņš ir "dzīvs Dievam Jēzū Kristū".

Pārskati vēlreiz E. Vaitas citātu šodienas tēmā. Ievēro, cik izšķiroša ir brīvās gribas nozīme. Kā morāliem radījumiem mums ir jābūt brīvai gribai – spēkam izvēlēties pareizo un nepareizo, labo un jauno, Kristu un pasauli. Nākamajās 24 stundās mēģini apzināti izsekot līdzi, kā tu izmanto savu brīvo gribu. Ko tu vari uzzināt, kā tu izmanto šo svēto dāvanu? _____

Nevis zem likuma, bet zem žēlastības

Izlasi Rom. 6:14. Kā mums šis pants jāsaprot? Vai tas nozīmē, ka desmit baušļi uz mums vairs neattiecas? Ja nē, kāpēc? _____

Rom. 6:14 ir viens no Vēstules romiešiem atslēgelementiem. Un tas ir viens no tiem, ko mēs bieži dzirdam citētu tādā kontekstā, kad kāds mums, adventistiem, stāsta, ka septītās dienas sabats ir atcelts.

Tomēr tas acīmredzami nav tas, ko šis pants nozīmē. Mēs jau iepriekš uzdevām jautājumu, kā var atcelt morāles likumu, bet grēks vēl joprojām ir realitāte. Jo morāles likums ir tas, kas definē grēku! Ja tev būtu jālasa viss tālākais Vēstulē romiešiem, pat kaut vai tikai 6. nodaļā, tad būtu grūti iedomāties, ka šajā diskusijā par grēka realitāti Pāvils pēkšņi varētu pateikt: "Morāles likums – desmit baušļi, kas definē grēku, – ir atcelti." Tas šeit nekādā ziņā neiederas.

Pāvils saka romiešiem, ka cilvēks, kas dzīvo "zem likuma" – tas ir, jūdu kārtībā, kāda tā tika praktizēta tajos laikos ar visiem tās cilvēku veidotajiem noteikumiem un regulējumiem –, būs grēka pārvaldībā. Pretēji tam cilvēks, kas dzīvo žēlastībā, uzvarēs grēku, jo likums ir ierakstīts viņa sirdī un Dieva garam ir ļauts vadīt viņa soļus. Saskaņā ar Jēzu Kristu kā Mesiju, būt Viņa taisnotam, būt kristītam Viņa nāvē, iznīcināt "vecu cilvēku", celties, lai dzīvotu jaunu dzīvi – tās ir lietas, kas gāzīs grēku no mūsu dzīves troņa. Ņem vērā, ka tieši šādā kontekstā parādās Rom. 6:14 – kontekstā uzvaras apsolījumam pār grēku.

Mums nevajadzētu definēt "zem likuma" pārāk ierobežojoši. Cilvēks, kas šķietami dzīvo "zem žēlastības", bet nepaklausa Dieva likumam, neatradīs žēlastību, bet nosodījumu. "Zem žēlastības" nozīmē, ka caur Dieva žēlastību, kā tā ir atklāta Jēzū, nosodījums, ko likums neizbēgami atnes grēciniekam, ir paņemts malā. Tādējādi, būdami tagad brīvi no šī nāves soda, ko atnes likums, mēs dzīvojam "jaunu dzīvi", ko raksturo un padara redzamu fakts, ka, būdami miruši sev, mēs vairs neesam grēka vergi.

Vai tu esi piedzīvojis realitātē jaunu dzīvi Kristū? Kādi redzami pierādījumi var norādīt, ka tas atklāj to, ko Kristus ir paveicis tevī? Vai ir kaut kas, ko tu esi atteicies atlaist un kāpēc tev tas būtu jādara? _____

Grēks vai paklausība?

Izlasi Rom. 6:16. Ko Pāvils šeit pasaka? Kāpēc viņa argumenti šeit ir ļoti melni un ļoti balti? Tas ir, viens vai otrs, bez vidusceļa. Kādu mācību mums vajadzētu gūt no šī skaidrā pretstatījuma? _____

Pāvils atkal atgriežas pie domas, ka jaunā ticības dzīve nedod brīvību grēkot. Ticības dzīve padara iespējamu uzvaru pār grēku. Patiesībā tikai ar ticības palīdzību mēs varam iegūt uzvaru, kas mums ir apsolīta.

Personificējot grēku, kas kā ķēniņš valda pār saviem padotajiem, Pāvils tagad atgriežas pie grēka salīdzinājuma ar kungu, kas pieprasa paklausību no saviem kalpiem. Pāvils norāda, ka cilvēks var izvēlēties kungus. Viņš var kalpot grēkam, kas vada nāvē, vai arī viņš var kalpot taisnībai, kas vada uz mūžīgo dzīvi. Pāvils neatstāj mums vietu vidusceļam vai telpu kompromisam. Ir viens vai otrs, jo beigās mēs piedzīvosim vai nu mūžīgo dzīvību, vai mūžīgo nāvi.

Izlasi Rom. 6:17. Kā Pāvils šeit paplašina to, ko viņš bija izteicis Rom. 6:16?

Ievēro, cik interesanti paklausība šeit ir saistīta ar pareizo doktrīnu. No grieķu valodas "doktrīna" nozīmē "mācība". Romas kristiešiem bija mācīti kristīgās ticības principi, kam viņi tagad paklausīja. Tādējādi Pāvilam pareizā doktrīna, pareizā mācība, ja tai paklausa "no sirds", Vēstulē romiešiem palīdz kļūt par "taisnības kalpiem" (Rom. 6:18, KJV). Mēs reizēm dzirdam, ka doktrīnai nav nozīmes, kamēr mēs parādām mīlestību. Šādā veidā ļoti vienkārši tiek izteikts kaut kas tāds, kas patiesībā nemaz nav tik vienkāršs. Kā teikts iepriekš, Pāvils bija ļoti nobažījies par viltus doktrīnām, kurām bija pakļauta Galatijas draudze. Tāpēc mums jābūt uzmanīgiem ar apgalvojumiem, kas kaut kādā veidā nomelno pareizās mācības svarīgumu.

Grēka kalpi, taisnības kalpi. Pretstats ir ļoti spēcīgs. Ja pēc kristībām mēs grēkojam, vai tas nozīmē, ka mēs esam patiesi glābti? Izlasi 1. Jāņa 1:8-2:1. Kā šie panti palīdz mums saprast, ko nozīmē būt Kristus sekotājam un tomēr būt pakļautam krišanai? _____

Brīvs no grēka

Paturot prātā to, ko mēs līdz šim esam pētījuši Rom. 6. nodaļā, izlasi Rom. 6:19-23. Uzraksti Pāvila galvenās domas kopsavilkumu. Vēl svarīgāk, jautā sev, kā tu vari padarīt savā dzīvē reālas svarīgās patiesības, par kurām šeit runā Pāvils. Kādi jautājumi šeit ir likti uz spēles? _____

Pāvila vārdi šeit parāda, ka viņš pilnībā saprot cilvēka kritušo dabu. Viņš runā par "cilvēcisko nespēku". Viņš zina, ka cilvēka kritusī daba ir nespējīga, ja tā paliek pati par sevi. Tādējādi viņš atkal apelē pie izvēles spēka, kas mums ir jāizmanto, lai pakļautu sevi un savu vājo miesu jaunam kungam, Jēzum, kas padarīs mūs spējīgus dzīvot taisnu dzīvi.

Rom. 6:23 bieži tiek citēts, lai parādītu, ka sods par grēku – tas ir, likuma pārkāpšana – ir nāve. Grēka sods noteikti ir nāve. Bet papildus tam, lai uzskatītu nāvi par grēka sodu, mums vajadzētu redzēt grēku tā, kā to apraksta Pāvils Rom. 6. nodaļā – kā kungu, kas valda pār saviem kalpiem, piemūļkojot viņus un izmaksājot nāves algu.

Ievēro arī, ka, attīstoties šai līdzībai par diviem kungiem, Pāvils pievērš uzmanību faktam, ka kalpošana vienam kungam nozīmē brīvību no kalpošanas otram. Atkal mēs redzam skaidru izvēli: vai nu viens, vai otrs. Vidusceļa nav. Vienlaikus, kā mēs visi zinām, būt brīvam no grēka verdzības nenozīmē bezgrēcīgumu; tas nenozīmē, ka mēs necināties un nekad nekritam. Toties tas nozīmē, ka mūs vairs nepārvalda grēks, kaut arī tas paliek mūsu dzīvē un kaut arī mums katru dienu ir jāpiesauc uzvaras apsolījumi.

Tādējādi šie panti kļūst par spēcīgu aicinājumu ikvienam, kas kalpo grēkam. Šis tirāns par kaunpilnu lietu darīšanu piedāvā tikai nāvi; tāpēc kā saprātīgiem cilvēkiem mums vajadzētu ilgoties pēc atbrīvošanas no šī tirāna. Turpretī tie, kas kalpo taisnībai, dara lietas, kas ir taisnīgas un uzslavas cienīgas, nevis ar domu, ka tādā veidā tiek pelnīta glābšana, bet kā viņu jaunās pieredzes auglis. Ja viņi rikojas, mēģinot nopelnīt glābšanu, viņi zaudē evaņģēlija nozīmi, galveno, kas ir glābšana un kāpēc viņiem ir vajadzīgs Jēzus.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Domas no svētību kalna" nodaļu "Patiesā kalpošanas motivācija" 93.–95. lpp., grāmatā "Messages to Young People" nodaļu "Victory appropriated" 105., 106. lpp., 3. sējumā "Liecības draudzei" nodaļu "Aicinājums jauniešiem" 365. lpp., un 6. sējumā "The SDA Bible Commentary" 1074., 1075. lpp.

"Jēzus nepiekrita grēkam. Pat domās Viņš nepakļāvās kārdināšanai. Tā tas var būt arī ar mums. Kristus cilvēciskums bija savienots ar dievišķumu. Viņš bija sagatavots konfliktam, pateicoties Svētā Gara iemājošanai. Un Viņš nāca, lai darītu mūs par dievišķās dabas līdzdalībniekiem. Kamēr mēs esam vienoti ar Viņu ticībā, grēkam vairs nav kundzības pār mums. Dievs satver mūsu ticības roku, lai vadītu mūs stingri balstīties uz Kristus dievišķumu, lai mēs varētu iegūt rakstura pilnību." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 123. lpp.)

"Kristībā mēs apņemamies saraut visas saites ar sātānu un viņa aģentiem un atdot sirdi, prātu un dvēseli Debesu valstības paplašināšanas darbā. [...] Tēvs, Dēls un Svētais Gars ir apsolījuši sadarboties ar svētiem cilvēciskiem instrumentiem." (E. Vaitas komentārs "The SDA Bible Commentary", 6. sēj., 1075. lpp.)

"Kristietības apliecināšana bez atbilstošas ticības un darbiem neko nedos. Neviena nevar kalpot diviem kungiem. Ļaunā bērni ir sava kunga kalpi. Kam viņi pakļaujas, tā kalpi viņi ir, un viņi nevar būt Dieva kalpi, kamēr nav atteikušies no sātana un visiem viņa darbiem. Debesu ķēniņa kalpiem iesaistīšanās izpriece, kurās iesaistās sātana kalpi, nevar būt nekaitīga, pat ja viņi bieži apgalvo, ka šādas izpriece ir nekaitīgas. Dievs ir atklājis svētas patiesības, lai atdalītu Savus ļaudis no bezdievīgajiem un šķīstītu viņus Sev. Septītās dienas adventistiem vajadzētu izdzīvot savu ticību." (E. Vaita "Liecības draudzei", 1. sēj. 404. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kaut arī mums ir visi šie brīnišķīgie apsolījumi par uzvaru pār grēku, fakts ir tāds, ka mēs visi – pat kā jaunpiedzimuši kristieši – apzināmies, cik krituši mēs esam, cik grēcīgi mēs esam un cik samaitātas var būt mūsu sirdis. Vai šeit ir kādas pretrunas? Paskaidrojiet savu atbildi.

2. Grupā sniedziet liecību, ko Kristus ir paveicis jūsos, kādas pārmaiņas jūs esat piedzīvojuši un kāda ir jūsu jaunā dzīve Viņā.

3. Lai arī cik svarīgi ir vienmēr atcerēties, ka mūsu glābšana ir tikai tajā, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā, kādas ir briesmas, ja mēs par daudz uzsveram šo brīnišķīgo patiesību, bet izslēdzam glābšanas otru pusi: ko Jēzus dara mūsos, lai pārveidotu mūs Viņa līdzībā? Kāpēc mums ir jāsaprot un jāuzsver abi šie glābšanas aspekti?

KAS IR ROM. 7 MINĒTAIS CILVĒKS?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 7. nodaļa.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet tagad, nomiruši bauslībā, esam atbrīvoti no tās, kas mūs cieši saistīja, mēs nu kalpojam pēc jaunā Gara, nevis pēc vecā burta.” (Rom. 7:6)

Sikai dažas nodaļas Bībelē ir radījušas lielākas cīņas par Rom. 7. nodaļu. Attiecībā uz iesaistītajiem jautājumiem adventistu Bībeles komentāros teikts: “[Rom. 7:14-25] nozīme ir bijusi viena no visvairāk diskutētajām problēmām visā vēstulē. Galvenais jautājums ir bijis, vai tik intensīvas morālas cīņas apraksts varētu būt autobiogrāfisks un, ja jā, vai panti attiecas uz Pāvila pieredzi pirms vai pēc viņa atgriešanās. Tas, ka Pāvils runā par savu personīgo cīņu ar grēku, šķiet acīmredzams viņa vārdu visvienkāršākajā nozīmē (salīdzini Rom. 7:7-11). (E. Vaita “Ceļš pie Kristus”, 19. lpp., E. Vaita “Liecības draudzei”, 3. sēj., 475. lpp.) Ir arī pavisam skaidrs, ka viņš apraksta konfliktu, ko vairāk vai mazāk piedzīvo katra dvēsele, kas nonāk saskarē un ko pamodina Dieva svētā likuma garīgās prasības.” (“The SDA Bible Commentary”, 6. sēj., 553. lpp.)

Bībeles pētniekiem domas dalās par to, vai Rom. 7. nodaļa bija Pāvila pieredze pirms vai pēc viņa atgriešanās. Lai arī kādu pozīciju cilvēks ieņem, svarīgi ir tas, ka Jēzus taisnība mūs aplāj un ka Viņa taisnībā mēs esam pilnīgi Dieva priekšā, kas apsola mūs svētīt, dot mums uzvaru pār grēku un “izveidot mūs līdzīgus Sava Dēla tēlam” (Rom. 8:29). Šie ir svarīgi punkti, kas mums ir jāzina un jāpiedzīvo, cenšoties izplatīt “mūžīgo evaņģēliju” “katrai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm” (Atkl. 14:6).

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. novembrī.

Miris likumam

Izlasi Rom. 7:1-6. Kādu ilustrāciju Pāvils šeit izmanto, lai parādītu saviem lasītājiem viņu saistības ar likumu, un kādu domu viņš izsaka ar šo ilustrāciju?

Pāvila ilustrācija Rom. 7:1-6 ir nedaudz sarežģīta, bet rūpīga pantu izpēte palīdzēs mums izsekot līdz viņa domai.

Vispārējā vēstules kontekstā Pāvils runā par kalpošanas sistēmu, kas tika iedibināta pie Sinaja kalna. Tas ir tas, ko viņš bieži domā ar vārdu "likums". Jūdiem bija problēma aptvert faktu, ka šī sistēma, ko viņiem bija devis Dievs, beigsies ar Mesijas nākšanu. Tas ir tas, par ko runā Pāvils – jūdu ticīgie vēl joprojām nebija gatavi atstāt to, kas bija bijis tik svarīgs viņu dzīvēs.

Būtībā Pāvila ilustrācija ir šāda: sieviete ir precējusies ar vīrieti. Likums saista viņu pie vīra, kamēr viņš ir dzīvs. Dzīves laikā viņa nevar saieties ar citiem vīriešiem. Bet, kad viņš mirst, sieviete kļūst brīva no likuma, kas ir saistījis viņu pie vīra (Rom. 7:3).

Kā Pāvils attiecina laulības likuma ilustrāciju uz jūdaisma sistēmu? Rom. 7:4, 5.

Kā vīra nāve atbrīvo sievieti no likuma pret vīru, tāpat vecās dzīves nāve miesā, pateicoties Jēzum Kristum, atbrīvo jūdus no likuma, kas viņiem bija jāievēro, kamēr Mesija piepilda tā simbolus.

Tagad jūdi bija brīvi, lai "precētos atkal". Viņi bija aicināti precēties ar augšāmcelušos Mesiju un tādā veidā nest augļus Dievam. Šī ilustrācija bija vēl viens instruments, ko Pāvils izmantoja, lai pārliecinātu jūdus, ka viņi tagad ir brīvi atstāt veco sistēmu.

Un atkal, ņemot vērā visu citu, ko Pāvils un Bībele saka par paklausību desmit baušļiem, nav jēgas pieņemt, ka Pāvils šiem jūdu ticīgajiem teiktu, ka desmit baušļi vairs nav saistoši. Tie, kas izmanto šos pantus, lai pateiktu, ka morāles likumi ir atcelti, patiesībā to nemaz negribētu. Viņi tikai grib pateikt, ka atcelts septītās dienas sabats, nevis visi likumi. Skaidrojot Rom. 7:4, 5 kā mācību, ka ceturtais bauslis ir atcelts, nomainīts vai aizstāts ar svētdienu, šiem vārdiem tiek piešķirta nozīme, kāda tiem nekad nav bijusi.

Grēks un likums

Ja Pāvils runā par visa likuma sistēmu pie Sinaja, kā ir ar Rom. 7:7, kur viņš īpaši piemin desmit baušļus? Vai tas neatspēko vakar nostiprināto pozīciju, ka Pāvils nerunā par desmit baušļu atcelšanu?

Atbilde ir "nē". Mums ir atkal jāpatur prātā, ka vārds "likums" Pāvilam ir vesela sistēma, kas ir iepazīstināta pie Sinaja, ietverot arī morāles likumu, bet neaprobežojās ar to. Tādējādi Pāvils varēja citēt gan to, gan jebkuru citu sadaļu visā jūdu kārtībā, lai izteiktu savas domas. Tomēr, sistēmai pārdzīvojot Kristus nāvi, tā neietvēra morāles likumu, kas bija pastāvējis pat pirms Sinaja un pastāv arī pēc Golgātas.

Izlasī Rom. 7:8-11. Ko Pāvils šeit pasaka par likuma un grēka attiecībām?___

Dievs atklāja sevi jūdiem, pastāstot viņiem sīkāk, kas ir pareizs un kas nepareizs morāles, civilajos, ceremoniālajos un veselības jautājumos. Viņš arī izskaidroja sodu par dažādu likumu pārkāpšanu. Dieva atklātās gribas pārkāpšana šeit ir definēta kā grēks.

Tādējādi Pāvils paskaidro – viņš nezinātu, ka iekārot ir grēks, ja "likums" viņu par to neinformētu. Grēks ir Dieva atklātās gribas pārkāpšana, un, ja Viņa atklātā griba nav zināma, tad nav iespējams zināt, kas ir grēks. Kad cilvēkam tiek atklāta Viņa griba, viņš sāk saprast, ka ir grēcinieks un atrodas zem nosodījuma un nāves. Šajā ziņā cilvēks mirst.

Ar saviem argumentiem šeit un visā nodaļā Pāvils cenšas uzbūvēt tiltu, lai vadītu jūdus, kas godā "likumu", ieraudzīt Kristu kā tā piepildījumu. Viņš parāda, ka likums ir nepieciešams, bet ka tā darbība ir ierobežota. Likums ir domāts, lai parādītu vajadzību pēc glābšanas. Tas nekad nav bijis domāts kā līdzeklis, lai iegūtu šo glābšanu.

"Apustulis Pāvils attiecībā uz savu pieredzi atklāj kādu svarīgu patiesību par darbu, kas ir jāisteno pie atgriešanās. Viņš saka, ka reiz viņš bija 'dzīvs bez likuma' un neizjuta nekādu nosodījumu. 'Bet, kad nāca bauslis, kad viņa sirdsapziņu pamodināja Dieva likums, 'grēks atdzīvojās un es nomiru'. Tad viņš ieraudzīja sevi kā grēcinieku, dievišķā likuma nosodītu. Ievēro, ka tas bija Pāvils, nevis likums, kas nomira." E. Vaitas komentārs "The SDA Bible Commentary", 6. sēj. ,1076. lpp.)

Kādā ziņā tu esi "nomiris" likuma priekšā? Kā šajā kontekstā tu vari saprast, ko Jēzus ir izdarījis tavā labā, dodot tev jaunu dzīvi Viņā?_____

Likums ir svēts

Izlasi Rom. 7:12. Kā mēs saprotam šo pantu kontekstā, par ko Pāvils šeit runā?

Tā kā jūdi godāja likumu, Pāvils paaugstina to visos iespējamajos veidos. Likums ir labs, ja dara to, kas tam jādara, bet tas nevar izdarīt to, kam tas nekad nav bijis paredzēts – glābt mūs no grēka. Tam mums ir vajadzīgs Jēzus, jo likums – vai tā būtu visa jūdu sistēma vai tieši morāles likums – nevar nest glābšanu. Tikai Jēzus un Viņa taisnība, ko mēs iegūstam ticībā, var to izdarīt.

Ko Pāvils apsūdz sava "nāves" stāvokļa dēļ un ko viņš attaisno? Kāpēc šī atšķirība ir tik svarīga? Rom. 7:13. _____

Rom. 7:13 Pāvils atklāj "likumu" vislabākajā iespējamajā nozīmē. Viņš izvēlas pie sava briesmīgā grēcīgā stāvokļa vainot grēku, nevis likumu. Tas ir, grēks "rosina dažādas iekāres" (Rom. 7:8). Likums ir labs, jo tas ir Dieva valdīšanas standarts, bet kā grēcinieks Pāvils stāv nosodīts tā priekšā.

Kāpēc grēks guva tik lielus panākumus, parādot Pāvilam, ka viņš ir liels grēcinieks? Rom. 7:14, 15. _____

"Miesīgs" nozīmē ar miesas iekārēm. Tāpēc Pāvilam ir vajadzīgs Jēzus Kristus. Tikai Jēzus Kristus varēja atņemt nosodījumu (Rom. 8:1). Tikai Jēzus Kristus varēja viņu atbrīvot no verdzības grēkam. Pāvils apraksta sevi kā "pārdotu grēkam". Viņš ir grēka vergs. Viņam nav brīvības. Viņš nevar darīt to, ko grib. Viņš mēģina darīt to, ko labais likums viņam ir licis darīt, bet grēks neļauj.

Ar šo ilustrāciju Pāvils mēģina parādīt jūdu vajadzību pēc Mesijas. Viņš jau ir norādījis, ka uzvara ir iespējama tikai žēlastībā (Rom. 6:14). Šī pati doma ir vēlreiz uzsvērta Rom. 7. nodaļā. Dzīvojot zem likuma nozīmē vergot grēkam, nežēlīgam kungam.

Kāda ir bijusi tava personīgā pieredze ar to, kā grēks paverdzina? Vai esi kādreiz mēģinājis spēlēties ar grēku, domādams, ka vari to kontrolēt, līdz esi spiests atklāt, ka atrodies ļauna un nežēlīga kunga padotībā? Laipni lūdzu realitātē! Kāpēc tad mums ir jāpakļaujas Jēzum un jāmirst sev ik dienas?

Rom. 7. nodaļā aprakstītais cilvēks

"Bet, ja daru to, ko negribu, tad es piebalsoju bauslībai, ka tā ir laba. Tad nu es vairs neesmu tas darītājs, bet grēks, kas manī mājō." (Rom. 7:16, 17) *Kāda cīņa šeit ir attēlota?* _____

Izmantojot likumu kā spoguļi, Svētais Gars pārlicina cilvēku, ka viņš apbēdina Dievu, nepildot likuma prasības. Pieliekot pūles, lai apmierinātu šīs prasības, grēcinieks parāda, ka viņš vai viņa piekrīt tam, ka likums ir labs.

Kādas domas, ko Pāvils jau ir izteicis, viņš tagad atkārto, lai tās uzsvērtu?
Rom. 7:18-20. _____

Lai liktu cilvēkam izjust savu vajadzību pēc Kristus, Svētais Gars bieži vada viņu cauri "vecās derības" tipa pieredzei. E. Vaita apraksta Israēla piedzīvojumus šādi: "Cilvēki nesaprata savas sirds grēcīgumu un ka bez Kristus nav iespējams ievērot Dieva likumu. Viņi ātri noslēdza derību ar Dievu. Jūtot, ka viņi spēj paši iegūt taisnību, viņi paziņoja: "Mēs darīsim visu, ko runājis Kungs, un mēs klausīsim!" 2. Moz. 24:7. [...] Tikai dažas nedēļas vēlāk viņi jau bija lauzuši savu derību ar Dievu un zemojušies, lai pielūgtu ar rokām darinātu tēlu. Viņi nevarēja cerēt uz Dieva labvēlību ar derības starpniecību, ko viņi bija lauzuši. Tagad, redzot savu grēcīgumu un vajadzību pēc piedošanas, viņi izjuta savu vajadzību pēc Glābēja, kas bija atklāts Ābrahāma derībā." (E. Vaita "Sentēvi un pravieši", 371., 372. lpp.)

Neatjaunojot savu nodošanos Kristum katru dienu, daudzi kristieši patiesībā kalpo grēkam, lai arī kā viņi negribētu to atzīt. Viņi spriež, ka realitātē viņi piedzīvo normālu svēttapšanas procesu un ka viņiem vienkārši vēl ir garš ceļš ejams. Tāpēc tā vietā, lai nestu konkrētus grēkus pie Kristus un lūgtu Viņam uzvaru pār tiem, viņi slēpjas aiz Rom. 7. nodaļas, kas, kā viņi domā, saka, ka darīt taisnību nav iespējams. Patiesībā šī nodaļa pasaka, ka nav iespējams darīt taisnību, ja cilvēks ir grēka verdzībā, bet uzvara ir iespējama Jēzū Kristū.

Vai tev ir uzvaras pār sevi un grēku, ko Kristus mums apsola? Ja nav, tad kāpēc? Kādas nepareizas izvēles izdari tu un tikai tu? _____

Glābts no nāves

Izlasi Rom. 7:21-23. Kā tu esi piedzīvojis šo pašu cīņu savā personīgajā dzīvē kā kristietis? _____

Šajā nodaļā Pāvils pielīdzina likumu savos locekļos (savā miesā) grēka likumam. "Ar miesu," kā raksta Pāvils, viņš kalpo "grēka likumam" (Rom. 7:25). Bet kalpošana grēkam un paklausīšana tā likumam nozīmē nāvi (sk. Rom. 7:10, 11, 13). Tādējādi viņa miesa – kalpojot paklausībā grēkam – atbilstoši var tikt aprakstīta kā "šīs nāves miesa".

Prāta likums ir Dieva likums, Dieva gribas atklāsme. Svētā Gara pārliecībā Pāvils piekrita šim likumam. Viņa prāts izlēma to turēt, bet, kad viņš mēģināja to darīt, viņš to nevarēja, jo viņa miesa gribēja grēku. Kurš gan nav izjutis tādu pašu cīņu? Savā prātā tu zini, ko tu gribi darīt, bet miesa kliez pēc kaut kā cita.

Kā mēs varam tikt glābti no šīs sarežģītās situācijas, kurā atrodamies? Rom. 7:24, 25. _____

Daži domā, kālab pēc tik varenas kulminācijas "Pateicība Dievam caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu" Pāvilam vajadzēja vēlreiz atsaukties uz dvēseles cīņām, no kurām viņš acīmredzami jau bija atbrīvots. Daži saprot pateicības izteikšanu kā iespraudumu. Viņi uzskata, ka šis teksts ir dabisks turpinājums izsauceņam: "Kas mani izraus?", uzskatot, ka šeit – pirms paplašinātas diskusijas par godības pilnu atbrīvošanu (Rom. 8) – Pāvils apkopo to, ko viņš ir pateicis iepriekšējos pantos un vēlreiz atzīst savu nespēku pret grēku.

Citi ierosina, ka ar frāzi "es pats" (KJV) Pāvils domā "atstāts viens, bez Kristus". Lai arī kā tiek saprasts Rom. 7:24, 25, vienam vajadzētu būt skaidram: atstāti vieni, bez Kristus, mēs esam bezpalīdzīgi pret grēku. Ar Kristu mums ir jauna dzīve Viņā, kurā mums – kaut arī "es" pastāvīgi celsies – pieder uzvaras apsolījumi, ja mēs izvēlamies uz tiem balstīties. Tieši tāpat kā neviens nevar elpot, klepot vai šķaudīt tavā vietā, neviens nevar izvēlēties nodoties Kristum tavā vietā. Tikai tu vari izdarīt šo izvēli. Nav cita veida, kā iegūt sev uzvaras, kas mums ir apsolītas Jēzū.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Likuma pārkāpšanā nav ne drošības, ne atpūtas, ne taisnošanas. Cilvēks nevar cerēt, ka viņš stāvēs nevainīgs Dieva priekšā un mierā ar Viņu caur Kristus nopelnu, kamēr viņš turpina grēkot.” (E. Vaita “Izmeklētas vēstis”, 1. sēj., 213. lpp.)

“Pāvils ilgojas, lai viņa brāji redz, ka grēkus piedodošā Glābēja lielā godība ir piešķirusi nozīmi visai jūdu kārtībai. Viņš ilgojas, lai viņi redz arī, ka tad, kad Kristus nāca pasaulē un nomira kā cilvēka upuris, simbols sastapās ar īstenību.

Pēc tam, kad Kristus bija nomiris pie krusta kā grēka upuris, ceremoniālajam likumam vairs nav spēka. Tomēr tas ir bijis saistīts ar morāles likumu un bija cienījams. Tas nesa dievišķu zīmogumu un izteica svētumu un Dieva taisnību. Un, ja kalpošana, kas tika atcelta, bija godības pilna, cik daudz lielākai vajadzēja būt godībai, kad Kristus tika atklāts, dodot Savu dzīvību nesošo, svētdarošo Garu visiem, kas tic.” (Elenas Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary”, 6. sēj., 1095. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

“Apustulis Rom. 7:25 raksta: ‘Tā nu es ar prātu kalpoju Dieva bauslībai, bet ar miesu – grēka bauslībai.’ Šis ir skaidrākais no visiem pantiem, un no tā mēs mācāmies, ka viens un tas pats ticīgais vienlaikus kalpo Dieva likumam un grēka likumam. Vienlaikus viņš ir attaisnots un tomēr grēcinieks („simul iustus est et peccat”); jo viņš saka: ‘Man prāts kalpo Dieva likumam’. Viņš arī nesaka: ‘Mana miesa kalpo grēka likumam’, bet viņš saka: ‘Es pats.’ Tas ir, cilvēks, viena un tā pati persona, ir šajā divkāršajā kalpībā. Šī iemesla dēļ viņš pateicas Dievam, ka viņš kalpo Dieva likumam un lūdz pēc žēlastības par to, ka ir kalpojis grēka likumam. Bet neviens nevar pateikt par miesīgu (neatgrieztu) personu, ka tā kalpo Dieva likumam. Apustulis patiesībā pasaka: Redzat, ir godīgi teikt tā, kā es teicu iepriekš: svētie (ticīgie) vienlaikus ir grēcinieki un taisnie. Viņi ir taisni, jo viņi tic Kristum, kura taisnība viņus aplāj un tiek viņiem pieskaitīta. Bet viņi ir grēcinieki, ievērojot, ka viņi nepiepilda likumu un vēl joprojām viņiem ir grēcīgas iekāres. Viņi ir kā slimi cilvēki, ko ārstē ārsts. Viņi patiešām ir slimi, bet cer un sāk kļūt vai tiek padarīti veseli. Viņi atgūst veselību. Šādi pacienti rada vislielāko kaitējumu, ja viņi lepni paziņo, ka ir veseli, jo viņi cieš atkārtoti, kas ir vēl jaunāk (nekā viņu pirmā saslimšana).” (Mārtiņš Lutērs “Commentary on Romans” 114., 115. lpp.) Vai mēs varam piekrist tam, ko Lutērs šeit raksta, vai nevaram? Grupā pārrunājiet un pamatojiet savas atbildes.

NEKĀDAS PAZUDINĀŠANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 8:1-17.

ATMIŅAS PANTS:

“Tiem, kas Kristū Jēzū, vairs nav pazudināšanas.” (Rom. 8:1)

Rom. 8. nodaļā Pāvils atbild uz Rom. 7. nodaļu. Rom. 7. nodaļā Pāvils runā par neapmierinātību, neveiksmi un nosodījumu. Rom. 8. nodaļā nosodījuma vairs nav, tas ir aizstāts ar brīvību un uzvaru caur Jēzu Kristu.

Rom. 7. nodaļā Pāvils saka, ka, ja tu atsakies pieņemt Jēzu Kristu, šeit aprakstītā nožēlojamā pieredze būs tava. Tu būsi grēka vergs, nespējīgs darīt to, ko izvēlies darīt. Rom. 8. nodaļā viņš saka, ka Jēzus Kristus piedāvā tev atbrīvošanu no grēka un brīvību darīt labu, ko tu gribi darīt, bet ko tava miesa tev neļauj.

Pāvils turpina, paskaidrojot, ka šī brīvība ir nopirkta par bezgalīgu cenu. Kristus, Dieva Dēls, uzņēmās cilvēcību. Tas bija vienīgais veids, kā Viņš varēja savienoties ar mums, būt mūsu pilnīgais paraugs un kļūt par Vietnieku, kas mirst mūsu vietā. Viņš nāca “grēcīgās miesas veidolā” (Rom. 8:3). Rezultātā likuma taisnās prasības var mūsos tikt piepildītas (Rom. 8:4). Citiem vārdiem, Kristus padarīja uzvaru pār grēku – kā arī apmierināja likuma prasības – iespējamu tiem, kas tic, nevis kā glābšanas līdzekli, bet kā tā rezultātu. Paklausība likumam nekad nav bijusi un arī nekad nevarēs būt glābšanas līdzeklis. Šī bija Pāvila vēsts un Lutera vēsts, un tai ir jābūt arī mūsu vēstij.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. decembrī.

Jēzū Kristū

"Tiem, kas Kristū Jēzū, kas nestaigā pēc miesas, bet pēc Gara, vairs nav pazudināšanas." (Rom. 8:1) Ko nozīmē "nav pazudināšanas"? Kāpēc tā ir tik laba vēsts? _____

"Kristū Jēzū" ir bieži sastopama frāze Pāvila rakstos. Būt Kristū Jēzū nozīmē, ka cilvēks ir pieņēmis Kristu kā savu Glābēju. Cilvēks Viņam uzticas bez ierunām un ir nolēmis padarīt Kristus ceļu par savu ceļu. Rezultāts ir cieša savienība ar Kristu.

"Kristū Jēzū" ir pretstatā "miesai". Tas ir arī pretstatā pieredzei, kas sīkāk paskaidrota 7. nodaļā, kur Pāvils apraksta cilvēku zem pārliecības, pirms viņš ir pakļāvies Kristum kā miesīgs cilvēks, domādams, ka ir grēka vergs. Cilvēks ir zem nāves nosodījuma (Rom. 7:11, 13, 24). Viņš kalpo "grēka likumam" (Rom. 17:23, 25). Tādi cilvēki ir ārkārtīgi nožēlojamā stāvoklī (Rom. 7:24).

Bet tad cilvēks pakļaujas Jēzum, un tūlītēja izmaiņa notiek viņa attiecībās ar Dievu. Iepriekš nosodīts kā likuma pārkāpējs, tagad šis cilvēks stāv pilnīgs Dieva acīs, stāv tā, it kā viņš vai viņa nekad nebūtu grēkojis, jo Jēzus Kristus taisnība pilnībā aplāj šo cilvēku. Nav vairs pazudināšanas nevis tāpēc, ka cilvēks ir bez vainas, bez grēka vai nav mūžīgās dzīvības vērts, bet tāpēc, ka Jēzus pilnīgās dzīves ziņojums ir šī cilvēka ziņojuma vietā; tāpēc pazudināšanas vairs nav.

Bet labā vēsts šeit nebeidzas.

Kas atbrīvo cilvēku no verdzības grēkam? Rom. 8:2. _____

"Dzīvības Gara likums" šeit nozīmē Kristus plānu cilvēces glābšanai, pretēji "grēka un nāves likumam", kas ir aprakstīts 7. nodaļā kā likums, pēc kura valda grēks – kura iznākums ir nāve. Kristus likums tā vietā nes dzīvību un brīvību.

"Katra dvēsele, kas atsakās sevi atdot Dievam, ir citas varas kontrolē. Viņš nepieder sev pašam. Viņš var runāt par brīvību, bet atrodas visnožēlojamākajā verdzībā. [...] Lai gan viņš sev glaimo, ka seko savam spriedumam, viņš patiesībā paklausa tumsības valdniekam. Kristus ir atnācis salauzt grēka verdzības važas dvēselē." (Elena Vaita "Laikmetu ilgas", 466. lpp.) Vai tu esi vergs vai brīvs Kristū? Kā tu to vari skaidri zināt? _____

Ko “likums” nevarēja izdarīt

Lai arī cik labs, “likums” (ceremoniālais likums, morālais likums vai pat abi) nevar mūsu labā izdarīt to, kas mums ir vajadzīgs visvairāk, un tas ir – nodrošināt glābšanas līdzekļus, kas var mūs izglābt no nāves un pazudināšanas, ko nes grēks. Tam mums ir vajadzīgs Jēzus.

Izlasī Rom. 8:3, 4. Ko Kristus izdarīja, ko likums pēc savas būtības nevar izdarīt? _____

Dievs nodrošināja līdzekli, Viņš ir “sūtījis savu Dēlu grēcīgās miesas veidolā” un Viņš “ir notiesājis grēku miesā”. Kristus iemiesošanās bija svarīgs solis glābšanas plānā. Ir pareizi paaugstināt krustu, bet glābšanas plāna īstenošanai Kristus dzīve “grēcīgās miesas veidolā” arī bija ārkārtīgi svarīga.

Rezultātā tas, ko Dievs ir darījis Kristū, tagad ir iespējams mums, lai apmierinātu likuma taisnīgās prasības. Tas ir, darīt pareizās lietas, ko likums prasa. “Zem likuma” (Rom. 6:14) tas bija neiespējami; Kristū tas tagad ir iespējams.

Tomēr mums jāatceras, ka darīt to, ko prasa likums, nenozīmē pietiekami labi ievērot likumu, lai nopelnītu glābšanu. Tā nav izvēle – nekad nav bijusi. Tas vienkārši nozīmē dzīvot dzīvi, kādu Dievs mūs dara spējīgus dzīvot. Tas nozīmē paklausības dzīvi, kurā mēs esam “miesu krustā piesituši kopā ar kaislībām un iekārēm” (Gal. 5:24), dzīvi, kurā mēs atspoguļojam Kristus raksturu.

“Dzīvot” Rom. 8:4 ir ar nozīmi “uzvesties”. Vārds “miesa” šeit norāda uz bezcerīgi sliktu personu. Staigāt pēc miesas nozīmē būt savtīgu ilgu pārvaldībā.

Pretēji tam staigāt pēc Gara nozīmē piepildīt likuma taisnības prasības. Tikai ar Svētā Gara palīdzību mēs varam šīs prasības apmierināt. Tikai Kristū Jēzū ir brīvība darīt to, ko prasa likums. Ārpus Kristus šādas brīvības nav. Tam, kurš ir grēka verdzībā, nav iespējams darīt labu, ko viņš vai viņa izvēlas (sk. Rom. 7:15, 18).

Cik labi tu ievēro likumu? Noliekot malā jebkādas nodomus nopelnīt glābšanu ar likuma palīdzību, vai tava dzīve ir tāda, kurā “likuma taisnība” tiek piepildīta? Ja nē, tad kāpēc? Kādus izkropļotus attaisnojumus tu vai citi izmanto, lai pamatotu savu uzvedību? _____

Miesa vai gars

"Jo tie, kas ir pēc miesas, patur prātā miesīgo, bet tie, kas pēc Gara, – garīgo. Miesas saprašana ir nāve, bet Gara saprašana ir dzīvība un miers." (Rom. 8:5, 6) Pakavējies pie šiem pantiem. Kāda galvenā vēsts tajos izskan? Ko tie tev saka par to, kā tu pavadi savu dzīvi? _____

"Pēc" šeit ir lietots ar nozīmi "saskaņā ar" (grieķu val. "kata"). "Prāts" šeit nozīmē noskaņot prātu. Viena cilvēku grupa noskaņo savus prātus uz dabisko ilgu piepildīšanu, otra grupa noskaņo prātus uz garīgām lietām, lai sekotu Viņa pavēlēm. Tā kā prāts nosaka rīcību, abas grupas dzīvo un rīkojas atšķirīgi.

Ko miesīgais prāts nespēj darīt? Rom. 8:7, 8. _____

Noskaņot prātu uz miesas ilgām patiesībā nozīmē atrasties ienaidā pret Dievu. Cilvēks, kura prāts ir šādi noskaņots, nedomā par Dieva gribas darīšanu. Šāds cilvēks pat varbūt saceļas pret Viņu, atklāti pārkāpjot Viņa likumu.

Pāvils vēlas īpaši uzsvērt, ka, ja tu esi šķirts no Kristus, tad nav iespējams ievērot Dieva likumu. Pāvils atkal un atkal atgriežas pie šīs tēmas: lai arī cik ļoti viņš cenšas, viņš nevar paklausīt likumam, būdams šķirts no Kristus.

Pāvila īpašais nolūks bija pārliecināt jūdus, ka viņiem ir nepieciešams vairāk nekā viņu "Tora" (likums). Ar savu uzvedību viņi ir parādījuši, ka, neskatoties uz to, ka viņiem ir dievišķa atklāsme, viņi ir vainīgi tajos pašos grēkos kā pagāni (Rom. 2. nod.). Mācība no tā visa bija, ka viņiem ir vajadzīgs Mesija. Bez Viņa tie būtu grēka vergi, nespēdami izbēgt no tā pārvaldības.

Šī bija Pāvila atbilde tiem jūdiem, kas nevarēja saprast, kāpēc tas, ko Dievs viņiem bija iedevis Vecajā Derībā, vairs nebija pietiekams glābšanai. Pāvils atzina, ka tas, ko viņi bija darījuši, bija labi, bet viņiem bija arī jāpieņem Mesija, kas tagad bija atnācis.

Atskaties uz pēdējām 24 stundām savā dzīvē. Vai tie bija miesas vai Gara darbi? Ko tava atbilde stāsta par tevi? Ja miesas darbi, ko tev vajadzētu mainīt un kā tu to vari izdarīt? _____

Kristus tevī

Pāvils turpina savu tēmu, pretstatot divas iespējas, ar ko cilvēki saskaras un kā viņi dzīvo: vai nu saskaņā ar Garu – tas ir, Dieva Svēto Garu, kas mums ir apsolīts, vai arī saskaņā ar savu grēcīgo un miesīgo dabu. Viens vada uz mūžīgo dzīvi, otrs – uz mūžīgo nāvi. Vidusceļa nav. Vai kā Jēzus pats teica: "Kas nav ar mani, tas ir pret mani, un, kas ar mani nesavāc, tas izkaisa." (Mat. 12:30). Ir grūti izteikties skaidrāk kā šeit.

Izlasi Rom. 8:9-14. Kas ir apsolīts tiem, kas nodod sevi pilnībā Kristum? _____

Dzīve "miesā" ir pretstatīta dzīvei "Garā". Dzīvi "Garā" kontrolē Dieva Gars, Svētais Gars. Šajā nodaļā viņu sauc par Kristus Garu, varbūt tādā ziņā, ka Viņš ir Kristus pārstāvis, un caur Viņu Kristus mājō ticīgajā (Rom. 8:9, 10).

Šajos pantos Pāvils atgriežas pie līdzības, ko viņš izmantoja Rom. 6:1-11. Tēlaini izsakoties, kristībās "grēka miesa" – tas ir, miesa, kas kalpoja grēkam, – tiek iznīcināta. "Vecais cilvēks mūsos ir līdz ar Viņu krustā sists." (Rom. 6:6) Bet arī kristībās notiek ne tikai apglabāšana, bet arī augšāmcelšanās, kristītais cilvēks ceļas augšā jaunai dzīvei. Tas nozīmē nogalināt savu veco "es", tā ir izvēle, kas mums pašiem ir jāizdara katru dienu, katru brīdi. Dievs neiznīcina cilvēka brīvību. Pat pēc tam, kad vecais grēka cilvēks ir iznīcināts, vēl joprojām ir iespēja grēkot. Kolosiešiem Pāvils rakstīja: "Nomērdējiet sevī to, kas jūsos pieder zemei: netiklību, nešķīstību, kaisli, samaitāto iekāri un mantkāribu, kas ir elkdievība." (Kol. 3:5)

Tādējādi pēc atgriešanās vēl joprojām notiks cīņa pret grēku. Atšķirība ir tāda, ka cilvēkam, kurā mājō Gars, tagad ir dievišķs spēks uzvarai. Un, tā kā cilvēks ir tik neparastā veidā atbrīvots no grēka verdzības, viņam ir pienākums nekad vairs nekalpot grēkam.

Pakavējies pie domas, ka Dieva Gars, kas ir uzmodinājis Jēzu no nāves, ir tas pats, kas mājō mūsos, ja mēs Viņam ļaujām to darīt. Padomā par spēku, kāds mums šeit ir pieejams! Kas mums neļauj to izmantot tādā mērā, kā to vajadzētu? _____

Garīgā adopcija

Kā Pāvils apraksta jaunās attiecības Kristū? (Rom. 8:15). Kādu cerību mēs varam atrast šajā apsolījumā? Kā mēs to padarām reālu savā dzīvē?_____

Jaunās attiecības ir aprakstītas kā brīvība no bailēm. Verdzība nozīmē gūstu. Vergs dzīvo pastāvīgās bailēs no sava kunga. Viņš negūst neko no saviem ilgajiem kalpošanas gadiem.

Tā nav ar to, kas pieņem Jēzu Kristu. Pirmkārt, šāda persona kalpo brīvprātīgi. Otrkārt, kalpošana notiek bez bailēm, jo "pilnīga mīlestība aizdzen bailes" (1. Jāņa 4:18). Treškārt, adoptēts kā bērns, šāds cilvēks kļūst par bezgalīgi vērtīga mantojuma mantinieku.

"Gūsta gars tiek radīts, mēģinot dzīvot saskaņā ar burta reliģiju, cenšoties piepildīt likuma prasības pašiem savā spēkā. Mums ir cerība tikai tad, ja esam zem Ābrahāma derības, kas ir žēlastības derība ticībā Kristum Jēzum." (E. Vaitas komentārs "The SDA Bible Commentary", 6. sēj., 1077. lpp.)

Kas dod mums pārliecību, ka Dievs mūs patiešām pieņem kā bērnus? Rom. 8:16. _____

Gara iekšējā liecība apstiprina mūsu pieņemšanu. Lai gan nav droši vadīties tikai pēc jūtām, tie, kas ir sekojuši Vārda gaismai pēc savas labākās izpratnes, dzirdēs iekšēju apstiprinošu balsi, kas viņus pārliecinās, ka viņi ir pieņemti kā Dieva bērni.

Patiešām, Rom. 8:17 saka, ka mēs esam mantinieki. Tas ir, mēs esam daļa no Dieva ģimenes un kā mantinieki, kā bērni, mēs saņemam brīnišķīgu mantojumu no sava Tēva. Mēs to nenopelnām. Mums tas tiek piešķirts, pateicoties mūsu jaunajam statusam Dievā, statusam, kas mums piešķirts Viņa žēlastībā, kas mums ir kļuvis pieejams, pateicoties Jēzus nāvei mūsu labā.

Cik tuvu tu esi Kungam? Vai tu patiešām pazīsti Viņu, vai tikai zini par Viņu? Kādas izmaiņas tev ir jāizdara savā dzīvē, lai staigātu ciešāk ar savu Radītāju un Pestītāju? Kas tev traucē tās izdarīt un kāpēc?_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Glābšanas plāns nepiedāvā ticīgajiem no ciešanām un pārbaudījumiem brīvu dzīvi šaipus valstībai. Tieši pretēji, tas aicina viņus sekot Kristum pa to pašu pašreizējās un kauna ceļu. [...] Caur šādiem pārbaudījumiem un vajāšanām Kristus raksturs tiek izveidots un atklāts Viņa ļaudīs [...]. Līdzdalot Kristus ciešanas, mēs tiekam audzināti, disciplinēti un sagatavoti nākotnes godībai.” (“The SDA Bible Commentary”, 6. sēj., 568., 569. lpp.)

“Ķēde, kas ir nolaista no Dieva troņa, ir pietiekami gara, lai aizsniegtu visdziļākās aizas. Kristus ir spējīgs izcelt vislielāko grēcinieku no degradācijas bedres un nolikt tur, kur viņi tiks atzīti kā Dieva bērni, mantinieki līdz ar Kristu, lai iegūtu nemirstīgu mantojumu.” (E. Vaita “Liecības draudzei”, 7. sēj., 229. lpp.)

“Tas, ko godāja visas Debesis, nāca šajā pasaulē, lai, būdams cilvēka miesā cilvēces priekšgalā, apliecinātu kritušajiem eņģeļiem un nekritušo pasaulu iedzīvotājiem, ka ar dievišķu palīdzību, kas ir nodrošināta, ikviens var iet paklausības taku, ievērojot Dieva likumus. [...] Pestītājs ir samaksājis izpiršanas maksu par mums. Nevienam nav jābūt sātana verdzībā. Kristus stāv mūsu priekšā kā mūsu vispēcīgais palīgs.” (E. Vaita “Izmeklētās vēstis”, 1. sēj., 309. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi vēlreiz E. Vaitas citātus piektdienas pētījumus. Kādu cerību sev mēs varam gūt tajos? Vēl svarīgāk, kā mēs varam padarīt šos uzvaras apsolījumus reālus paši savā dzīvē? Ja mums ir tik daudz piedāvāts Kristū, kāpēc mēs vēl joprojām neesam sasnieguši tādu pilnību, kādu būtu varējuši sasniegt?

2. Kādos praktiskos veidos tu vari savu prātu ikdienā noskaņot uz “garīgo” (Rom. 8:5)? Ko tas nozīmē? Ko vēlas Gars? Ko tu tādu skaties, lasi vai domā, kas padara grūtāk to sasniegt?

3. Pakavējies vairāk pie domas, ka mēs lielajā cīņā esam vai nu vienā pusē, vai otrā, bez vidusceļa. Kāda ietekme ir šim aukstajam faktam? Kā šis svarīgās patiesības izpratnei vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu un to, kādu izvēli izdarām pat “mazās” lietās?

APSOĻĪJUMA BĒRNI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 9. nodaļa.

ATMIŅAS PANTS:

“Tā nu Dievs, kuru grib, to apžēlo un, kuru grib, to nocietina.” (Rom. 9:18)

“Kā ir rakstīts: Jēkabu es iemīlēju, bet Ēsavu ienīdu. [...] Jo Mozum viņš saka: es apžēlošos par to, par ko apžēlošos, un, kam gribu līdzjust, tam jutīšu līdzī.” (Rom. 9:13-15)

Ro Pāvils šeit runā? Kā ir ar cilvēka brīvību izvēlēties, bez kā nav lielas jēgas, kam mēs ticam? Vai mums nav brīvība atmest Dievu? Vai arī šie panti māca, ka noteikti cilvēki ir izvēlēti glābšanai un citi pazušanai, neskatoties uz viņu personīgo izvēli?

Atbilde, kā parasti, ir atrodama, apskatot plašāk, ko Pāvils pasaka. Pāvils izsaka argumentu virkni, kurā viņš mēģina parādīt Dieva tiesības izvēlēties tos, ko Viņš grib izmantot kā Savus “izraudzītos”. Galu galā Dievs ir tas, kurš nes galējo atbildību par evaņģelizāciju pasaulē. Kāpēc tad Viņš nevar izvēlēties par saviem darbiniekiem, ko vien Viņš vēlas? Kamēr Dievs nenogriež nevienam glābšanās iespēju, šāda rīcība no Dieva puses nav pretēja brīvās gribas principiem. Pat vēl svarīgāk, tā nav pretēja lielajai patiesībai, ka Kristus ir nomiris par visiem cilvēkiem, un Viņa ilgas bija, lai ikvienam būtu glābšana.

Kamēr mēs atceramies, ka Rom. 9. nodaļa nerunā par personīgu glābšanu, bet par aicinājumu darīt noteiktu darbu, tas nesagādā nekādas grūtības.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. decembrī.

Pāvila nasta

“Jūs man būsiet priesteru valsts un svēta tauta! – saki šos vārdus Israēla dēliem!” (2. Moz. 19:6)

Dievam ir vajadzīgi misionāri, lai nestu evaņģēliju pasaulē, kas ir iegrimusi pagānismā, tumsā un elkdievībā. Viņš izvēlējās israēliešus un atklāja Sevi viņiem. Viņš plānoja, lai viņi kļūtu par paraugtautu un tādējādi piesaistītu citus patiesajam Dievam. Dieva nolūks bija, ka caur Viņa rakstura atklāsmi Israēlam pasaulei vajadzēja tikt vilktai pie Viņa. Caur upurēšanas kalpošanas mācību Kristus tika paaugstināts tautu priekšā, un visi, kas paceļ acis uz Viņu, dzīvos. Augot israēliešu skaitam, vairojoties tā svētībām, viņiem bija jāpaplašina savas robežas, kamēr viņu valsts aptver visu pasauli.

Izlasi Rom. 9:1-12. Kādu domu par uzticību Dievam cilvēcisku neveiksmju vidū Pāvils šeit izsaka? _____

Pāvils veido argumentu rindu, kurā viņš grib parādīt, ka Israēlam dotie apsolījumi nav pilnībā cietuši neveiksmi. Ir atlikums, caur ko Dievs vēl joprojām vēlas strādāt. Lai pamatotu domu par atlikumu, Pāvils atskatās Israēla vēsturē. Viņš parāda, ka Dievs ir vienmēr izvēlējies: (1) Dievs neizvēlējās visu Ābrahāma sēklu Savai derībai, bet tikai Īzaka līniju. (2) Viņš neizvēlējās visus Īzaka pēcnācējus, bet tikai Jēkaba.

Ir arī svarīgi ieraudzīt, ka ģenētiskais mantojums jeb izcelsme negarantē glābšanu. Tev varbūt ir pareizās asinis, pareizā ģimene vai pat pareizā draudze, un tomēr tu vari būt pazudis un atrasties ārpus apsolījuma. Ticība, kas darbojas mīlestībā, ir tā, kas atklāj, kuri ir “apsolījuma bērni” (Rom. 9:8).

Pārdomā frāzi Rom. 9:6: “Ne jau visi, kas cēlušies no Israēla, ir Israēls.” Kādu svarīgu vēsti mēs šeit varam atrast sev kā adventisti, kam daudzos veidos ir tāda pati loma mūsu laikos, kāda bija senajam Israēlam toreiz? _____

Izraudzīti

“Nevis pēc darbiem, bet pateicoties tam, kas aicinājis, – Rebekai tika sacīts: vecākais kalpos jaunākajam, kā ir rakstīts: Jēkabu es iemilēju, bet Ēsavu ienīdu.” (Rom. 9:12, 13)

Kā teikts šīs nedēļas ievadā, nav iespējams saprast pareizi Rom. 9. nodaļu, kamēr mēs neatzīstam, ka Pāvils nerunā par personīgu glābšanu. Viņš šeit runā par īpašajām lomām, kurām Dievs aicina noteiktus cilvēkus. Dievs gribēja, lai Jēkabs būtu to ļaužu priekštecis, kas būs Viņa īpašais evaņģelizācijas instruments pasaulē. Šajos pantos nav pateikts, ka Ēzavs nevarēja tikt glābts. Dievs gribēja viņu glābt – tikpat ļoti kā visus citus cilvēkus.

Izlasi Rom. 9:14, 15. Kā mēs saprotam šos vārdus iepriekš lasītajā kontekstā?

Atkal Pāvils nerunā par personīgu glābšanu, jo šajā jomā Dievs izplata žēlastību uz visiem, tā kā Viņš “grib, lai visi cilvēki tiktu glābti un nāktu pie patiesības atzīšanas”. (1. Tim. 2:4) “Dieva glābēja žēlastība ir atspīdējusi visiem cilvēkiem.” (Tit. 2:11) Bet Dievs var izvēlēties tautas noteiktām lomām un, lai gan viņi var atteikties ieņemt šīs lomas, viņi nevar neļaut Dievam to izvēlēties. Nav svarīgi, cik ļoti Ēsavs to būtu gribējis, viņš nevarēja kļūt par Mesijas priekštecī, ne arī par izredzēto tautu.

Tā nebija patvaļīga izvēle no Dieva puses, ne arī dievišķs dekrēts, kas Ēsavu izslēgtu no glābšanas. Dieva žēlastības dāvanas caur Kristu ir brīvi pieejamas visiem. Mēs visi esam izraudzīti glābšanai, nevis pazušanai (Ef. 1:4, 5; 2. Pēt. 1:10). Tā ir mūsu pašu izvēle, nevis Dieva iegriba, kas neļauj mums saņemt mūžīgās dzīvības apsolījumu Kristū. Jēzus nomira par katru cilvēku. Tajā pašā laikā Dievs Savā Vārdā ir uzrakstījis noteikumus, pēc kuriem katra dvēsele tiks izraudzīta mūžīgai dzīvei – ticībai Kristū, kas vada taisnoto grēcinieku pie paklausības.

It kā neviens cits pat neeksistētu, tu esi izraudzīts glābšanai Kristū vēl pirms pasaules radīšanas. Tas ir tavs aicinājums, tava izredzētība, caur Jēzu Dievs tev ir devis visu. Kāda priekštiesība, kāda cerība! Visu pārdomājot, kāpēc viss cits nobāl šī apsolījuma priekšā? Kāpēc būtu vislielākā traģēdija ļaut grēkam, savam “es” un miesai atņemt tev visu, kas tev ir apsolīts Jēzū? _____

Noslēpumi

“Jo manas domas nav jūsu domas un jūsu gaitas nav manas gaitas,” saka Kungs. „Cik augstākas debesis par zemi, tik augstākas ir manas gaitas par jūsu gaitām un manas domas par jūsu domām.” (Jes. 55:8, 9).

Izlasi Rom. 9:17-24. Ņemot vērā, ko mēs līdz šim esam lasījuši, kā mums jāsaprot šeit izteiktā Pāvila doma? _____

Izturoties pret Ēģipti iziešanas laikā tā, kā Dievs to darīja, Viņš darbojās cilvēces glābšanas labā. Dieva atklāsmei Ēģiptes mocībās un Viņa tautas atbrīvošanā bija jāparāda ēģiptiešiem, kā arī citām tautām, ka Israēla Dievs patiesām ir patiesais Dievs. Tas bija paredzēts kā aicinājums tautām atmett savus dievus un nākt un pielūgt Viņu.

Faraons acīmredzot jau bija izdarījis savu izvēli pret Dievu, tā ka, nocietinot viņa sirdi, Dievs nebija nogriezis viņam glābšanas iespēju. Nocietināšanās bija pret aicinājumu ļaut Israēlam iet, nevis pret Dieva aicinājumu faraonam pieņemt glābšanu personīgi. Kristus nomira par faraonu, tieši tāpat kā par Mozu, Āronu un pārējiem Israēla bērniem.

Izšķirošais visā šajā ir tas, ka kritušiem cilvēkiem ir šaurs skatījums uz pasauli, realitāti un Dievu, kā arī uz to, kā Viņš darbojas pasaulē. Kā mēs varam gaidīt, ka sapratīsim visus Dieva ceļus, ja dabas pasaulē, visur, kur mēs griežamies, ir noslēpumi, ko mēs nesaprotam? Galu galā tikai pēdējos 171 gados ārsti ir sapratuši, ka mazgāt rokas pirms operācijas veikšanas ir laba doma! Mēs esam bijuši iestiguši lielā nezināšanā. Un, kas zina, ja laiks turpināsies, ko vēl nākotne atklās tādu, kas parādīs, cik dziļā nezināšanā mēs esam iestiguši šodien?

Mēs noteikti ne vienmēr saprotam Dieva ceļus, bet Jēzus nāca, lai atklātu mums, kāds ir Dievs (Jāņa 14:9). Kāpēc tad visos dzīves noslēpumos un negaidītajos notikumos ir tik svarīgi kavēties pie Kristus rakstura un ko Viņš ir atklājis mums par Dievu un par Viņa mīlestību pret mums? Kā Dieva rakstura pazīšana var palīdzēt mums palikt uzticīgiem pārbaudījumu vidū, kas liekas tik netaisni un negodīgi? _____

Ammi: “Mani ļaudis”

Rom. 9:25 Pāvils citē Hoz. 2:23, un Rom. 9:26 viņš citē Hoz. 1:10. Konteksts ir tāds, ka Dievs pamācīja Hozeju apņemt “netiku sievu” (Hoz. 1:2, RV) kā ilustrāciju Dieva attiecībām ar Israēlu, jo tauta bija sekojusi svešiem dieviem. Šajā laulībā dzimušajiem bērniem tika doti vārdi, kas norādīja uz to, ka Dievs atmet un soda elkdievīgo Israēlu. Trešā bērna vārds bija Loammi (Hoz. 1:9), kas burtiski nozīmē: “Nav mani ļaudis.”

Tomēr visa tā vidū Hozeja paredzēja, ka nāks diena, kad pēc Viņa ļaužu sodīšanas Dievs atjaunos viņu veiksmi, atņems viņiem viltus dievus un slēgs derību ar viņiem (sk. Hoz. 2:11-19). Tad tie, kas bija Loammi, “nav mani ļaudis”, kļūs par Ammi, “mani ļaudis”.

Pāvila dienās Ammi bija “ne tikai no jūdiem, arī no pagāniem” (Rom. 9:24). Kāda skaidra un spēcīga evaņģēlija prezentācija, – evaņģēlija, kas jau no sākuma bija domāts visai pasaulei. Nav brīnums, ka mēs kā adventisti piedalāmies aicinājumā no Atkl. 14:6: “Un es ieraudzīju citu eņģeli lidojam augstu debesīs. Viņam bija dots sludināt mūžīgo evaņģēliju zemes iedzīvotājiem – ikvienai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm.” Mūsdienās, tāpat kā Pāvila dienās un kā senā Israēla dienās, labā glābšanas vēsts ir jāizplata visā pasaulē.

Izlasi Rom. 9:25-29. Ievēro, cik daudz Pāvils citē Veco Derību, lai izteiktu savu domu par to, kas notika viņa dienās. Kāda ir galvenā vēsts, kas atrodama šajos pantos? Kāda cerība šeit ir piedāvāta lasītājiem? _____

Fakts, ka daži no Pāvila radniekiem atmata evaņģēlija aicinājumu, deva viņam “nemitīgas bēdas un lielas sirds sāpes” (Rom. 9:2). Bet šeit vismaz bija atlikums. Dieva apsolījumi necieš neveiksmi pat tad, kad tas notiek ar cilvēku solījumiem. Cerība, kāda mums var būt, ir, ka beigās Dieva apsolījumi tiks piepildīti, un, ja mēs pieņemsim šos apsolījumus savai dzīvei, tie tiks piepildīti arī mūsos.

Cik bieži cilvēki tevi ir pievīluši? Cik bieži tu esi pievīlis sevi un citus? Varbūt biežāk, nekā tu vari saskaitīt? Kādas mācības tu vari mācīties no šīm neveiksmēm par to, uz ko būtu jābalstās tavai vislielākajai uzticībai? _____

Klupšana

"Ko nu sacīsim? Pagāni, kas nav dzinušies pēc taisnības, ir saņēmuši taisnību – taisnību, kas ir no ticības. Bet Israēls, pēc taisnības bauslības dzīdamies, nav bauslību sasniedzis. Kādēļ? Tādēļ, ka viņi to darīja nevis ticībā, bet darbos, un tie ir paklupuši pret klupšanas akmeni." (Rom. 9:30-32) Kāda ir šeit izteiktā vēsts un, vēl svarīgāk, kā mēs varam paņemt šo vēsti, kas ir uzrakstīta noteiktā laikā un vietā, un attiecināt tās principus uz mums šodien? Kā mēs varam izvairīties no tādu pašu kļūdu pieļaušanas mūsu kontekstā, kādu daži israēlieši izdarīja toreiz? _____

Vārdos, ko nav iespējams pārprast, Pāvils paskaidro saviem radniekiem, ka viņi palaiž garām kaut ko tādu, ko Dievs vēlas viņiem dot; vēl vairāk – tas ir kaut kas tāds, pēc kā viņi patiesībā jau dzenas, bet neiegūst.

Interesanti, ka pagāni, ko Dievs bija pieņēmis, pat necīnījās pēc šādas pieņemšanas. Kad tos aizsniedza evaņģēlija vēsts, viņi bija nodevušies savām interesēm un mērķiem. Aptvēruši tā vērtību, viņi to pieņēma. Dievs pasludināja viņus par taisniem, jo viņi bija pieņēmuši Jēzu Kristu kā savu Vietnieku. Tas bija ticības darbs.

Problēma ar israēliešiem bija tā, ka viņi bija paklupuši pār klupšanas akmeni (sk. Rom. 9:33). Daži, bet ne visi, atteicās pieņemt Jēzu no Nācaretes kā savu Mesiju, ko sūtījis Dievs. Viņš nebija tāds, kādu viņi bija gaidījuši, tāpēc, kad Mesija atnāca, Viņam uzgriezta muguru.

Pirms šī nodaļa beidzas, Pāvils citē vēl kādu Vecās Derības pantu: "Kā ir rakstīts: redzi, Es lieku Ciānā klupšanas akmeni un piedauzības klinti; bet, kas tic uz Viņu, nepaliks kaunā." (Rom. 9:33) Šajā pantā Pāvils atkal parāda, cik izšķiroša ir patiesa ticība glābšanas plānā (sk. arī 1. Pēt. 2:6-8). Piedauzības klints? Un tomēr, kas Viņam tic, nepaliks kaunā? Jā, daudziem Jēzus ir klupšanas akmens, bet tiem, kas Viņu pazīst un mīl Viņu, Viņš ir cita veida klints: "Mana glābiņa klints." (Ps. 89:26)

Vai esi kādreiz piedzīvojis Jēzu kā "klupšanas akmeni" vai kā "piedauzības klinti"? Ja jā, tad kā? Tas ir, ko tu darīji tādu, kas tevi ieveda šādā situācijā? Kā tu no tās izkļuvi un ko tu iemācījies tādu, lai, cerams, nekad vairs nenonāktu līdzīga veida pretrunīgās attiecībās ar Jēzu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Lielā cīņa" nodaļu "Vēlākie angļu reformatori", 261., 262. lpp., grāmatā "The SDA Encyclopedia" nodaļu "Ticība un darbi", 530., 531. lpp., "The SDA Bible Commentary", 1. sēj., Elenas Vaitas komentārs 1099., 1100. lpp.

"Ir cilvēku un ļaužu izredzētība, vienīgā izredzētība Dieva Vārdā, kur cilvēks ir izredzēts, lai tiktu glābts. Daudzi ir skatījušies uz galu, domādami, ka viņi noteikti ir izredzēti Debesu svētlaimei, bet tā nav tāda izredzētība, ko atklāj Bībele. Cilvēks ir izredzēts, lai ar bailēm un drebēšanu gādātu par savu glābšanu. Viņš ir izredzēts aplikt bruņas, lai cīnītos labo ticības cīņu. Viņš ir izredzēts lietot līdzekļus, ko Dievs ir nolīcis viņa sniedzamības robežās, lai karotu pret katru nespētu kārību, kamēr sātans spēlē dzīvības spēli par viņa dvēseli. Viņš ir izredzēts būt modrs lūgšanā, meklēt Rakstos un izvairīties no padošanās kārdināšanām. Viņš ir izredzēts, lai viņam būtu nepārtraukta ticība. Viņš ir izredzēts būt paklausīgs katram vārdam, kas nāk no Dieva mutes, lai viņš būtu ne tikai klausītājs, bet vārda darītājs. Šī ir Bībeles izredzētība." (Elena Vaita "Testimonies to Ministers and Gospel Workers", 453., 454. lpp.)

"Neviens mirstīgs prāts nevar pilnībā aptvert Bezgalīgā raksturu un darbus. Mēs nevaram izzināt Dievu ar pētišanu. Pat visstiprākajiem un visaugstāk izglītotajiem prātiem, kā arī visvājākajiem un visnezinošākajiem, šai svētajai Būtnei ir jāpaliek tērptai noslēpumā. Bet, lai gan "tumši padebeši apkārt Viņam, taisnība un tiesa Viņa troņa pamats" (Ps. 97:2). Mēs varam tik tālu aptvert Viņa rīcību ar mums, kā saprast neierobežoto žēlastību, kas apvienota ar bezgalīgo spēku. Mēs varam saprast tik daudz no Viņa nodomiem, cik esam spējīgi aptvert. Pāri tam mēs vēl joprojām varam uzticēties visvarenajai Rokai, Sirdij, kas ir mīlestības pilna." (Elena Vaita "Audzināšana", 169. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ir kristieši, kas māca, ka Dievs dažus ir izvēlējis glābšanai pat pirms piedzimšanas, bet citus – pazušānai. Tādā gadījumā, ja tev ir gadījies būt vienam no tiem, ko Dievs Savā bezgalīgajā mīlestībā un gudrībā ir iepriekš nolēmis būt pazudušam, tad nav svarīgi, ko tu dari, jo jebkurā gadījumā esi nolemts bojāejai – ko daudzi cilvēki uzskata par degšanu elles ugunīs mūžīgi. Citiem vārdiem, nevis pateicoties mūsu izvēlei, bet Dieva plānam daži ir nolemti dzīvot bez glābjošām attiecībām ar Jēzu šajā dzīvē – lai nākamo dzīvi pavadītu, mūžīgi degot elles ugunīs. Kā šis skatījums ir pretstatā mūsu izpratnei par šiem jautājumiem?

2. Kā tu redzi Septītās dienas adventistu draudzi un tās aicinājumu mūsdienu pasaulē, paralēli salīdzinot ar senā Israēla lomu senatnē? Kas ir līdzīgs un kas – atšķirīgs? Kādā ziņā mums veicas labāk? Vai varbūt mēs rīkojamies sliktāk?

IZREDZĒTIE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 10., 11. nodaļa.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad nu es jautāju: vai Dievs savu tautu ir atstūmis? Nu, protams, ne! Jo arī es esmu israēlietis, Ābrahāma pēcnācējs, no Benjāmīna cilts.” (Rom. 11:1)

Šīs nedēļas tēma aptver Rom. 10. un 11. nodaļu, īpaši pievēršoties 11. nodaļai. Ir svarīgi lasīt abas nodaļas kopā, lai turpinātu sekot Pāvila domu gaitai.

Šīs abas nodaļas ir bijušas un paliek daudzu diskusiju centrālais jautājums. Tomēr viens jautājums no tā visa kļūst skaidrs: Dieva mīlestība pret cilvēci un Viņa lielās ilgas redzēt cilvēci glābtu. Nevienam netiek atmests, lai saņemtu glābšanu. Rom. 10. nodaļa ļoti skaidri pasaka, ka “nav atšķirības starp jūdu un grieķi” (Rom. 10:12) – visi ir grēcinieki un visiem ir vajadzīga Dieva žēlastība, kas pasaulē dota caur Jēzu Kristu. Šī žēlastība nāk pie visiem – nevis pēc tautības, ne arī pēc dzimšanas apstākļiem un ne pēc likuma darbiem, bet tikai ticībā Jēzum, kas ir nomiris kā Vietnieks par grēciniekiem, par visiem un visur. Lomas var mainīties, bet glābšanas pamata plāns nemainās.

Pāvils turpina šo tēmu 11. nodaļā. Kā iepriekš teikts, ir svarīgi šeit saprast, ka tad, kad Pāvils runā par izredzētību un aicināšanu, runa nav par glābšanu. Jautājums ir par lomu Dieva plānā, lai aizsniegtu pasauli. Nevienam nav atmests, lai iegūtu glābšanu. Tas tā nekad nav bijis. Tā vietā pēc krusta notikumiem un pēc pagānu iepazīstināšanas ar evaņģēliju, īpaši caur Pāvilu, agrīnā ticīgo kustība – gan jūdu, gan pagānu – apvilka pasaules evaņģelizācijas apmetni.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. decembrī.

Kristus un likums

Izlasi Rom. 10:1-4. Paturot prātā visu, kas ir noticis pirms tam, kāda vēsts šeit ir izteikta? Kā mēs šodien varam būt briesmās, cenzdamies "celt paši savu taisnību"? _____

Burta kalpība var ieņemt daudzas formas, dažas no tām ir viltīgākas nekā citas. Burta kalpības slazdā iekrīt tie, kas skatās uz sevi, uz saviem labajiem darbiem, uz savu uzturu, uz to, cik stingri viņi ievēro sabatu, uz visām sliktajām lietām, ko viņi nedara, vai uz labajām lietām, ko viņi ir sasnieguši – pat ar vislabākajiem nodomiem. Katru mirkli mūsu dzīvē priekšplānā ir jābūt Dieva svētumam salīdzinājumā ar mūsu grēcīgumu. Tas ir visdrošākais veids, kā pasargāt sevi no tāda veida domāšanas, kas vada cilvēkus meklēt "savu taisnību", kas ir pretēja Kristus taisnībai.

Rom. 10:4 ir svarīgs pants, kas izsaka visas Pāvila vēsts romiešiem būtību. Vispirms mums ir jāzina konteksts. Daudzi jūdi centās "celt paši savu taisnību" un meklēt "taisnību, kas nāk no bauslības" (Rom. 10:5). Bet līdz ar Mesijas nākšanu tika atklāts patiesais taisnības ceļš. Taisnība tiek piedāvāta visiem, kas nostiprina savu ticību Kristū. Viņš bija tas, uz ko norādīja senā ceremoniālā sistēma.

Pat ja kāds šeit likuma definīcijā iekļauj desmit baušļus, tas nenozīmē, ka desmit baušļi ir atcelti. Morāles likums norāda uz mūsu grēkiem, mūsu kļūdām, mūsu nepilnībām un tādējādi vada mūs pie mūsu vajadzības pēc Glābēja, mūsu vajadzības pēc piedošanas, mūsu vajadzības pēc taisnošanas – ko var atrast tikai Jēzū. Šajā ziņā Kristus ir likuma "gals", jo likums vada mūs pie Viņa un Viņa taisnības. Vārds "gals" grieķu valodā šeit ir "telos", ko var tulkot arī kā "mērķis" vai "nolūks". Kristus ir likuma galējais nolūks; likumam ir jāvada mūs pie Jēzus.

Saskatīt šajā pantā mācību, ka desmit baušļi – jeb īpaši ceturtais bauslis (ko šie cilvēki patiesībā domā) – ir atcelti, nozīmē izdarīt secinājumu, kas ir lielā mērā pretējs tam, ko māca Pāvils un Jaunā Derība.

Vai esi kādreiz lepojies ar to, cik esi labs, īpaši salīdzinājumā ar citiem? Varbūt tu esi "labāks", bet nu un? Salīdzini sevi ar Kristu un tad padomā, cik labs tu patiesībā esi. _____

Žēlastībā izredzēts

Izlasi Rom. 11:1-7. Kādu vispārējo mācību šie panti skaidri un nepārprotami noliedz? _____

Pirmajā atbildes daļā uz jautājumu "Vai Dievs savu tautu ir atstūmis?" Pāvils norāda uz atlikumu, žēlastībā izredzētu, kā pierādījumu, ka Dievs nav atstūmis Savus ļaudis. Glābšana ir atvērta visiem, kas to pieņem, gan jūdām, gan pagānam.

Jāatceras, ka tie, kas vispirms pievērsās kristietībai, visi bija jūdi, piemēram, grupa, kas atgriezās Vasarsvētku dienā. Bija vajadzīga īpaša atklāsme un brīnums, lai pārliecinātu Pēteri, ka pagāniem ir līdzvērtīga piekļuve Kristus žēlastībai (Ap.d. 10, salīdzini Ap.d. 15:7-9) un ka evaņģēlijs ir jāaiznes arī viņiem.

Izlasi Rom. 11:7-10. Vai Pāvils pasaka, ka Dievs ar nolūku padarīja aklus uz glābšanu daļu no Israēla tautas, kas atmeta Jēzu? Kas nepareizs ir šajā idejā?

Rom. 11:8-10 Pāvils citē no Vecās Derības, ko jūdi uzskatīja par autoritatīvu. Panti, ko Pāvils citē, attēlo Dievu kā tādu, kas dod Israēlam miega garu, neļaujot viņiem redzēt un dzirdēt. Vai Dievs padara aklas cilvēku acis, lai neļautu viņiem redzēt gaismu, kas viņus vestu pie glābšanas? Nekad! Šie panti ir jāsaprot mūsu Rom. 9. nodaļas skaidrojuma gaismā. Pāvils nerunā par individuālu glābšanu, jo Dievs neatmet nevienu grupu kopumā, lai saņemtu glābšanu. Jautājums šeit, kā tas ir bijis līdz šim, ir par lomu, ko šie cilvēki ieņēma Viņa darbā.

Kas nepareizs ir domā, ka Dievs atmet visu grupu kopumā, neļaujot iegūt glābšanu? Kāpēc tas ir pretējs visai evaņģēlija mācībai, kas savā būtībā parāda, ka Kristus ir nomiris, lai glābtu visus cilvēkus? Kā, piemēram, jūdu gadījumā, šī doma ir vadījusi pie traģiskiem rezultātiem? _____

Dabisks atzars

Izlasi Rom. 11:11-15. Kādu lielu cerību Pāvils atklāj šajos pantos? _____

Šajos pantos mēs atrodam divus paralēlus izteicienus: (1) "viņu [israēliešu] pilnums" (Rom. 11:12) un (2) "viņu [israēliešu] pieņemšana" (Rom. 11:15). Pāvils redzēja, ka pazemošana un atstumšana ir tikai īslaicīga un tai sekos pilnums un pieņemšana. Šī ir Pāvila otrā atbilde uz jautājumu, kas uzdots šīs nodaļas sākumā: "Vai Dievs savu tautu ir atstūmis?" Tas, kas liekas kā atstumšana, ir tikai īslaicīga situācija.

Izlasi Rom. 11:16-24. Ko Pāvils mums šeit pasaka? _____

Pāvils pielīdzina uzticīgo atlikumu Israēlā cēlam olīvkokam, kuram ir nolauzti daži zari (neticīgie) – ilustrācija, ko viņš izmanto, lai pierādītu, ka "Dievs nav atmetis savus ļaudis" (Rom. 11:2). Saknes un stumbrs vēl joprojām ir dzīvs.

Šajā kokā ticīgie pagāni ir uzpotēti. Bet viņi gūst enerģiju un dzīvību no saknēm un stumbra, kas aino ticīgo Israēlu.

Tas, kas notika ar tiem, ko Jēzus atmeta, varēja notikt arī ar ticīgajiem pagāniem. Bībele nemāca mācību "vienreiz glābts, uz visiem laikiem glābts". Tieši tāpat, kā glābšana ir brīvi pieejama, to var arī brīvi atnest. Lai gan mums ir jābūt uzmanīgiem, domājot, ka vienmēr, kad mēs krītam, esam atkrituši no glābšanas, vai arī ka mēs neesam glābti, ja neesam pilnīgi, mums ir jāizvairās arī no otra grāvja – no domas, ka, ja vien Dieva žēlastība mūs apklāj, nekas, ko mēs darām un izvēlamies, nevar mums atņemt nodrošināto glābšanu. Beigās tikai tie, kas "neatlaidīgi paliek Viņa laipnībā" (Rom. 11:22), būs glābti.

Neviens ticīgais nevar lielīties ar savu labestību vai justies pārāks par saviem līdzcilvēkiem. Mēs glābšanu sev nenopelnījām, tā bija dāvana. Krusta priekšā, Dieva svētuma standarta priekšā, mēs visi esam vienlīdzīgi: grēciniekiem ir nepieciešama dievišķā žēlastība, grēciniekiem ir nepieciešams svētums, kas var piederēt mums tikai žēlastībā. Mums pašiem nav nekā, ar ko lielīties; mēs varam lielīties tikai par Jēzu un to, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā, nākot šajā pasaulē cilvēka miesā, ciešot mūsu ciešanas, mirstot par mūsu grēkiem, piedāvājot mums paraugu tam, kā mums vajadzētu dzīvot un apsolut mums spēku dzīvot šādu dzīvi. Visā tajā mēs esam pilnībā atkarīgi no Viņa, jo bez Viņa mums nebūtu nekādas cerības pāri tam, ko piedāvā šī pasaule.

Viss Israēls būs glābts

Izlasi Rom. 11:25-27. Kādus lielus notikumus Pāvils šeit paredz? _____

Kristieši jau gadsimtiem ilgi ir diskutējuši un debatējuši par Rom. 11:25-27. Dažas domas tomēr ir skaidras. Iesākumam viss saturs šeit ir tas, ka Dievs mēģina aizsniegt jūdu tautu. Tas, ko Pāvils saka, nāk kā atbilde uz jautājumu, kas uzdots nodaļas sākumā: "Vai Dievs savu tautu ir atstūmis?" Viņa atbilde, protams, ir nē, un viņa skaidrojums ir, ka 1) aklums (grieķu val. "porosis", "cietums") ir tikai "daļējs" un (2) tas ir tikai uz laiku, "kad visas tautas (pagānu pilnums – NKJV) būs nākušas pie Dieva".

Ko nozīmē "pagānu pilnums"? Daudzi šajā frāzē saskata veidu, kā izteikt evaņģēlija uzdevuma piepildīšanos, kurā visa pasaule dzird evaņģēliju. "Pagānu pilnums" ir ienācis, kad evaņģēlijs ir pasludināts visām tautām. Israēla ticība, atklājusies Kristū, ir kļuvusi universāla. Evaņģēlijs ir pasludināts visai pasaulei. Jēzus nākšana ir tuvu. Šajā brīdī arī daudzi jūdi sāk nākt pie Jēzus.

Vēl viens grūts jautājums ir, ko nozīmē "viss Israēls būs glābts" (Rom. 11:26). To nevajadzētu izskaidrot tā, ka katrs jūds beigu laikā ar kādu dievišķu dekrētu būs glābts. Raksti nevienā vietā nemāca universālumu, ne attiecībā uz visu cilvēci, ne arī uz kādu īpašu grupu. Pāvils cerēja glābt "dažus no viņiem" (Rom. 11:14). Daži pieņēma Mesiju, citi viņu atmēta, kā tas ir ar visām ļaužu grupām.

Komentējot Rom. 11. nodaļu, Elena Vaita runā par laiku "evaņģēlija pasludināšanas noslēgumā", kad "daudzi jūdi [...] ticībā pieņems Kristu kā savu Glābēju". ("Apustuļu darbi", 381. lpp.)

"Mūsu pasaulē ir jātiek padarītam varenam darbam. Kungs ir paziņojis, ka pagāni tiks sapulcināti, un ne tikai pagāni, bet arī jūdi. Starp jūdiem ir daudzi, kas atgriezīsies, un caur ko mēs redzēsim Dieva glābšanu atspīdam kā degošu lampu. Jūdi ir visur, un viņiem ir jāaiznes tagadējās patiesības gaisma. Starp viņiem ir daudzi, kas nāks pie gaismas un kas ar brīnišķīgu spēku pasludinās Dieva likuma nemainīgumu." ("Evaņģelizācija", 578. lpp.)

Atvēli laiku, lai pārdomātu kristīgās ticības jūdu saknes. Kā rūpīga jūdu reliģijas izpēte var palīdzēt tev labāk saprast tavu kristīgo ticību? _____

Grēcinieku glābšana

Pāvila mīlestība uz savu tautu ir skaidri redzama Rom. 11:25-27. Cik smagi viņam droši vien bija tas, ka viņa tautieši cīnījās pret viņu un pret evaņģēlija patiesību. Un tomēr visā tajā viņš vēl joprojām ticēja, ka daudzi redzēs Jēzu kā Mesiju.

Izlasi Rom. 11:28-36. Kā Pāvils parāda Dieva mīlestību ne tikai pret jūdiem, bet pret visu cilvēci? Kā viņš šeit izsaka pārsteidzošo un noslēpumaino Dieva žēlastības spēku? _____

Lai gan ir atklāta atšķirība starp jūdiem un pagāniem, viens jautājums, pateicoties Rom. 11:28-36, ir skaidrs: pār grēciniekiem izlējusies Dieva žēlastība un mīlestība. Pat vēl pirms pasaules radīšanas Dieva plāns bija glābt cilvēci un izmantot cilvēkus, pat tautas, kā instrumentus Savās rokās, lai piepildītu Savu dievišķo gribu.

Rūpīgi un ar lūgšanām izlasi Rom. 11:31. Kādu svarīgu domu mums vajadzētu paņemt no šī panta par mūsu liecību, ne tikai jūdiem, bet visiem cilvēkiem, ar ko mēs nonākam saskarē? _____

Nav šaubu – ja kristīgā draudze cauri gadsimtiem būtu labāk izturējusies pret jūdiem, daudz vairāk cilvēku būtu varējuši nākt pie Mesijas. Lielā atkrišana pirmajos gadsimtos pēc Kristus un ārkārtējā kristietības paganizācija – tai skaitā septītās dienas sabata atmešana un aizstāšana ar svētdienu – noteikti nepadarīja to vieglāku jūdam, kurš varbūt tika vilkts pie Jēzus.

Cik tāpēc svarīgi, ka visi kristieši, saprotot žēlastību, kas viņiem ir dota Jēzū, parāda šo žēlastību citiem. Mēs nevaram būt kristieši, ja to nedarām (sk. Mat. 18:23-35).

Vai ir kāds, kam tev vajadzētu parādīt žēlastību, kas varbūt to nav pelnījis? Kāpēc neparādīt šim cilvēkam šo žēlastību, lai arī cik grūti to būtu izdarīt? Vai tas nav tas, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā "Apustuļu darbi" nodaļas "Sinedrija priekšā", 77.–79. lpp., "No vajātāja līdz māceklim", 112.–114. lpp., "Rakstīts no Romas", 474., 475. lpp.; grāmatā "Evaņģelizācija" nodaļu "Katoļu aizsniegšana", 573.–577. lpp.; grāmatā "Izmeklētas vēstis", 1. sēj., "Ko sludināt un ko nesludināt", 155., 156. lpp.

"Neskatoties uz Israēla kā tautas neveiksmi, starp viņiem palika uzticīgais atlikums, kam vajadzēja tikt glābtam. Glābēja nākšanas laikā bija uzticīgi vīri un sievas, kas bija ar prieku pieņēmuši Jāņa Kristītāja vēsti un caur to tika vadīti no jauna pētīt pravietojumus par Mesiju. Kad tika nodibināta pirmā kristīgā draudze, tā sastāvēja no šiem uzticīgajiem jūdiem, kas atzina Jēzu no Nācaretes kā to, pēc kura nākšanas viņi bija ilgojušies." (Elena Vaita "Apustuļu darbi", 376., 377. lpp.)

"Starp jūdiem ir daži, kas, līdzīgi Saulam no Tarsas, ir spēcīgi Rakstos, un viņi ar brīnīšķīgu spēku pasludinās Dieva likuma nemainīgumu. [...] Viņa kalpiem strādājot ticībā to labā, kas jau sen ir bijuši atstumti un nicināti, tiks atklāta Viņa glābšana." (Turpat, 381. lpp.)

"Noslēdzošajā evaņģēlija pasludināšanā, kad īpašs darbs ir jāpaveic to cilvēku labā, kas līdz šim ir bijuši atstāti novārtā, Dievs sagaida, ka Viņa vēstnieki parādīs īpašu interesi par jūdu tautu, ko viņi atradīs visās zemes daļās. Kā Vecās Derības raksti ir sajaukti ar Jauno Derību, izskaidrojot Jehovas mūžīgo nodomu, tas daudziem jūdiem būs kā jaunradīšanas rīta blāzma, kā dvēseles augšāmcelšanās. Redzot evaņģēlija Kristu attēlotu Vecās Derības Rakstos un saprotot, cik skaidri Jaunā Derība paskaidro Veco, tiks pamodinātas viņu snaudošās spējas un viņi atzīs Kristu kā pasaules Glābēju. Daudzi ticībā uzņems Kristu kā savu Glābēju." (Turpat, 381. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Dieva likumam un īpaši sabbatam nonākot uzmanības centrā pēdējās dienās, vai nav saprātīgi domāt, ka jūdiem (daudzi no viņiem tikpat nopietni izturas pret desmit baušļiem kā adventisti) būs sava loma, palīdzot paskaidrot dažus jautājumus pasaules priekšā? Galu galā, kad runa ir par sabata ievērošanu, adventisti salīdzinājumā ar jūdiem ir jaunpienācēji. Pārrunājiet.

2. Kāpēc adventistu draudzei vajadzētu būt visveiksmīgākajai, aizsniedzot jūdus? Ko tu vai tava vietējā draudze var darīt, mēģinot aizsniegt jūdus jūsu apkārtnē?

3. Ko mēs varam mācīties no daudzu kļūdām senajā Israēlā? Kā mēs varam izvairīties no tādām pašām kļūdām mūsdienās?

UZVAROT ĻAUNU , AR LABU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 12., 13. nodaļa.

ATMIŅAS PANTS:

“Netopiet šim laikam līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā prātā, lai jūs varētu izprast, kas ir Dieva griba – to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.” (Rom. 12:2)

Lai arī cik ļoti Pāvils mēģina romiešus novērst no viņu nepareizās izpratnes par likumu, viņš arī aicina visus kristiešus pievērsties augstiem paklausības standartiem. Šī paklausība nāk no iekšējas sirds un prāta izmaiņas, no izmaiņas, kas notiek tikai Dieva spēkā, kas darbojas cilvēkā, kas Viņam nododas.

Vēstulē romiešiem nav nekādu mājienu, ka šī paklausība nāk automātiski. Kristietim ir jābūt apgaismotam par to, kādas ir prasības; viņam vai viņai ir jāvēlas paklausīt šīm prasībām, un visbeidzot kristietim ir jāmeklē spēks, bez kā šī paklausība ir neiespējama.

Tas nozīmē to, ka darbi ir daļa no kristiešu ticības. Pāvils nekad nebija domājis noniecināt darbus. No 13. līdz 15. nodaļai viņš tiem piešķir spēcīgu uzsvāru. Tas nav noliegums tam, ko viņš iepriekš bija teicis par taisnošanu ticībā. Tieši pretēji, darbi ir patiesā izpausme tam, ko nozīmē dzīvot ticībā. Kāds varētu apgalvot – tā kā līdz ar Jēzus nākšanu nāca papildu atklāsme, Jaunās Derības prasības ir grūtākas nekā tās, kas bija prasītas Vecajā Derībā. Jaunās Derības ticīgajiem Jēzū Kristū ir dots paraugs pareizai morālai uzvedībai. Viņš un tikai Viņš atklāj paraugu, kam mums ir jāseko. “Lai jūsos ir tādas pašas domas kā Kristū Jēzū” – nevis Mozū, Daniēlā, Dāvidā, Salamanā, Enohā, Deborā vai Elijā (Fil. 2:5).

Standarts nav un nevar būt augstāks par šo.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. decembrī.

Jūsu saprātīgā kalpošana

Ar 11. nodaļu beidzas Vēstules romiešiem doktrinārā daļa. 12.–16. nodaļa ir praktiskas pamācības un personīgās piezīmes. Tomēr arī šīs nodaļas ir ārkārtīgi svarīgas, jo tās parāda, kā ir jādzīvo ticības dzīve.

Sāksim ar to, ka ticība nav paklausības aizvietoājums, it kā tā kaut kādā veidā atceltu pienākumu paklausīt Kungam. Morālie priekšraksti vēl joprojām ir spēkā, tie ir izskaidroti, pat pastiprināti Jaunajā Derībā. Un nav dotas arī nekādas norādes, ka kristiešiem būs viegli regulēt savu dzīvi pēc šiem morālajiem priekšrakstiem. Tieši pretēji, mums ir teikts, ka reizēm tas būs grūti, jo cīņa ar sevi un ar grēku vienmēr ir smaga (1. Pēt. 4:1). Kristiešiem ir apsolīts dievišķs spēks un dota garantija, ka uzvara ir iespējama, bet mēs vēl joprojām esam ienaidnieka pasaulē un mums ir jāizcīna daudzas cīņas pret kārdināšanām. Labā vēsts ir, ka, ja mēs kīrtam, ja mēs klūpam, tad netiekam atmesti, bet mums ir Augstais Priesteris, kas iestājas par mums (Ebr. 7:25).

Izlasi Rom. 12:1. Kā šeit uzrakstītā līdzība atklāj, kā kristiešiem jādzīvo? Kā šeit iederas Rom. 12:2? _____

Rom. 12:1 Pāvils netieši norāda uz Vecās Derības upuriem. Kā senatnē dzīvnieki tika upurēti Dievam, tā tagad kristiešiem ir jānodod savi ķermeņi Dievam, nevis lai tie tiktu nogalināti, bet kā dzīvus upurus, nodotus kalpošanā Viņam.

Senā Israēla laikā katrs dzīvnieks, kas tika pienests kā upuris, tika rūpīgi pārbaudīts. Ja pie dzīvnieka tika konstatēts kāds defekts, tas netika pieņemts, jo Dievs bija pavēlējis, ka upurim bija jābūt bez vainas. Tāpēc kristieši ir lūgti pienest savas miesas kā "dzīvu, svētu, Dievam pieņemamu upuri". Lai to izdarītu, visiem viņu spēkiem ir jātiek saglabātiem iespējami vislabākajā stāvoklī. Lai gan neviens no mums nav bez vainas, doma ir tāda, ka mums ir jācenšas dzīvot tik nevainojami un uzticami, cik vien mēs varam.

„Bet mēs zinām, ka pār tiem, kas tā rīkojas, nāk Dieva taisnīgā tiesa.” (Rom. 2:2) Šādā veidā apustulis apraksta kristiešu progresu, jo viņš uzrunā tos, kas jau ir kristieši. Kristīgā dzīve nenozīmē stāvēt mierīgi, bet iet uz priekšu no tā, kas ir labs, uz to, kas ir labāks.” (Mārtiņš Luters "Commentary on Romans", 167., 168. lpp.) Ko nozīmē iet uz priekšu no labā uz labāko kristieša dzīvē? _____

Esiet skaidrā prātā

Mēs esam šajā ceturksnī daudz runājuši par Dieva morāles likuma bezgalību un atkal un atkal uzsvēruši, ka Pāvila vēsts Vēstulē romiešiem nav tā, kas māca, ka desmit baušļi ir atcelti vai zaudējuši spēku ticības dēļ.

Tomēr ir viegli nonākt burta kalpībā un aizmirst aiz tā esošo garu. Un šis gars ir mīlestība – mīlestība uz Dievu un citam uz citu. Lai gan ikviens var apliecināt mīlestību, atklāt šo mīlestību ikdienas dzīvē var būt pavisam kas cits.

Izlasī Rom. 12:3-21. Kā lai mēs atklājam mīlestību pret citiem? _____

Tāpat kā 1. Kor. 12. un 13. nodaļā, Pāvils pēc Gara dāvanu pieminēšanas paaugstina mīlestību. Mīlestība (grieķu val. "agape") ir cēlāka. "Dievs ir mīlestība." (1. Jāņa 4:8) Tāpēc mīlestība apraksta Dieva raksturu. Mīlēt nozīmē izturēties pret citiem tā, kā Dievs izturas pret mums.

Pāvils šeit parāda, kā šī mīlestība ir jāizsaka praktiskā veidā. Viens svarīgs princips vijas cauri, un tas ir personīgā pazemība: cilvēka labprātība "neuzskatīt sevi par pārākiem kā citi" (Rom. 12:3), labprātība "izrādīt cits citam vislielāko cieņu" (Rom. 12:10) un labprātība "nebūt pašgudram" (Rom. 12:16). Kristus teiktais par Sevi "uzņemieties manu jūgu un mācieties no manis, jo es esmu lēnprātīgs un sirdī pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm" (Mat. 11:29) izsaka tā būtību.

No visiem cilvēkiem kristiešiem vajadzētu būt vispazemīgākajiem. Galu galā paskatieties, cik mēs esam bezpalīdzīgi. Paskatieties, cik krituši mēs esam. Paskatieties, cik atkarīgi mēs esam, ne tikai no ārpus mums esošas taisnības, lai iegūtu glābšanu, bet arī no spēka, kas strādā mūsos, lai mainītu mūs tādos veidos, kā mēs sevi nekad nevarētu izmainīt. Vai mums ir, ar ko lielīties? Kas mums ir sevī, ar ko lepoties? Pilnīgi nekas. Sākot ar šīs personīgās pazemības sākuma punktu – ne tikai Dieva, bet arī citu priekšā –, mums ir jādzīvo tā, kā Pāvils mūs pamāca šajos pantos.

Izlasī Rom. 12:18. Cik labi mēs īstenojam šo pamācību savā dzīvē? Vai tev ir vajadzīgs pielāgot attieksmi, lai darītu to, ko Vārds šeit saka? _____

Kristieši un valsts

Izlasi Rom. 13:1-7. Kādus galvenos principus mēs varam paņemt no šī panta par to, kādas attiecības mums ir jāveido ar valdības civilo varu? _____

Pāvila vārdus tik interesantus padara tas, ka viņš rakstīja laikā, kad pagānu impērija pārvaldīja pasauli – tā bija neticami brutāla, savā būtībā tā bija sabojāta un neko nezināja par patieso Dievu un dažos gados varēja sākt masīvas to cilvēku vajāšanas, kas gribēja kalpot šim Dievam. Pāvilu noveda nāvē šī valdība! Tomēr, neskatoties uz visu šo, Pāvils teica, lai kristieši ir labi pilsoņi, pat zem šādas valdības!

Jā, un tieši tāpēc ideja par valdību ir atrodama viscaur Bībelē. Koncepts par valdību ir Dieva iecelts. Cilvēkiem ir jādzīvo kopienā ar likumiem, noteikumiem un standartiem. Anarhija nav Bībeles koncepts.

Tomēr tas nenozīmē, ka Dievs atzinīgi vērtē visas valdības formas vai to, kā tās tiek vadītas. Tieši otrādi. Nav jāmeklē tālu ne vēsturē, ne šodienas pasaulē, lai redzētu dažus brutālus režīmus. Tomēr pat tādās situācijās kā šī kristiešiem vajadzētu, cik vien iespējams, paklausīt valsts likumiem. Kristiešiem ir jāatbalsta valdība tiktāl, kamēr tās prasības nav konfliktā ar Dieva prasībām. Ir ļoti uzmanīgi un ar lūgšanām jāpārdomā – kā arī jākonsultējas ar citiem –, pirms uzsākt ceļu, kas noliek cilvēku konfliktā ar valdošajām varām. No pravietojumiem mēs zinām, ka kādu dienu visi uzticīgie Dieva sekotāji tiks apzīmogoti pret politiskajiem spēkiem, kas pārvalda pasauli (Atkl. 13. nod.). Līdz tam mums vajadzētu darīt visu, ko mēs varam, lai Dieva priekšā būtu labi pilsoņi, lai arī kādā valstī mēs dzīvojam.

“Mums ir jāatzīst cilvēciska valdība kā dievišķi iecelta kārtība un jāmača paklausība tai kā svēts pienākums tās likumīgajā sfērā. Bet, kad tās prasības nonāk konfliktā ar Dieva prasībām, mums drīzāk ir jāpaklausā Dievam, nevis cilvēkiem. Dieva Vārds ir jāatzīst kā augstāk stāvošs par visiem cilvēciskajiem likumiem. [...] No mums nav prasīts, lai mēs izaicinātu autoritātes. Mūsu vārdiem, vai tie būtu izteikti vai uzrakstīti, vajadzētu būt rūpīgi pārdomātiem, citādāk mēs publiski atklājam sevi kā tādus, kas izskatās naidīgi pret likumu un kārtību. Mēs nedrīkstam teikt vai darīt neko tādu, kas nevajadzīgi aizver mūsu ceļu.” (E. Vaita “Apustuļu darbi”, 69. lpp.)

Mīliet cits citu

"Nepalieciet nevienam parādā neko citu kā vien savstarpēju mīlestību, jo, kas otru mīl, ir piepildījis bauslību." (Rom. 13:8) Kā mums jāsaprot šis pants? Vai tas nozīmē, ka, ja mēs mīlam, tad mums nav nekādu pienākumu paklausīt Dieva likumam? _____

Tāpat kā Jēzus Kalna svētrunā, Pāvils šeit paplašina likuma priekšrakstus, parādot, ka mīlestībai ir jābūt motivējošajam spēkam visā, ko mēs darām. Tā kā likums ir Dieva rakstura noraksts, un Dievs ir mīlestība, tāpēc mīlēt nozīmē piepildīt likumu. Tomēr Pāvils neliek sīki izstrādātu likuma priekšrakstu vietā neskaidru mīlestības standartu, kā daži kristieši apgalvo. Morāles likums vēl joprojām ir saistošs, jo tas norāda uz grēku – un kurš gan noliegs grēka realitāti? Tomēr likumu pa īstam var ievērot tikai mīlestības kontekstā. Atceries, daži no tiem, kas piesita Kristu pie krusta, pēc tam skrēja mājās ievērot likumu!

Kurus baušļus Pāvils citēja kā piemērus, kas ilustrē mīlestības principu likuma ievērošanā? Kāpēc īpaši šos? Rom. 13:9, 10. _____

Interesanti, ka mīlestības faktors nebija no jauna ieviests princips. Citējot 3. Moz. 19:18 "Mīli savu tuvāko kā sevi pašu", Pāvils parāda, ka princips bija būtiska Vecās Derības sistēmas sastāvdaļa. Pāvils atkal atsaucas uz Veco Derību, lai atbalstītu savu evaņģēlija sludināšanu. Daži cilvēki no šiem pantiem izsecina, ka Pāvils māca, ka tikai daži šeit minētie baušļi ir spēkā. Ja tā, vai tas nozīmē, ka kristieši var negodāt savus vecākus, pielūgt elkus un turēt citus dievus Kunga priekšā? Protams, nē.

Aplūkosim šeit kontekstu. Pāvils runā par to, kā mēs attiecamiem cits pret citu. Viņš runā par personīgajām attiecībām, kas ir iemesls tam, ka viņš īpaši izdala baušļus, kas runā par šīm attiecībām. Viņa argumentu noteikti nevajadzētu izskaidrot kā tādu, kas atceļ pārējo likumu (sk. Ap.d. 15:20, 1. Tes. 1:9, 1. Jāņa 5:21). Pie tam, kā norāda Jaunās Derības rakstnieki, parādot mīlestību citiem, mēs parādām mīlestību pret Dievu (Mat. 25:40; 1. Jāņa 4:20, 21).

Padomā par savām attiecībām ar Dievu un kā tās atspoguļojas tavās attiecībās ar citiem. Cik liels faktors šajās attiecībās ir mīlestība? Kā tu vari mācīties mīlēt citus tā, kā Dievs mūs mīl? Kas stāv mūsu ceļā, to darot? _____

Tagad ir mūsu glābšana

“Turklāt jūs esat apjautuši šo brīdi, ka ir pienācis laiks mosties no miega, jo pestīšana mums tagad ir tuvāk nekā toreiz, kad sākām ticēt.” (Rom. 13:11)

Kā mēs jau visu ceturksni esam runājuši, Pāvīlam šajā Vēstulē romiešiem bija ļoti specifisks skatījums, un tas bija izskaidrot draudzei Romā – īpaši tur esošajiem ticīgajiem jūdiem – ticības un darbu lomu jaunās derības kontekstā. Tas bija glābšanas jautājums un kā grēcinieks tiek uzskatīts taisns un svēts Kunga priekšā. Lai palīdzētu tiem, kam viss uzsvars ir bijis uz likumu, Pāvils noliek likumu tā pareizajā lomā un kontekstā. Lai gan jūdaisms jau Vecās Derības laikos bija žēlastības reliģija, bija izveidojusies burta kalpība, radot lielu kaitējumu. Cik uzmanīgiem ir jābūt mums kā draudzei, lai neizdarītu to pašu kļūdu!

Izlasi Rom. 13:11-14. Par kādu notikumu Pāvils šeit runā un kā mums vajadzētu rīkoties, šo notikumu gaidot? _____

Cik brīnišķīgi, ka Pāvils šeit uzrunā ticīgos, sakot, lai viņi mostas un nāk kopā, jo Jēzus atgriežas. Fakts, ka tas tika rakstīts pirms gandrīz diviem tūkstošiem gadu, nav svarīgs. Mums vienmēr ir jādzīvo, gaidot Kristus nākšanas tuvumu. Ciktāl mēs visi esam iesaistīti, ciktāl sniedzas mūsu personīgā pieredze, otrā nākšana ir tik tuvu, cik drīza ir mūsu iespējamā nāve. Vai mēs aizveram savas acis nāvē nākamajā nedēļā vai pēc 40 gadiem, vai mēs guļam vien četras dienas vai 400 gadus, mums tas neko nemainīs. Nākamais, ko mēs piedzīvojam, ir Jēzus otrā nākšana. Tā kā nāve ikvienu no mums var pārsteigt aiz nākamā stūra, laika patiešām ir maz un mūsu glābšana ir tuvāk nekā tad, kad mēs sākām ticēt.

Lai gan Pāvils Vēstulē romiešiem nerunā daudz par otro nākšanu, vēstulēs tesalonīķiešiem un korintiešiem viņš par šo jautājumu runā sīkāk. Galu galā tā ir svarīga tēma Bībelē, īpaši Jaunajā Derībā. Bez tās un bez cerības, ko tā piedāvā, mūsu ticība patiešām ir bezjēdzīga. Galu galā ko nozīmē “taisnošana ticībā” bez Kristus otrās nākšanas, kas šo brīnišķīgo patiesību novedīs līdz pilnībai?

Ja tu skaidri zinātu, ka Jēzus nāks nākamajā mēnesī, ko tu izmainītu savā dzīvē un kāpēc? Ja tu uzskati, ka tev šajā ziņā ir jāmainās mēnesi pirms Jēzus nākšanas, kāpēc tad tu nevari to izmainīt tagad? Kāda ir atšķirība? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Bībelē ir atklāta Dieva griba. Dieva Vārda patiesības ir Visuaugstā vārdi. Tas, kas padara šīs patiesības par daļu no savas dzīves, kļūst visādā ziņā par jaunu radījumu. Viņam nav doti jauni prāta spēki, bet tumsa, kas caur neziņu un grēku ir aptumšojusi izpratni, ir atņemta. Vārdi “Es tev došu jaunu sirdi” nozīmē “Es tev došu jaunu prātu”. Sirds izmaiņu vienmēr pavada skaidra pārlicība par kristieša pienākumu, izpratne par patiesību. Tas, kurš cieši un ar lūgšanām pievēršas Rakstiem, gūs skaidru izpratni un veselīgu spriedumu, it kā, pievēršoties Dievam, viņš būtu sasniedzis augstāku intelektu.” (Elena Vaita “My Life Today”, 24. lpp.)

“Kungs .. drīz nāk, un mums ir jābūt gataviem un jāgaida Viņa parādīšanās. Ak, cik krāšņi būs redzēt Viņu un tikt uzņemtiem kā Viņa atpestītajiem! Mēs esam ilgi gaidījuši, bet mūsu cerība nevar kļūt vājāka. Ja mēs redzēsim Ķēniņu Viņa skaistumā, mēs būsīm svētīti mūžīgi. Es jūtos tā, it kā man būtu skaji jāklīdz: “Uz mājām!” Mēs tuvojamiem laikam, kad Kristus nāks spēkā un lielā godībā, lai vestu Savus atpirktos uz viņu mūžīgajām mājām.” (Elena Vaita “Liecības draudzei”, 8. sēj., 253. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet jautājumus ceturtdienas pētījumu beigās. Kādas atbildes šie cilvēki deva un kā viņi tās pamatoja?

2. Jautājums, kā mēs varam būt labi pilsoņi un labi kristieši, reizēm var būt ļoti sarežģīts. Ja kāds nāktu pie tevis, meklējot padomu par nostāšanos par to, ko šis cilvēks uzskata par Dieva gribu, pat ja tas noliktu viņu konfliktā ar valdību, ko tu teiktu? Kādu padomu tu dotu? Kādiem principiem tu sekotu? Kāpēc tas ir kaut kas tāds, ko vajadzētu darīt tikai lielā nopietnībā un ar lūgšanu pilnām pārdomām? (Galu galā ne katrs, kas iemests lauvu bedrē, no tās iznāk neskarts.)

3. Kā tu domā, ko izdarīt ir grūtāk: stingri pieķerties likuma burtam vai Dieva mīlestībai un mīlēt citus bez nosacījuma? Vai tu varētu apgalvot, ka dalījums šajā jautājumā ir nepareizs? Ja jā, tad kāpēc?

4. Tuvojoties šī ceturkšņa noslēgumam, grupā pārrunājiet, ko jūs esat iemācījušies no Vēstules romiešiem, kas palīdz mums saprast, kāpēc reformācija bija tik svarīga. Ko Vēstule romiešiem māca mums par to, kam mēs ticam un kāpēc?

KRISTĪGA DZĪVE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 14.-16. nod.

ATMIŅAS PANTS:

“Kādēļ tu tiesā savu brāli? Un kādēļ tu noniecini savu brāli? Mums visiem būs jāstājas Dieva soģa krēsla priekšā.”

Mūsu pētījumā esam nonākuši pie pēdējās daļas Vēstulē romiešiem – grāmatā, no kuras dzima protestantu reformācija, grāmatā, kurai vairāk nekā citām vajadzētu mums parādīt, kāpēc mēs esam protestanti un kāpēc mums tādiem ir jāpaliek. Kā protestanti un īpaši kā septītās dienas adventisti mēs balstāmies uz principu “Sola Scriptura”, tikai Bībele kā ticības standarts. Un tieši Bībelē mēs esam uzzinājuši tās pašas patiesības, kas lika mūsu garīgajam priekštecim pirms vairākiem gadsimtiem atdalīties no Romas, lielisko patiesību par glābšanu ticībā, kas tik spēcīgi ir izteikta Pāvila Vēstulē romiešiem.

Varbūt to visu varam apkopot pagānu cietumsarga jautājumā: “Kas man ir jādara, lai būtu glābts?” (Ap.d. 16:30) Vēstulē romiešiem mēs esam saņēmuši atbildi uz šo jautājumu – un tā nebija tāda, kādu deva draudze Lutera laikā. Tāpēc sākās reformācija, un šeit mēs esam šodien.

Šajā pēdējā daļā Pāvils aizskar jautājumus, kas varbūt nav tik centrāli viņa galvenajā tēmā, tomēr tie ir pietiekami svarīgi, lai būtu iekļauti vēstulē. Tāpēc mums tie arī ir Svētie Raksti.

Kā Pāvils noslēdz šo vēstuli, ko viņš raksta un kādas patiesības šeit ir mums, kas esam ne tikai Pāvila, bet, patiesām, mūsu protestantu priekšgājēju mantinieki?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. decembrī.

Vāji ticībā

Rom. 14:1-3 jautājums ir par gaļas ēšanu, kas tika upurēta elkiem. Jeruzālemes koncils (Ap.d. 15. nod.) noteica, ka pagānu jaunatgrieztajiem vajadzētu atteikties no šādas pārtikas ēšanas. Bet vienmēr ir bijis jautājums, vai gaļa, kas tiek pārdota publiskajā tirgū, patiešām ir nākusi no dzīvniekiem, kas upurēti elkiem (sk. 1. Kor. 10:25). Daži kristieši par to vispār nedomāja. Citi, ja bija vismazākās šaubas, izvēlējās tā vietā ēst dārzeņus. Jautājumam nebija nekāda sakara ar veģetārismu un veselīgu dzīvesveidu. Pāvils šajos pantos arī nerunā par to, ka atšķirība starp šķīstu un nešķīstu gaļu būtu atcelta. Tas nav jautājums, par ko šeit runāts. Ja vārdus "pārliecība atļauj ēst visu" (Rom. 14:2) paņemt ar nozīmi, ka tagad jebkuru dzīvnieku, šķīstu vai nešķīstu, var ēst, tad tie būtu nepareizi izmantoti. Salīdzinājums ar citiem Jaunās Derības pantiem radītu pretrunas šādam lietojumam.

Vienlaikus "pieņemt" vājo ticībā nozīmē pieņemt viņu kā vienlīdzīgu, ar kuru nav jāstrīdas, bet jāļauj viņam pašam pieņemt lēmumus.

Kādu principu mums vajadzētu paņemt no Rom. 14:1-3? _____

Svarīgi ir arī saprast, ka Rom. 14:3 Pāvils nerunā negatīvi par cilvēku, kas ir "vājš ticībā" (Rom. 14:1). Viņš arī nedod padomu šim cilvēkam, kā kļūt stipram. Ja runa ir par Dievu, tiek pieņemts arī sīkumains kristietis (acīmredzot, tā viņu nodēvējuši citi kristieši, nevis Dievs). "Dievs viņu ir pieņēmis."

Kā Rom. 14:4 paplašina to, ko mēs tikko aplūkojām? _____

Lai gan mums ir jāpatur prātā principi, ko mēs redzējām šodienas tēmā, vai nav tādi brīži un vietas, kur mums ir jāiestājas un jātiesā ja ne cilvēka sirds, tad vismaz viņa rīcība? Vai arī mums ir jāatkāpjas un nekas nav jāsaka vai jādara nevienā situācijā? Jes. 56:10 apraksta sargus kā mēmus suņus, kas nespēj riet. Kā mēs varam zināt, kad runāt un kad ciest klusu? Kā mēs varam šeit iegūt pareizo līdzsvaru? _____

Soģa krēsla priekšā

Izlasi Rom. 14:10. Kāduš iemeslus Pāvils mums šeit dod, kāpēc jābūt uzmanīgiem, tiesājot citus. _____

Mums ir tieksme reizēm citus tiesāt pārāk skarbi – un bieži par to, ko darām arī paši. Tomēr bieži vien tas, ko mēs darām, mums neliekas tik slikts kā tad, kad to dara citi. Ar savu liekulību mēs varam piemulķot sevi, bet ne Dievu, kas mūs ir brīdinājis: “Netiesājiet, lai jūs netiktu tiesāti! Jo, ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tiksiet tiesāti, un, ar kādu mēru jūs mērāt, ar tādu jums tiks nomērīts. Tu redzi gruzīti sava brāļa acī, bet kādēļ balķi savā acī nepamani? Un kā tu vari sacīt savam brālim: Ļauj man izņemt gruzīti no tavas acs, – kad, redzi, balķis ir tavā paša acī?” (Mat. 7:1-4)

Kāda nozīme ir apgalvojumam no Vecās Derības, ar ko Pāvils šeit tiek iepazīstināts? Rom. 14:11. _____

Citāts no Jes. 45:23 atbalsta domu, ka visiem ir jānāk tiesas priekšā. “Visi ceļi” un “visas mēles” padara šo aicinājumu personīgu. Tas nozīmē to, ka katram būs jāatbild par savu dzīvi un darbiem (Rom. 14:12). Nevieni nevar atbildēt par kādu citu. Šajā svarīgajā nozīmē mēs neesam sava brāļa sargi.

Paturot prātā kontekstu, kā mums jāsaprot tas, ko Pāvils pasaka Rom. 14:14? _____

Jautājums vēl joprojām ir par elkiem upurētu pārtiku. Ir skaidrs, ka jautājums nav par atšķirību starp pārtiku, kas tiek uzskatīta par šķīstu vai nešķīstu. Pāvils saka, ka pēc būtības nav nekā nepareiza, ēdot ēdienu, kas varētu būt upurēts elkiem. Galu galā kas gan ir elks? Tas nav nekas (sk. 1. Kor. 8:4), tāpēc kuru satrauc tas, ka kāds pagāns ir upurējis ēdienu vārdes vai bulļa statujai?

Cilvēku nedrīkst piespiest rīkoties pretēji viņa sirdsapziņai, pat ja viņa sirdsapziņa ir pārāk jūtīga. Šo faktu “stiprie” brāļi acīmredzot nesaprata. Viņi nicināja “vājo” brāļu pedantiskumu un nolika viņu ceļā klupšanas akmeņus.

Vai tu savā dedzībā par Kungu vari būt briesmās, par kurām Pāvils šeit brīdina? Kāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem, lai necenstos kļūt par citu cilvēku sirdsapziņu, lai arī cik labi būtu mūsu nodomi? _____

Bez uzbrukuma

Izlasi Rom. 14:15-23 (sk. arī 1. Kor. 8:12, 13). Uzraksti galvenās domas apkopojumu Pāvila teiktajam. Kādu principu mēs varam paņemt no šiem pantiem, ko varam attiecināt uz visām savas dzīves jomām? _____

Rom. 14:17-20 Pāvils noliek dažādos kristietības aspektus pareizā perspektīvā. Lai gan uzturs ir svarīgs, kristiešiem nevajadzētu strīdēties par dažu cilvēku izvēli ēst dārzeņus, nevis gaļu, kas ir upurēta elkiem. Tā vietā viņiem vajadzētu censties pievērsties taisnībai, mieram un priekam Svētajā Garā. Kā mēs varētu attiecināt šo domu uz uztura jautājumiem draudzē mūsdienās? Lai arī cik lielā mērā veselības vēsts, īpaši mācība par uzturu, var būt mums par svētību, ne visi šo jautājumu uztver vienādi, un mums ir jārespektē šīs atšķirības.

Rom. 14:22, runājot par ļaušānu cilvēkam rīkoties pēc savas sirdsapziņas, Pāvils pievieno kādu ļoti interesantu domu: "Laimīgs, kas sevi netiesā par to, ko atzīst par labu." Kādu brīdinājumu Pāvils šeit izsaka? Kā tas iedod līdzsvaru visam pārējam, ko viņš pasaka šajā kontekstā? _____

Vai esi dzirdējis, ka kāds saka: "Tā nav neviena cita cilvēka darīšana, ko es ēdu vai ko velku mugurā, vai kāda veida izklaidei nododos"? Vai tas tā ir? Nevieni no mums nedzīvo vakuumā. Mūsu rīcība, vārdi, darbi un pat uzturs var ietekmēt citus vai nu uz labu vai ļaunu. Un to nav grūti redzēt. Ja kāds, kas paskatās uz tevi, redz, ka tu dari kaut ko "nepareizu", viņu var ietekmēt tavs piemērs un viņš var sākt darīt to pašu. Mēs sevi piemulļojam, ja domājam citādi. Teikt, ka tu neesi piespiedis šo cilvēku, ir nepamatoti. Kā kristieši mēs nesam atbildību par citiem, un, ja mūsu piemērs var kādu novest no ceļa, mēs esam vainīgi.

Kāds piemērs tu esi? Vai tu justos ērti, ja citi, īpaši jauni cilvēki vai nepieredējuši ticīgie, sekotu tavam piemēram visās jomās? Ko tava atbilde atklāj par tevi? _____

Dienu ievērošana

Šajā diskusijā par citu cilvēku netiesāšanu, kas kaut kādas lietas uztver citādi nekā mēs, un par neklūšanu par klupšanas akmeni citiem, kurus var aizskart mūsu rīcība, Pāvils paceļ jautājumu par īpašajām dienām, ko daži grib ievērot, bet citi negrib.

Izlasī Rom. 14:4-10. Kā mums jāsaprot, ko Pāvils šeit pasaka? Vai tas pasaka kaut ko par ceturto bausli? Ja nē, tad kāpēc? _____

Par kādām dienām Pāvils runā? Vai agrīnajā draudzē notika cīņa par noteiktu dienu ievērošanu vai neievērošanu? Acīmredzot. Mēs saņemam norādījumus par šādu cīņu Gal. 4:9, 10, kur Pāvils rāj Galatijas kristiešus par "dienām un mēnešiem, noteiktiem laikiem un gadiem". Kā teikts 2. tēmā, daži draudzē vajāja Galatijas kristiešus par to, ka viņiem ir jātiek apgraizītiem un jāievēro arī citi Mozus likuma priekšraksti. Pāvils baidījās, ka šīs idejas var kaitēt arī Romas draudzei. Bet varbūt Romā sevišķi jūdu kristieši bija tie, kurus vajāja citi jūdi par to, ka tie vairs neievēro jūdu svētkus. Pāvils šeit pasaka: šajos jautājumos dariet, kā jums patīk. Svarīgāk ir netiesāt tos, kas šos jautājumus uztver citādi. Acīmredzot daži kristieši, lai paliktu drošākajā pusē, nolēma ievērot vienu vai vairākus jūdu svētkus. Pāvila padoms ir: ļaujiet viņiem to darīt, ja viņi uzskata, ka tā vajag.

Iesaistīt šajā diskusijā iknedēļas sabatu (Rom. 14:5), kā daži uzstāj, ir nepamatoti. Vai vari iedomāties Pāvilu, ieņemot tādu vajīgu attieksmi pret ceturto bausli? Kā mēs visu ceturksni redzējām, Pāvils lika lielu uzsvaru uz paklausību likumam, tāpēc viņš noteikti nelika sabata bausli tajā pašā kategorijā kā tie, kas bija noraizējušies par tāda ēdiena ēšanu, kas varbūt bija upurēts elkiem. Lai arī cik plaši šie panti netiktu izmantoti, lai pamatotu, ka septītās dienas sabats vairs nav spēkā, nekas tāds šeit netiek pateikts. To izmantošana šādā veidā ir lielisks piemērs tam, no kā Pēteris brīdināja, lai cilvēki nedara ar Pāvila rakstiem: "Kā visās savās vēstulēs, viņš tajā runā par lietām, kas grūti saprotamas un ko nemācītie un svārstīgie sagroza sev par pazušanu, tāpat kā viņi to dara ar pārējiem rakstiem." (2. Pēt. 3:16)

Kāda ir bijusi tava pieredze ar sabatu? Vai tā ir bijusi tāda svētība, kāda tā ir domāta? Kādas izmaiņas tu vari izdarīt, lai pilnīgāk piedzīvotu to, ko Kungs tev piedāvā sabatā? _____

Pēdējie vārdi

Izlasi Rom. 15:1-3. Kādu svarīgu kristīgu patiesību varam atrast šajos pantos?

Kādos veidos šie panti daudz vairāk izsaka, ko nozīmē būt Jēzus sekotājam?

Kādi citi panti māca to pašu domu? Vēl svarīgāk, kā tu vari izdzīvot šo principu?

Kādas dažādas svētības Pāvils izsaka, noslēdzot savu vēstuli? Rom. 15:5, 6, 13, 33.

Pacietības Dievs nozīmē to, ka Dievs palīdz Saviem bērniem izturēt līdž galam. Vārds "pacietība" ("hupomone") nozīmē "gara spēks", "neatmaidīga izturība". Vārdu "mierinājums" var tulkot kā "iedrošinājums". Iedrošinājuma Dievs ir Dievs, kas iedrošina. Cerības Dievs ir Dievs, kas dod cerību cilvēkiem. Līdzīgi miera Dievs ir Dievs, kas cilvēkiem dod mieru.

Kā Pāvils noslēdz savu vēstuli pēc daudziem personīgiem sveicieniem? Rom. 16:25-27.

Pāvils noslēdz savu vēstuli ar varenu Dieva slavēšanu. Dievs ir tas, kurā Romas kristieši un visi citi kristieši var droši balstīt savu uzticību, lai nostiprinātu savu kā atpestīto Dieva dēlu un meitu stāvokli – viņi nu ir attaisnoti ticībā un Dieva Gara vadīti.

Mēs zinām, ka sarakstīt šo vēstuli Pāvilu iedvesmoja Kungs, atsaucoties uz specifisku situāciju noteiktā laikā. Tas, ko mēs nezinām, ir visas detaļas tam, ko Kungs bija atklājis Pāvilam par nākotni.

Jā, Pāvils zināja par "atkrišanu" (2. Tes. 2:3), bet cik daudz viņš zināja, pants nepasaka. Citiem vārdiem, mēs nezinām, vai Pāvilam bija kāda nojausma par savu lomu vai savu rakstu lomu noslēdzošajos notikumos. Vienā ziņā tam nav nozīmes. Svarīgi ir tas, ka šajos pantos piedzimst protestantisms, un tiem, kas cenšas palikt uzticīgi Jēzum, būs Rakstos balstīts pamats, uz ko būvēt savu ticību un nodošanos – pat tad, kad pasaule brīnīsies "par šo zvēru" (Atkl. 13:3).

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā "Liecības draudzei", 5. sēj., nodaļas "Vienotība un mīlestība draudzē", 477., 478. lpp., "Mīlestība pret maldīgajiem", 604.–606. lpp.; grāmatā "Kristus dziedinošā kalpošana" nodaļu "Palīdzība kārdinātajiem", 166. lpp., kā arī grāmatā "The SDA Bible Commentary", 6. sēj., 719. lpp.

"Man rādīja Dieva ļauzu briesmas, skatoties uz brāli un māsu Vaitiem un domājot, ka viņiem ir jānāk pie tiem ar savām nastām un jāmeklē viņu padoms. Tam tā nevajadzētu būt. [...] Daudzi ir nākuši pie mums ar jautājumu: Vai man tas ir jādara? Vai man ir jāiesaistās šajā pasākumā? Vai attiecībā uz apgērbi man ir jāvelk mugurā šis vai tas apgērba gabals? Es viņiem atbildu: jūs apliecināt, ka esat Kristus mācekļi. Pētiēt savas Bībeles. Lasiet uzmanīgi un ar lūgšanām mūsu mīļotā Glābēja dzīvi, kad Viņš mājāja cilvēku vidū virs zemes. Atdariniet Viņa dzīvi, un jūs netiksiet atrasti novirzījušies no šaurās takas. Mēs pilnībā atsakāmies būt jūsu sirdsapziņa. Ja mēs jums teiksim, kas jums jādara, jūs meklēsiet mūsu vadību, nevis vērsīsieties pa taisno pie Jēzus." (Elena Vaita "Liecības draudzei", 2. sēj., 118., 119. lpp.)

"Mums nav jāliek atbildība par saviem pienākumiem uz citiem, un jāgaida, kad viņi pateiks mums, ko darīt. Mēs nevaram būt atkarīgi no cilvēku padoma. Kungs mācīs mums darīt mūsu pienākumu tikpat labprātīgi, kā Viņš mācīs jebkuru citu. [...] Tie, kas izvēlas nedarīt neko tādu, kas varētu apbēdināt Dievu, nesot savu gadījumu Viņa priekšā, zinās, pa kādu ceļu iet." ("Laikmetu ilgas", 668. lpp.)

"Draudzē vienmēr ir bijuši tādi, kas pastāvīgi sliecas uz personīgu neatkarību. Viņi, šķiet, nespēj saprast, ka gara neatkarība viegli vada cilvēku pārāk daudz pašauties uz sevi un uzticēties savam spriedumam, nevis respektēt padomu un augstu vērtēt savu brāļu spriedumu." ("Apustuļu darbi", 163., 164. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

Ņemot vērā dažas no šīs nedēļas tēmām, kā mēs kā kristieši varam atrast pareizo līdzsvaru:

(a) esot uzticīgi tam, kam mēs ticam, tomēr netiesājot citus, kas redz lietas citādi nekā mēs?

(b) esot patiesi pret savu sirdsapziņu un necenšoties kļūt par citu cilvēku sirdsapziņu, vienlaikus cenšoties palīdzēt tiem, par ko mēs domājam, ka viņi ir maldos? Kad mēs runājam un kad ciešam klusu? Kad mēs esam vainīgi, ja ciešam klusu?

(c) esot brīvi Kungā un tomēr vienlaikus saprotot savu atbildību būt labiem piemēriem tiem, kas uz mums skatās?

SATURS

Ipp.

Apustulis Pāvils Romā _____	5
Cīņa _____	12
Cilvēka stāvoklis _____	19
Taisnošana ticībā _____	26
Ābrahāma ticība _____	33
Ādams un Jēzus _____	40
Uzvarot grēku _____	47
Kas ir Rom.7 minētais cilvēks? _____	54
Nekādas pazudināšanas _____	61
Apsolījuma bērni _____	68
Izredzētie _____	75
Uzvarot Jaunu ar labu _____	82
Kristīga dzīve _____	89